N Nr. 10

SPESIALUTGAVE AV „BERLINER ILLUSTRIRTE ZEITUNG“ · 25. AUGUST 1940

Belgia fr. 2.— / Bulgaria lewa 10.— / Danmark 50 øre / Estland 40 sent / Finnland mk. 4.50 / Grekenland dr. 11 / Italia lire 2.— / Jugoslavia dinar 5.— / Lettland 50 sant / Litauen 60 centas / Luxembourg fr. 2.—
Nederland 20 cents / Norge 45 øre / Portugal esc. 2.50 / Romania lei 16.— / Sverige 50 øre / Sveits 45 cent / Slovakia kr. 2.50 / Spania ps. 1.50 / Tyrkia piaster 15.— / Ungarn 36 filler / Amerika 10 cents

Signal

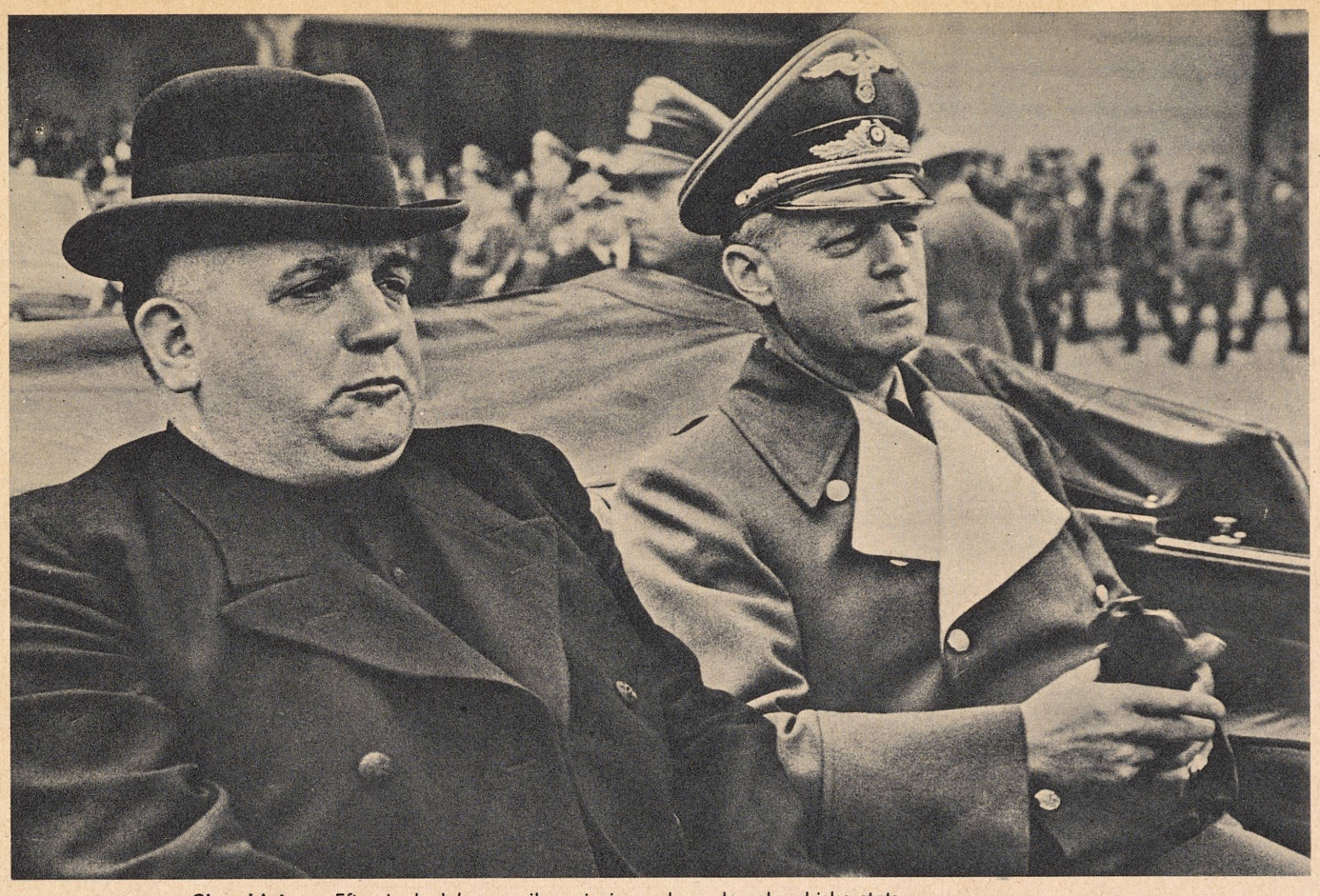
Universitetsbiblioteket i Tromsø

Det tyske bombeflys øie:

Sikteapparatet i baugen av maskinen

På veien til det NYE EUROPA

Slovakiet . . . Efter innbydelse av riksregjeringen kom den slovakiske statspresident dr. Tiso den 28 juli til Salzburg og blev hjertelig mottatt av utenriksminister von Ribbentrop. „Vi er ytterst tilfredse med besøket i Tyskland", erklærte den slovakiske innenriksminister, „og fyllt av bevisstheten om at den slovakiske stats bestående og lykkelige fremtid definitivt er sikret"

Bulgaria . . . Det offisielle besøk som den bulgarske ministerpresident Fieoff og den bulgarske utenriksminister Popoff avla den 27 juli i Salzburg i den tradisjonelle vennskaps ånd, som mellem Bulgaria og Riket har bestått siden verdenskrigens våpenbrorskap

Ungarn . . . Den 10. juli mottok Adolf Hitler i Førerhuset i München den ungarske ministerpresident grev Teleki og utenriksminister grev Csaky (til venstre) til en konferanse som også riksminister von Ribbentrop og den italienske utenriksminister grev Ciano deltok i

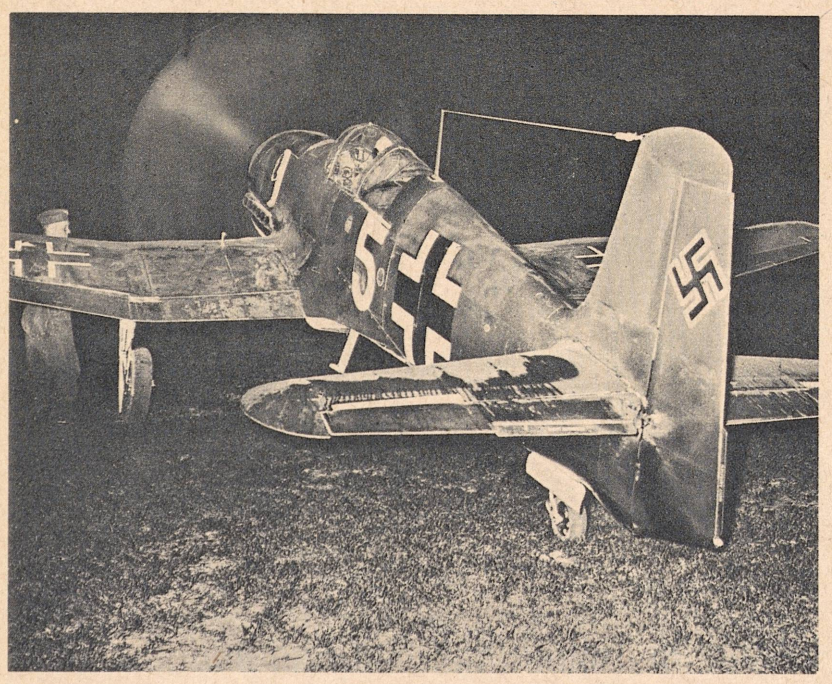
og Romania. Den tyske utenriksminister hilser på den rumenske ministerpresident Gigurtu, som den 26 juli blev mottatt av der Führer i Salzburg til en konferanse som tok sikte på den fredelige løsning av de svevende spørsmål

Så lenge krigen har varet har ikke England opgitt håpet om at det i „det gamle uværshjørne Balkan" plutselig skulde opstå den „annen front" som England så nødvendig trenger til sin avlasting. Denne forventning er stadig blitt skuffet og har, efter Frankrikes nedkjempelse, fullstendig opløst sig til intet.

COPYRIGHT 1940 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

Slik fører Tyskland luftkrigen...

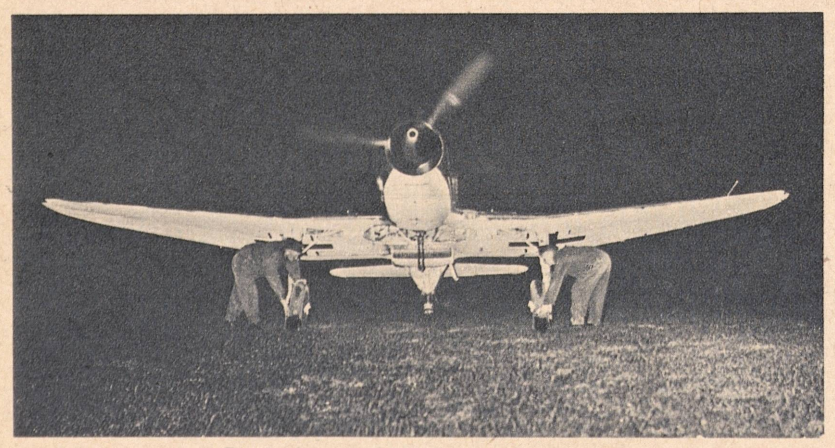
Når de tyske bombene faller — som disse tre i England — så skjer det bare mot nøiaktig avgrensete militære mål, som er fastslått ved hjelp av omhyggelige observasjoner. Den planløse bombekasting som er en fast regel ved de engelske nattflyvninger over Tyskland, er ukjent for de tyske flyvere

Det tettest bebodde strøk i Hannover, langt fra noe som helst militært mål, blev truffet av disse engelske fulltreffere natten til den 1. august 1940. En rekke døde og sårete blev offer for denne ansvarsløse gjerning

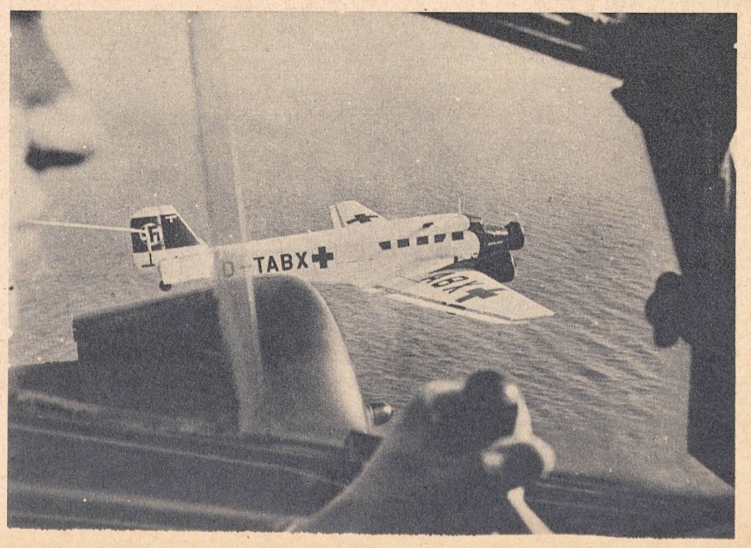

Fotos:
A. Stöcker (2)
PK. Huber (2)

De tyske nattjagerfly, modell He 113, blir satt inn mot de engelske nattbombefly, og har ofte bevist deres duelighet ved å fordrive og skyte ned fiendtlige flyvere

...og på denne måte går England frem

De tyske „havsnøds" flyvere hjelper venn og fiende og står under Røde Korstegnets beskyttelse. Allikevel blev de gjentagne ganger angrepet av engelske flyvere, ja til og med tvunget til å lande og slept inn til britiske havner

Citater

Lord Halifax har på der Führers siste appell svart med en tale, hvori han tilbakeviste den tilbudte fred og på en utvetydig måte meddelte Englands krigsmål. Herunder har han atter engang benyttet sig av hele registret av slagord, som den engelske propaganda allerede under verdenskrigen anvendte, mot Tyskland. Han talte om den engelske fromhet og sa: „Vi vil dyrke Gud på vår måte!" Han kom dernest inn på verdslige ting og påstod så at „om Hitler skulde seire, vilde det være slutten på alt som gjør livet verd å leve". Han var av den mening at friheten bare eksisterte under engelsk innflytelse, og utbrød: „Vi vil ikke ophøre med å kjempe sålenge friheten ikke er sikret oss og de andre", og dernest lovet han at „det vil bli England, som kommer til å vise alle folkeslag veien til et bedre liv". Vi tar oss imidlertid den frihet å stille slagord fra lord Halifax overfor noen fakta som taler for sig selv

„Vi vil dyrke Gud på vår måte"

Selv i England har det vært kritikere overfor denne slags gudsdyrkelse, som det nedenfor reproduserte kobberstikk av den store engelske satiriker William Hogarth beviser

„Om Hitler skulde seire, vilde det være slutt med alt som gjør livet verd å leve"

Engelske arbeidslose, der som protest mot sin nødstilstand, har lagt sig på Londons gater med plakater over sig. Billedet tilhøire: 400 000 londonere bor i enværelses - „leiligheter" og ofte inntill 11 mennesker i et rum. Er dette livet verd å leve?

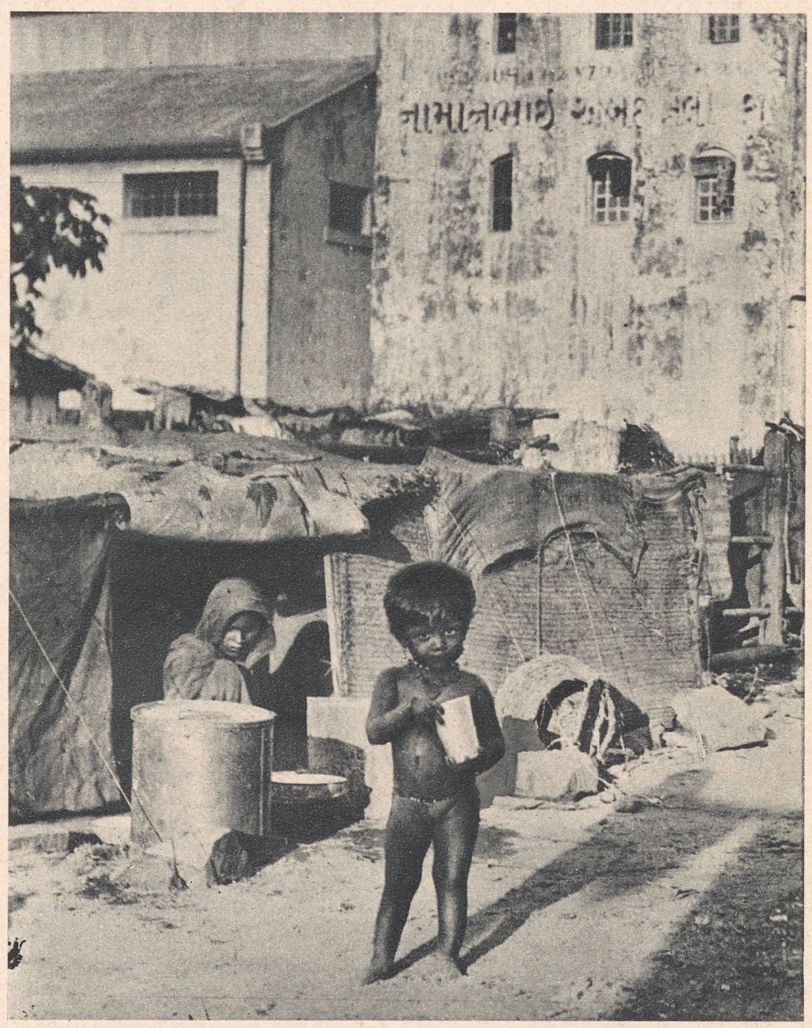

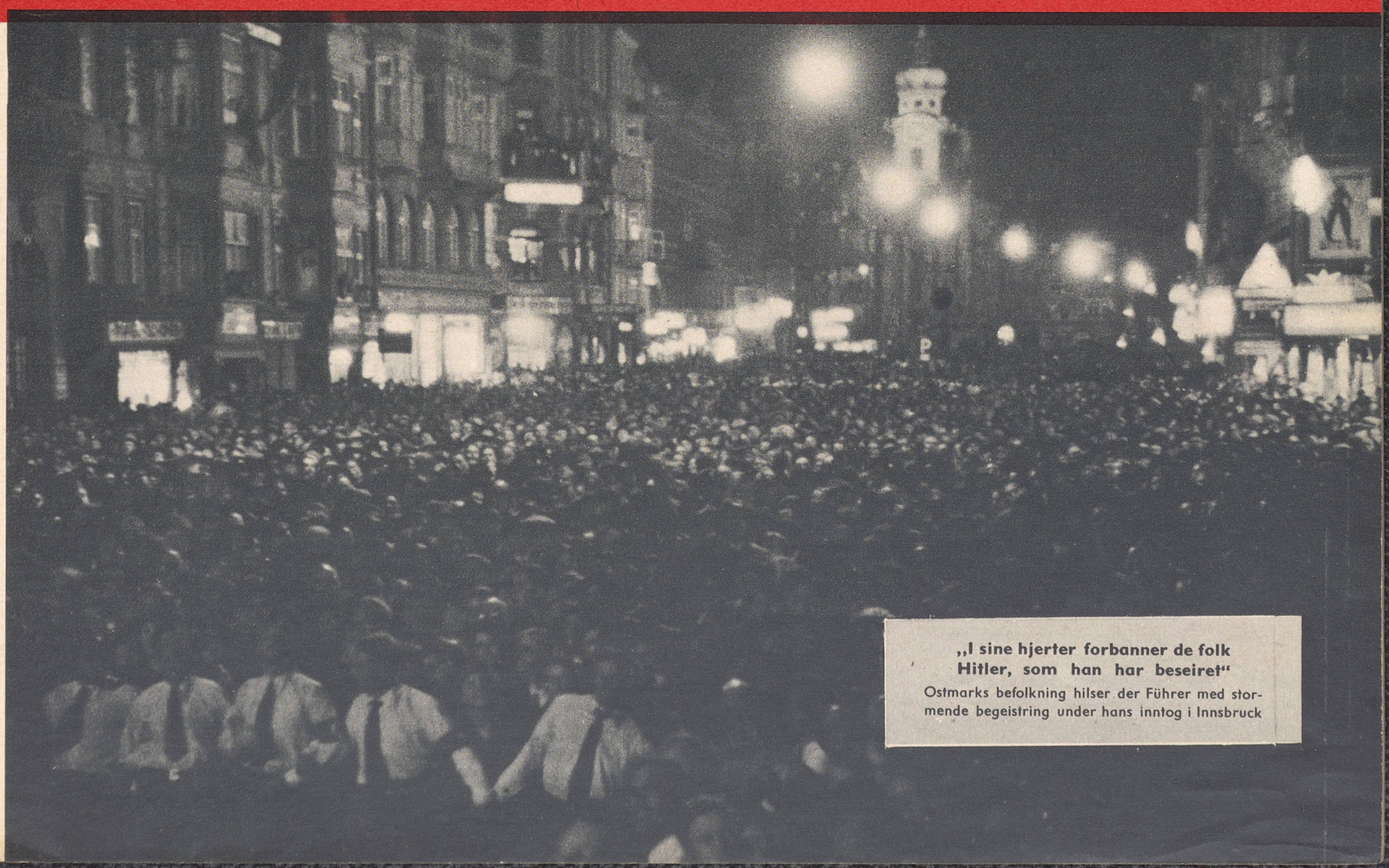
„Vi vil ikke ophøre med å kjempe sålenge friheten ikke er sikret oss og de andre“

Mot Arabias bestrebelser for å tilkjempe sig den lovede frihet ved egen kraft, bruker England sin våpenmakt

„Det vil bli England som viser alle folkeslag veien til et bedre liv“

I utkanten av engelske byer i India lever de innfødte under miserable boligforhold

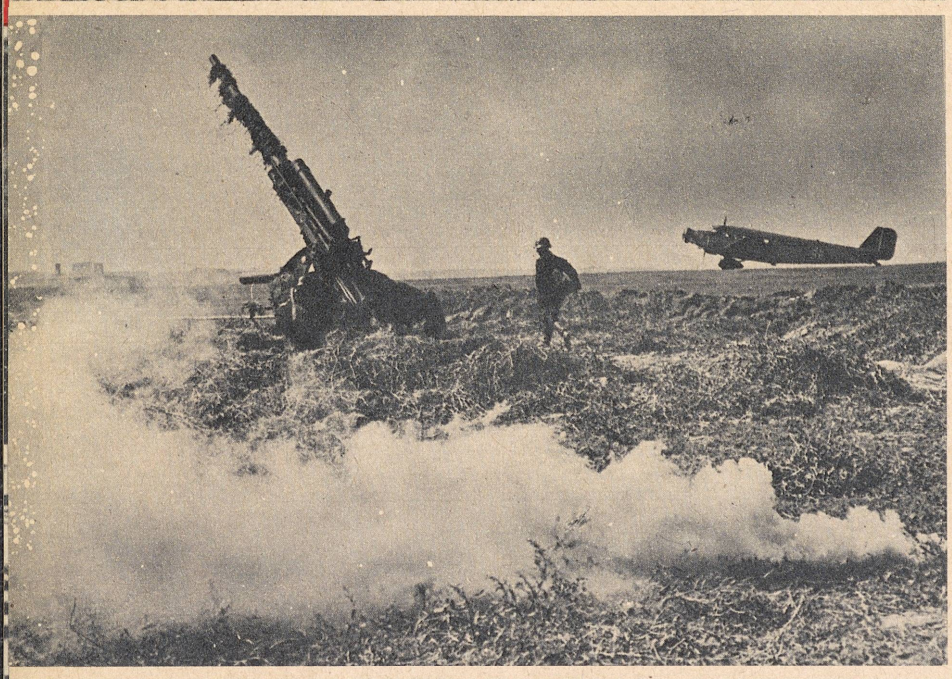

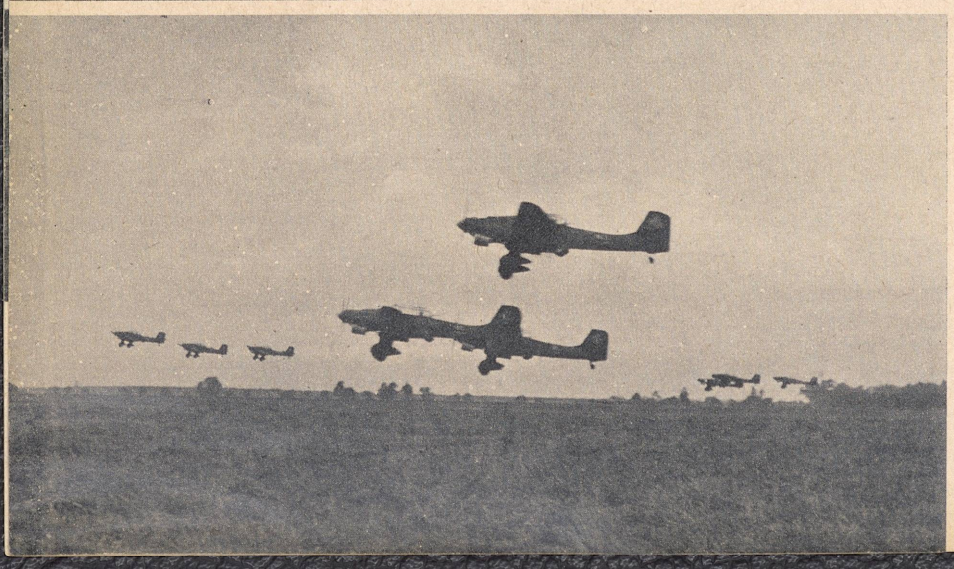
„I sine hjerter forbanner de folk Hitler, som han har beseiret“

Ostmarks befolkning hilser der Führer med stormende begeistring under hans inntog i Innsbruck

Parat står alltid det lette luftvern-mannskap på flyplassen. Omhyggelig speider lederen for skytset horisonten rundt efter opdukkende fiendtlige fly

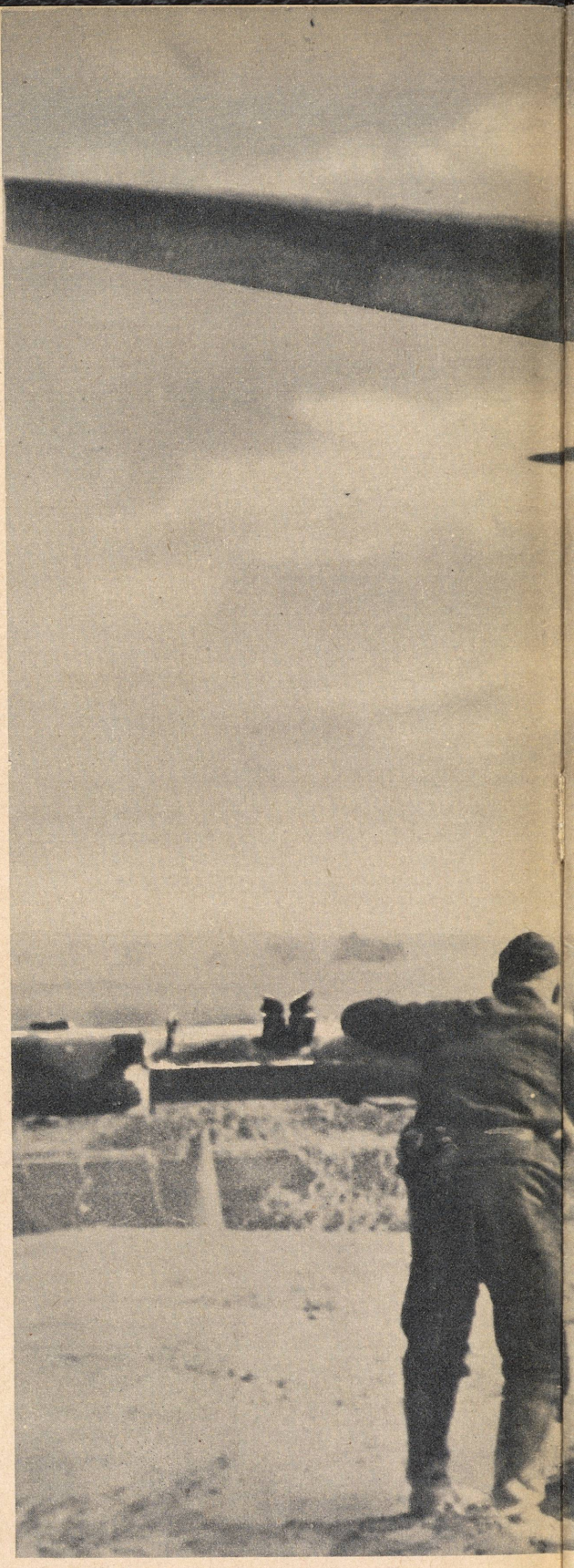
Alarm på feltfly-plassen

„Ett eller annet sted i fiendeland" ligger denne feltflyplass, hvor arbeid og hvile, vaktsomhet og kamp i uberegnelig rekkefølge stadig veksler og griper inn i hverandre. En del av krigens hverdag, fylt med stadig spenning.

Alarm! Det er meldt at fiendtlige flyvere er underveis. Luftvernbetjeningen, som har hatt en hvil, forlater sine beskyttede rum og springer til sine våpen. Likesom dem . . .

. . . skynner også det tunge luftvern-mannskap sig på post. Få sekunder efter er hele luftvernet klar til kamp

Fotos: P. K. Schmidt (8)

Jagerne går til værs for å møte angriperne som det er meldt om. Snart ser man eskadren bare som punkter i horisonten. Langt borte og så vidt hørlig hamrer maskingeværene. Har jagerne støtt sammen med fienden?

Et hakekors av hvit duk bredt ut på marken anviser de tyske fly det best egnede landingssted på den ikke særlig store flyplass

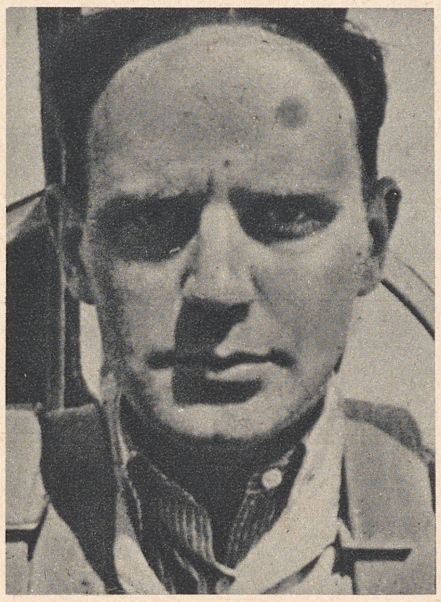
Uberørt av alarmen starter et tysk bombefly for langflyving, mens flyplassens luftvern gjør sig klar ved måleapparatene for det fiendtlige angrep

Faren er over — fienden snudde før den kom innenfor flyplassens synskrets. Jagerflyene vender tilbake . . .

. . . og to flyvere teller leende de treff som deres fly har fått under luftkampen

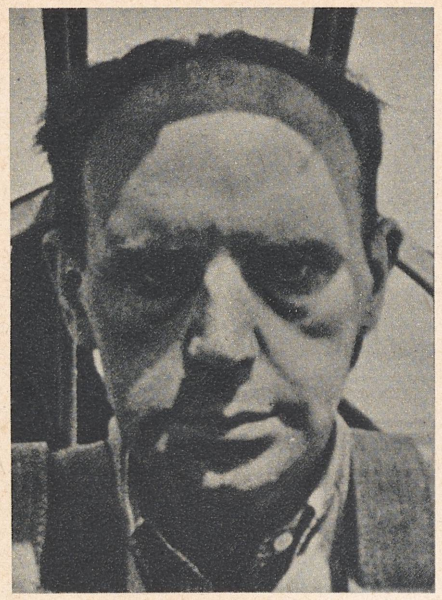
Øinene klart rettet mot målet
med mot i brystet og med djerv besluttsomhet gjør flyveren sig klar til styrteflyvningen

Styrtningen er begynt
den rasende hastighet bevirker at blodet strømmer fra hjernen. Ansiktsmusklene er av smerte spent til det ytterste . . .

1000 meters styrtning på få sekunder
Bomben løser sig fra flyet, med den største anstrengelse og under den sterkeste konsentrasjon biter flyveren tennene sammen og holder sig oppe

Styrtningen er tilende
maskinen flyver igjen rett fremover. Ansiktet viser tydelige spor efter den sterke fysiske anstrengelse

Langsomt avslappes han
blodomløpet blir igjen normalt. Ansiktet får igjen sitt vanlige uttrykk

Og nu er atter øinene klart rettet mot målet, mot det store mål å være en av det tyske luftvåpens dristige styrtkampflyvere

Styrtkampflyverens ansikt

En fysiognomisk studie optatt med et smalfilmkamera

Natlig Angrep på Gibraltar

En italiensk beretning

Solen står som en mektig rød skive i kanten av den store flyplassen da kommandanten for eskadre X kaller sine menn sammen til en siste drøftelse. Mens de siste ordrer blir gitt og plassmannskapene med et siste grep prøver oljeledningene og bombeladningene, smyger strålene fra den synkende solkule over de mektige maskiners vinger. Rolig og lydig venter disse på det øieblikk da de skal få istemme sine motorers hårde sang.

Det er ikke første gang at italienske bombefly flyr til Gibraltar, men denne gang blir foretagendet særlig vanskelig. De første flyvetimer må tilbakelegges i fullstendig mørke, da månen kommer sent op inat.

Dyp stillhet hviler over det ubegrensete hav mens den grå eskadre holder sin kurs i stor høide. Horisonten dukker langsomt inn i et dystert mørke, og efter to timers flyvning kan man nu vanskelig skjelne dens grenser. Pilotene anspenner sine sanser, eskadren flyver samlet og rolig mot fienden som på et øvelsestokt . . .

Jeg ser forover på flyets instrumentbrett som er oplyst av et grønlig fosforlys. Jeg ser på de urolige visere på måleapparatene — pilotenes hemmelighetsfulle rådgivere. Høidemåler, hastighetsmåler, heldningsmåler . . . gjennem dem har mennesket forbindelse med jorden. Ingen annen hjelp kan det få utenfra. I denne svarte, gapende og uhyggelige tomhet mellem himmel og hav er det helt alene.

Vi flyr over Balearene, vi ser dem ikke, men beregningene gir oss beskjed. Nu blir stjernene over oss blekere. Det vil ikke vare alt for lenge før månen vil sende oss sine sølvstråler. Våre radiotelegrafister og mekanikere stirrer anspent gjennem de smale vinduer ned i dypet, men ennu kan man absolutt ikke skjelne noe.

I skinnet fra en lommelykt ser jeg ansiktene til de to piloter foran mig. Med sine urørlige miner og de store lærhjelmer ser de ut som fantastiske dykkere som styrer en båt i full fart. De grove og tettforete lerretsvester ser ut som dykkerdrakter. Like som forgangne tiders sagnomspunne riddere ansporte maleres og dikteres fantasi, så vil disse krigerske mannsskikkelser på ny trekke senere tiders kunstnere inn i sin tryllekrets.

Vi nærmer oss den spanske kyst. Ennu ligger tett mørke under oss. Gjennem brede skybanker glimter fra tid til annen blinklyset fra et fyrtårn. De største krav stilles nu til pilotenes orienteringsevne. Radioapparatene er tause for at ikke fienden skal bli alarmert for tidlig, og peilestasjonene kan man ikke benytte. Helt overlatt til sig selv må maskinenes besetninger finne veien.

Gjennem et skylag kan man nu skjelne de utydelige omriss av et høidedrag, det er Sierra Nevada. Lenger i vest får vi øie på tallrike lys: spanske landsbyer. Våre fly holder sig foreløbig fjernt fra kysten og gjør en stor bue for å overraske fienden og bringe uorden i hans første luftforsvarsinnsats.

★

Gibraltar er nu like i nærheten. Ved et særlig tegn får alle fly full manøvreringsfrihet, men angrepsoperasjonene vil til trots for dette foregå i full overensstemmelse, for alle nødvendige ordrer er gitt på forhånd.

Lysene fra en by dukker op. Ennu noen minutter går, og vi ser i syd en spiss landtunge stikke ut i havet. Det er Gibraltar. Radiotelefonen holder mannskapene i uavbrutt forbinnelse. Knappe replikker utveksles mellem førerplassen og bombeskytterne. Sikringen på maskingeværene er for lengst fjernet og patronbåndene satt inn.

Maskinene går noen hundre meter ned. Det første bombefly styrter direkte mot målet. Fra jorden suser allerede de første lyse pilene stråleformig op mot oss fra antiluftskytset. Lyssporammunisjon!

Lyskasterne lyser op — som smale striper pløier deres lyskjegler gjennem mørket.

★

Altså hadde engelskmennene denne gang holdt vakt . . . men hverken kystbefestningene eller krigsskibene har øine nok til å avverge straffen som kommer fra himmelen. Forsent blir den første av våre kjeder opdaget, da den allerede befinner sig loddrett over havnen. En vanvittig ild åpnes mot dem det synes som jorden er blitt forvandlet til en ildgryte. Men bombene sitter godt. Anleggene i den vestlige del av havnen står i lys lue. Fra Punta Europa skyter luftvernbatteriene som rasende — fra alle festningsverkene strømmer de dødbringende spor av lyskuler mot våre kjeder. Men disse styrter sig mot sitt mål. Bomberekke efter bomberekke slippes ned fra maskinene . . .

Under oss lyser flammene og gule røkskyer oser. I den ville skytning fra luftvernet og den svarte damp fra eksplosjonene klarer vi ikke lenger å bedømme virkningen av våre bomber. Da! Ett av våre fly får en treffer. En granat, som sprang tett innpå, beskadiger høideroret og river op den høire vinge. Men maskinen flyr videre — den nådde senere hjemmehavnen sammen med de øvrige bombefly.

★

Vi har lagt helvedet bak oss, engelskmennenes granater når oss ikke lenger. Den synkende måne kaster sitt skrå lys over det sølvskimrende hav. Motorene blir innstillet på en sparsommelig fart, de ånder dypt og regelmessig. En lang vei ligger ennu foran oss — det bærer tilbake hjemover.

De største fordringer blir stillet til soldatenes firbenede kamerater, alle strapaser på de endeløse trettende marsjer må de holde ut med troppen, — anstrengende innsats i kampen, nødtørftige nattekvarterer, regn, hete og fiendtlig ild. Døden kan likeså snart treffe dem som deres ryttere — derfor holder soldaten av dem som sine kamerater

Fordringsløs, utholdende og tro

Avstigning!
Veien er lang — det er en varm dag — rytteren stiger av og fører sin hest ved tømmene

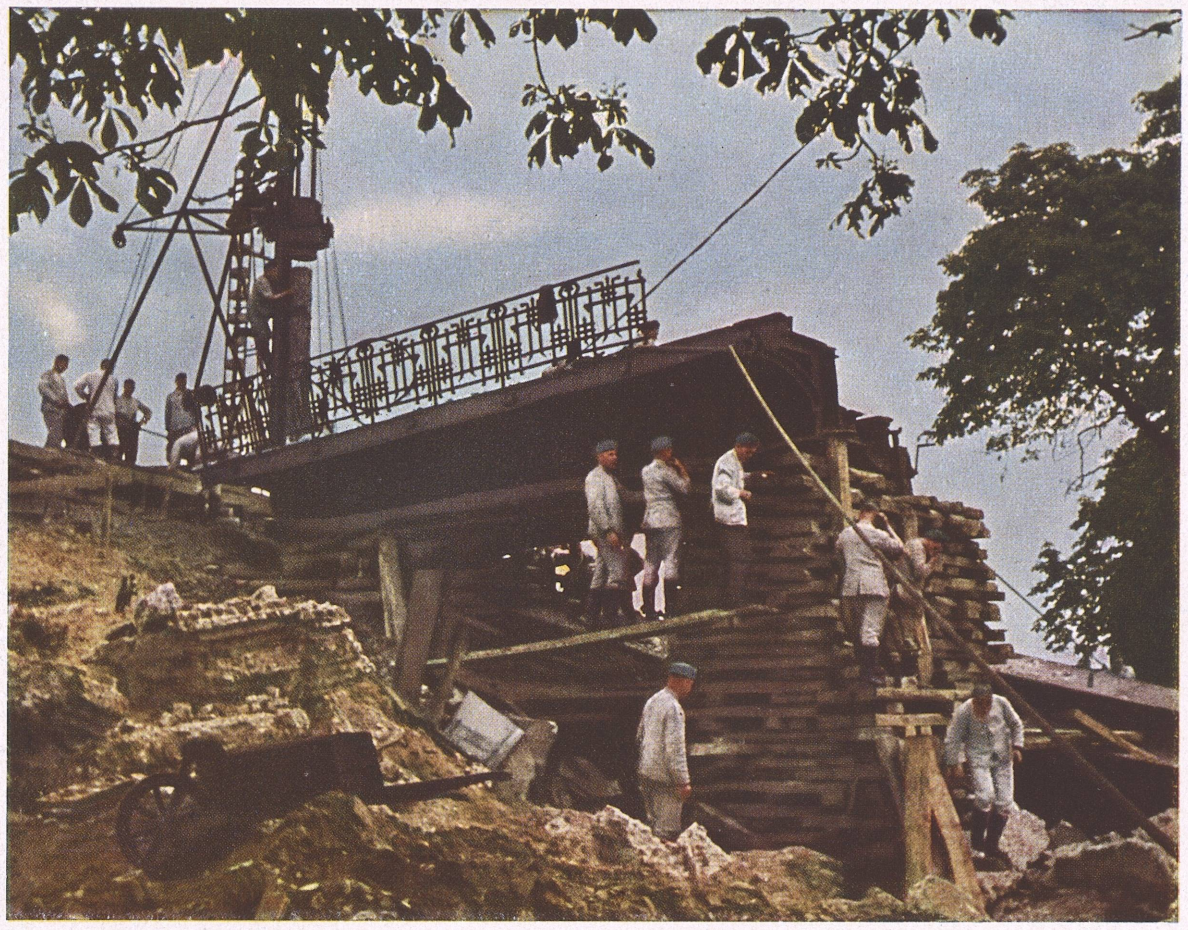
Alle mann hjelper til . . .
når hestenes krefter ikke strekker til for å trekke den tungtlastede kompanivogn opover en bakke

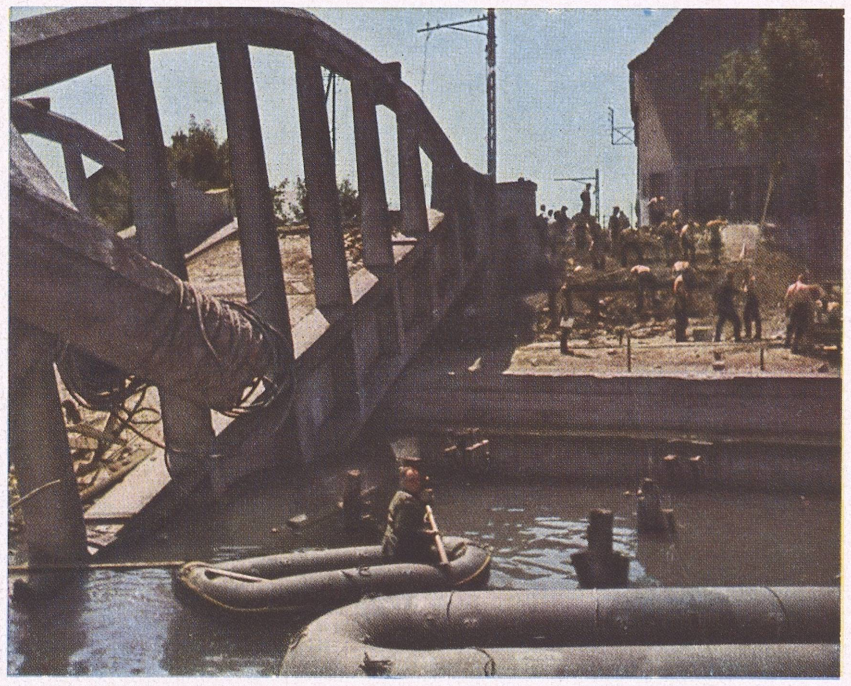

Kort rast
Mens kompaniet får sin kaffe ved feltkjøkkenet, blir hestene ført til vanningsstedet og får sin havre

Broer

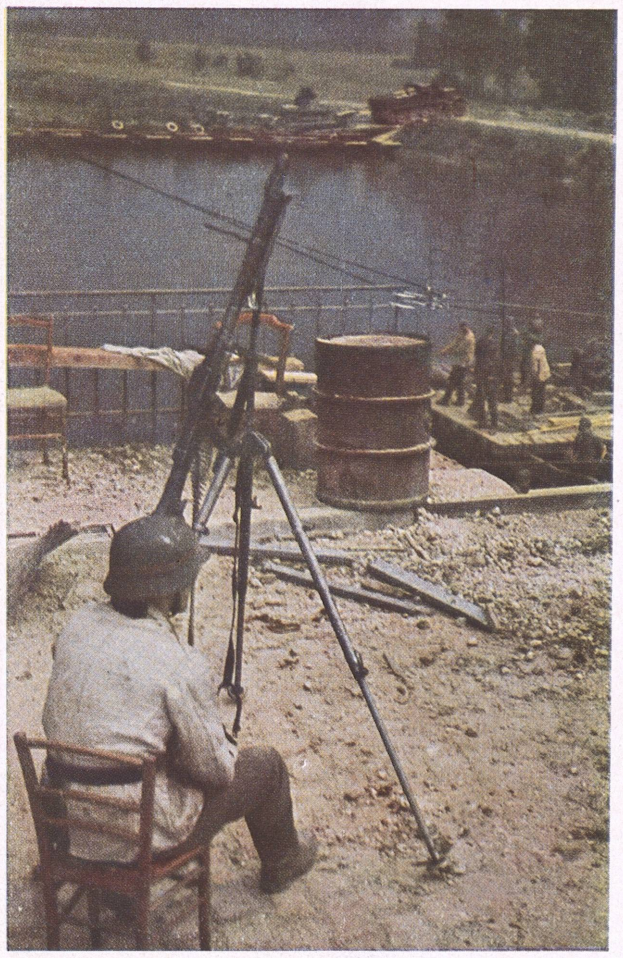
Sprengning av broer synes efter våre motstanderes mening å være et virksomt middel til ved elver og kanaler og stanse de tyske arméers fremrykning. Men i det avgjørende øieblikk sviktet dette middel overalt hvor det blev anvendt: Den tyske hær disponerer over det mest moderne utrustede og motoriserte ingeniørvåpen

Få timer efterat fienden har foretatt sprengningen . . .

er de tyske pionérer allerede i arbeid: vinsjer og løftekraner hviner, presslufthammere banker, — opkjørselen til broen blir løftet op og underbygget (ovenfor). Ved siden av de ødelagte broer opstår nødbroer: båter som er dannet av store gummiringer, ligger tett ved siden av hverandre og over disse er det lagt planker (til venstre). Alt materiale som trenges til bygning av broer, selv de tungeste jernbjelker (nedenfor), bringer pionérene med på sine vogner

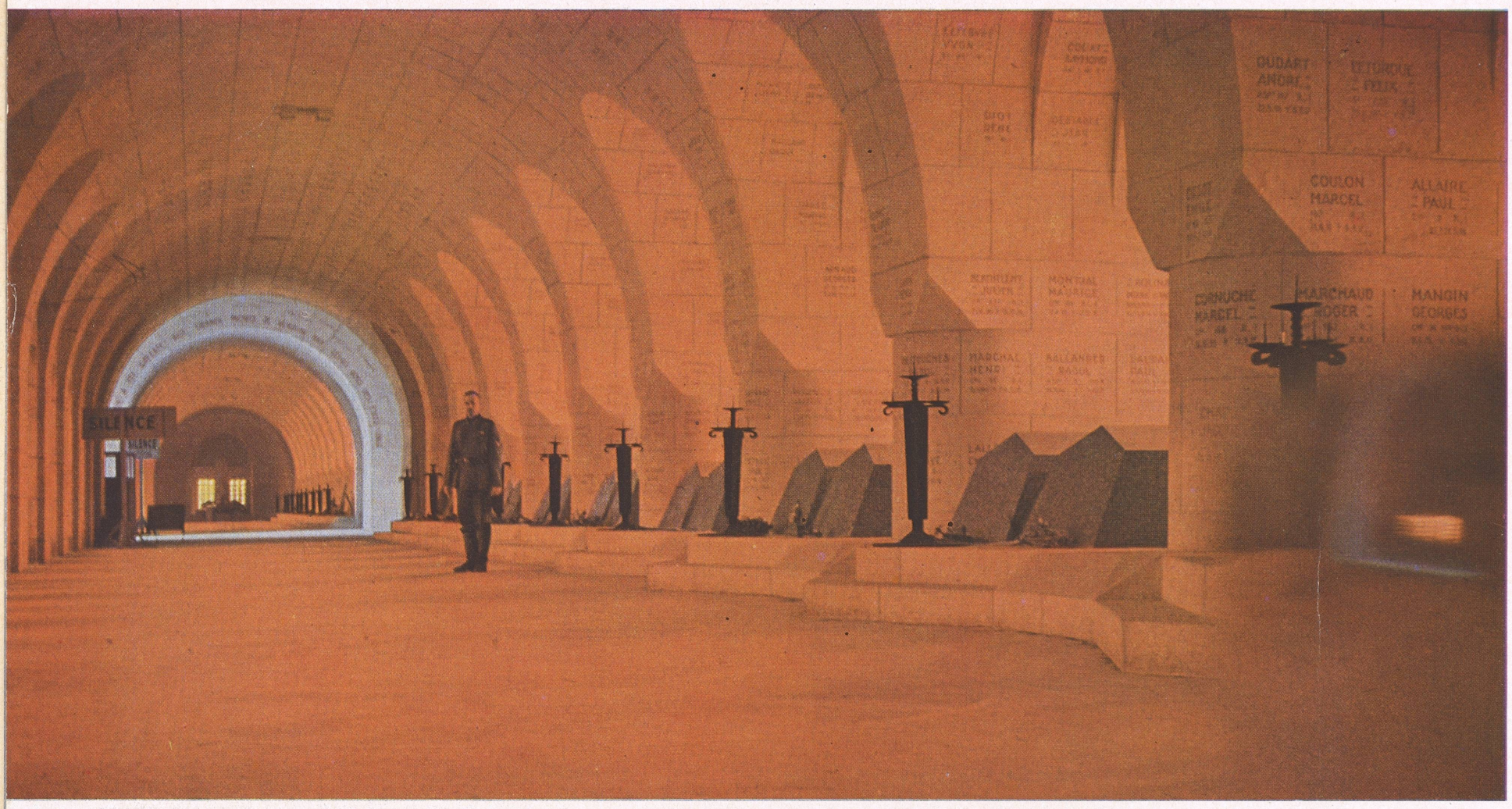
Et dreibart maskingevær sikrer . . .

mot overraskende flyangrep

En av tusen ...
En gummiringbåt-bro, som de der på utallige steder i de seks uker kampene i Vesten stod på, hurtig og stabilt blev bygget av tyske pionérer

„Benhuset" i Thiaumont minner om de 400 000 allierte soldater som falt ved Verdun under verdenskrigen

En tysk soldatkirkegård fra det store slag i Frankrike 1940

Natten før flukten

AV ALFRED GERIKG

Vår korrespondent har i de besatte og ubesatte områder av Frankrike anstillet undersøkelser angående de siste interne hendelser for sammenbruddet. I sin første beretning skildrer han enkelthetene om prominente franske politikeres flukt fra Paris den 8. og 9. juni

Portneren

De herrer deputerte blir underrettet om at dagpengene for juni vil bli utbetalt fra den 8. juni av. Kassen er åpnet fra kl. 10 til 6.

Deputertkammerets portner stiger ned av stolen som han måtte benytte for å henge op plakaten. Han går til inngangen og ser ut i mørket. Til venstre på den andre siden av gaten, bak sjalusiene foran Reynauds bolig, lyser det svakt. Ministerpresidenten arbeider ofte til langt ut på natten. Det er ikke noe merkelig! Ministerpresident, utenriksminister og krigsminister i en person, og det på et tidspunkt da tyskerne allerede står foran byens porter.

Portneren gjesper og går tilbake til sin stol. Også han har sorger nok: sønnen utkommandert, ingen efterretning på en måned. Svigerdatteren fire dager på egen hånd med ryggsekk på ryggen underveis i retning av Anger. De to barnebarna evakuert sammen med deres skoler for tre uker siden, ingen vet hvorhen . . . Han selv må fremdeles bli på sin post — sålenge man får sin gasje . . .

Hvem av de deputerte vil ennu heve sine dagpenger ved kassen? Hvor mange er allerede avreist?

Paris sover ikke meget denne natten fra 8. til 9. juni. Paris pakker, Paris vandrer, Paris er bekymret for fremtiden.

Mandel

En stor mørk lakert bil kjører op foran huset i Avenue Victor Hugo 69. Det er like før midnatt — Mandel, den franske republikks innenriksminister, har like til nu forhandlet på sitt kontor med de kommisærer og referenter som forbereder bortrydningen av arkivene. Senegalnegeren ved siden av sjåføren springer ut og åpner døren. Ministeren stiger ut fulgt av Bribet, detektiven, som er betrodd den spesielle misjon å sørge for innenriksministerens sikkerhet. Taus, med rynket panne, går Mandel inn i heisen. Bribet gjør en spørrende bevegelse: „Tjeneste som ellers, herr Minister?“ Mandel nikker nesten umerkelig: „Runde gjennem huset, bevoktning av alle trapper“. Detektiven hilser og trer tilbake. Den store Senegalnegeren går med inn i heisen og trykker på knappen til annen etasje.

Mandel nøler som alltid på veien mellem heisen og døren til leiligheten. Ali går foran og tenner lyset: lys i arbeidsværelset, lys i biblioteket — hans herre ønsker det slik. I skinnet fra det elektriske lys gløder det mørkerødt over bokreolen i forstuen: et portrett av Richelieu i kardinalsornat, et par skritt til siden, et portrett av Mazarin. Ikke uten hensikt er disse billeder hengt slik at enhver som kommer på besøk først må se dem, grunnleggerne av den franske Europapolitikk.

„Vekk Giacomo! Vekk Emilie!“ Senegalnegeren forsvinner.

Mandel går til døren mot, arbeidsværelset. Han ser hen over skrivebordet og bokreolene: hvad må først og fremst skaffes vekk? Naturligvis — personalarkivet.

I den brede skuffen til det gamle skrivebord med metallbeslåtte hjørner ligger de små sedler med nesten uleselig skrift, som er et av Mandels maktinstrumenter i Frankrike. Det finnes neppe en politiker som ikke en eller annen gang har kompromittert sig. Penger og kvinner . . . den som kjenner til alle affærer, kan lett gjøre de deputerte føielige. Et par henkastede ord, som beviser hans gode hukommelse av fortiden, er for det meste tilstrekkelig.

Beatrice

Skremt op av søvnen kommer ministerens italienske tjener til syne i broketstripet slåbrok over sin pyjamas. „Koffertene, Giacomo! De to garderobekofferter i soveværelset, to håndkofferter hit og i biblioteket . . . Stopp! Gi mig forbindelse med madame Britty!“ Han tar telefonen fra tjeneren: „Beatrice? Har du ventet? Altså: vi reiser. Når? Imorgen eller overimorgen . . . Selvfølgelig, bare hvis de militære holder fast ved ikke å forsvare byen . . . Ikke ennu til Bordeaux. Først til Tour . . . Du selv? Du må ta dig av Claude? Vel, altså til Biarritz . . . Ja — på snarlig gjensyn. Forhåpentlig!“

Så, nu var det besørget. Beatrice vil nu ringe på sin gamle husdame, og de vil pakke ned i koffertene innholdet av skapene i den mørke bolig i Rue de la Pompe. På snarlig gjensyn i Biarritz? Det vil avhenge av politikken eller av de militære. Og hvis ikke — kjærligheten er ikke lenger så stor når man har kjent hverandre så mange år. Beatrice er jo også nu 45 år gammel . . . Ingen falsk sentimentalitet.

Engstelig og opskremt, med grå hårstrå ned i pannen, kommer husholdersken: „Pakk koffertene, Emilie. I garderobekoffertene: den brune reisedressen, sportsdressen, den lysegrå dressen med de blå stripene, den mørkeblå dressen, et aftenantrekk. Høstfrakken, pelsen.“

Den gamle dame står litt sammensunken ved døren: „Reiser De bort for lengre tid, herr Minister?“ — „Forhåpentlig ikke, Emilie. Bare av forsiktighet”. — „Og vi, herr Minister?“ Mandel gjør en utålmodig bevegelse: „Noen må bli i leiligheten . . . Tyskerne vil ikke gjøre dere noe: Giacomo er italiener. Du er fra Elsass. Hvis det er nødvendig, kan du telefonere til politisjefen, herr Langeron.“ Et vink til negeren: mappen med de små ondskapsfulle notiser, personalarkivet, vandrer i kofferten. Korrespondansen. Optegnelsene om Clemenceau! Det er bedre ikke å la dem bli tilbake. Mandels blikk blir hengende ved en radering av Clemenceau på inngangsveggen til arbeidsværelset: „Tigeren“ stiger med en stor dolk i hånden ut av en skyttergrav: „Defaitistenes grav“ står det på inngangsskiltet til det bombesikre rum . . . Han, Mandel, har ikke ført kampen mot defaitistene mindre energisk enn sin store sjef. Antallet av politiske fanger? Det er blitt mangedoblet siden han blev minister. Forflytning av embedsmenn, avskjedigelse av embedsmenn, store straffer for defaitistene, alt dette skjedde uten avbrytelse siden han tok tømmene i sin hånd . . . Men hvad nytter kampen mot de sivile defaitister når defaitismen blomstrer blant de militære . . . Var „Tigeren“ mer energisk? . . . Eller møtte, han kun militære som var mer besluttsomme? Gamelin var jaget vekk . . . men de andre er heller ikke meget bedre.

Clemenceau

Mandel vender sig mot det store billedet av Clemenceau ved siden av skrivebordet. En dedikasjon, fra „Tigerens“ egen hånd er skrevet tvers over billedet. Å, Mandel vet at „Tigeren“ ikke tenkte så hjertelig om ham som dedikasjonen tyder på. Han vet at man fremdeles gjerne hvisker til hverandre det heslige ord som Clemenceau brukte om Mandel, det som man ikke kan si i godt selskap. Men han, Mandel, har skaffet sig en posisjon til tross for at dette heslige ord eksisterer. Han har skaffet sig den fordi han allikevel omgis av Clemenceau-myten. Ministeren smiler med smale, sammenpressede leber. Han har selv pleiet og utviklet denne myte inntil mange trodde at han var så intim med „Tigeren“ som Clemenceau-relikviene rundt omkring ham skulde tyde på: Clemenceau-billeder i arbeidsværelset, Clemenceaus dødsmaske i soveværelset, portretter av Clemenceau i selskapsværelset, Clemenceau-karikaturer, omhyggelig utvalgt, til og med i bade-

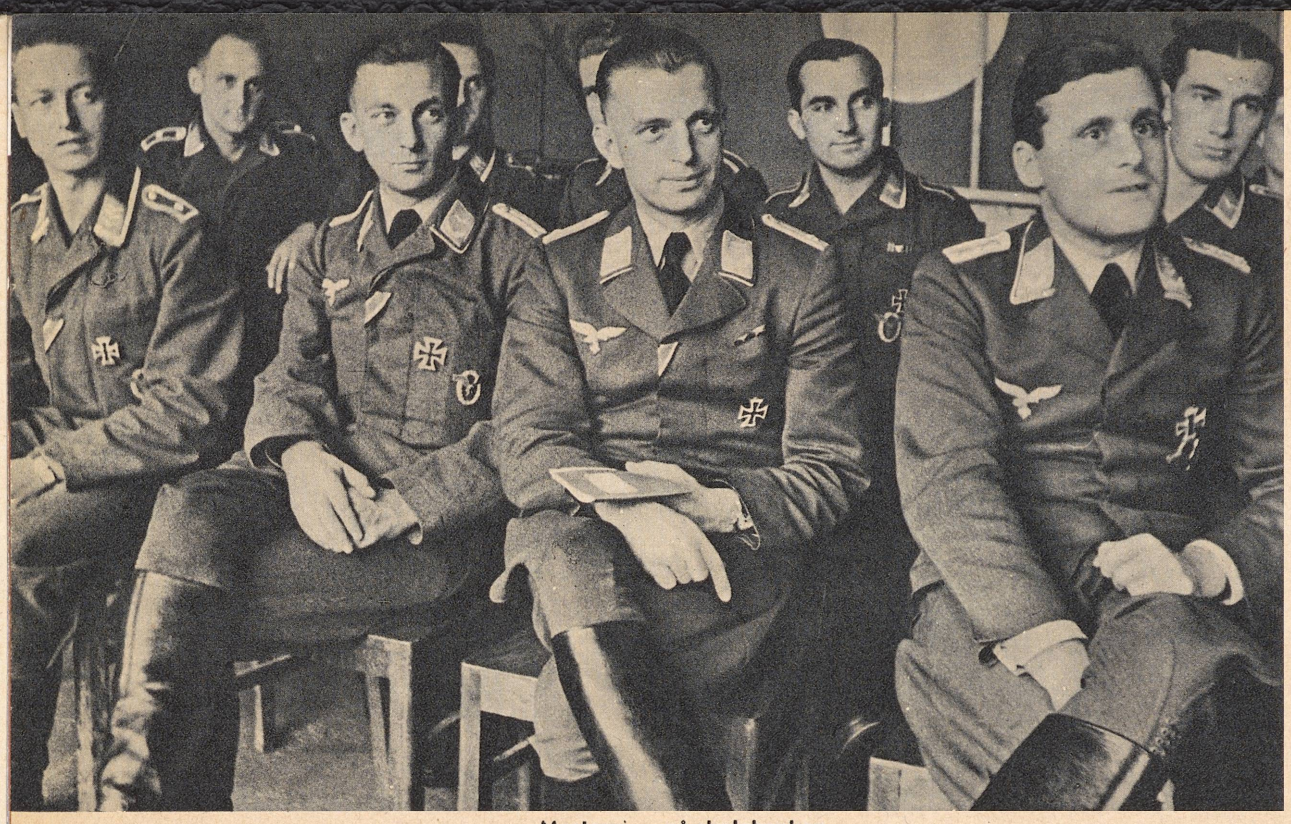

De andre

Millioner av franskmenn og belgiere på flukt. De hadde ikke de muligheter som noen få andre hadde . . . Foto H. Ahrens

Fortsettes side 33

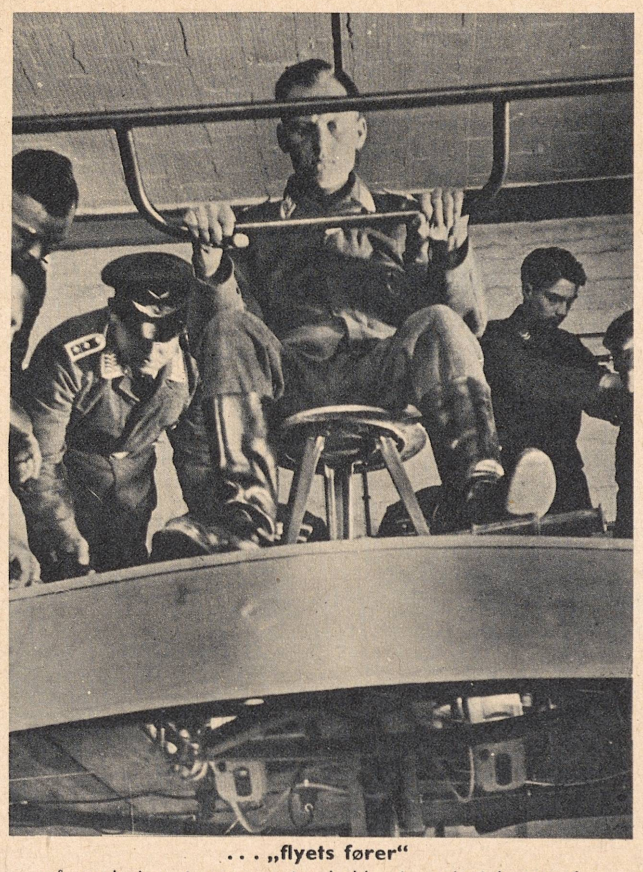
Flyvere lærer aldri nok

Mestere — på skolebenken
De bærer alle jernkorset av første klasse — frontflyvere, som nu gjør sig fortrolige med de nyeste forskningsresultater i bombekastningsteknikken

Himmel og jord — bare en meter fra hverandre!
For „bombeteppet"s bevegelse svarer nøiaktig til „jordbevegelsen" under flyvningen, og . . .

. . . „flyets fører"
må med sine styreapparater holde sig nøie i kursen for at hans kamerater kan beholde målpunktet i snorkrysset

Dag efter dag og natt efter natt starter de tyske bombefly mot fienden i vest, bombarderer krigsskib og bevæpnede handelsdampere, havneanlegg, flyplasser og fiendtlige rustningsindustrisentre. Hvert flyvetokt gir nye erfaringer. Hjemlandet utnytter disse således: Vitenskapsmenn og teknikkere arbeider, idet de bygger videre på nye matematiske kunnskaper, i forskningsinstituttene for det tyske luftvåpen, hvis flyvere i krigen og gjennem krigen stadig utdannes ytterligere og blir mer og mer perfekte.

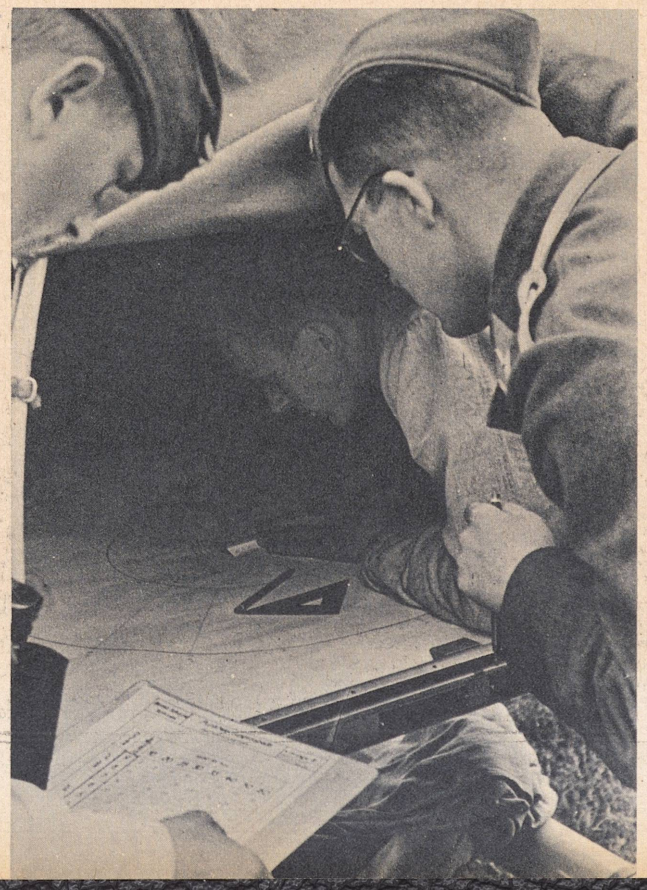
Løitnant X kommer tilbake fra et fiendtlig flyvetokt. Over den militære flyplass vakler han med sin maskin: Hans innsats har vært effektiv. Han melder sig for sin sjef, som meddeler ham at han kan få delta i et kursus ved „høiskolen for bombeflyvere".

Her treffer han mange kamerater. Alle kommer direkte fra fronten, og alle bærer jernkorset. I noen tid sitter de nu „på skolebenken" for å studere de nyeste erfaringer og lære de ennu ukjente, men mest moderne instrumenter å kjenne. Allerede første dag går man i gang med arbeidet: På bombeteppet blir det utsøkt innviklede mål, de vanskeligste flyveforhold blir antatt og arbeidet med de nye instrumenter innøvet. I hurtig rekkefølge gir flyvelæreren ved mikrofon nye ordrer i øvelsesflyvning. De vanskeligste situasjoner følger efter hverandre, de minste kursendringer blir befalt og korrigert, kunsten å fly mot målet, først uten bomber, innøves atter og atter. Det avgjørende her er fremforalt det riktige samarbeid mellem flyets fører og bombeskytteren. Efter dagelange flyvninger, hvorav hver fase blir kontrollert ved eksperimentbordet, begynner nedkastingen av sementbomber, som har alle den skarpe ammunisjons nedkastingsegenskaper. Fra 2000, 4000, 6000 og 8000 meters høide smeller øvelsesbombene mot målet, en betongskive i en liten sjø. For hvert flyvetokt blir kastene mere presise og resultatene blir bedre. Det ene nedslag efter det annet ligger mellem høie vannsøiler omkring et lite punkt i vannet — øvelsesmålet.

Kurset er forbi. Deltagerne, utvalgte offiserer og underoffiserer innen det tyske luftvåpen, vender tilbake til sine eskadrer og avdelinger. Deltagelsen i kurset lønner sig alltid: hvert nytt fiendtlig flyvetokt bringer nye, gode resultater med sig.

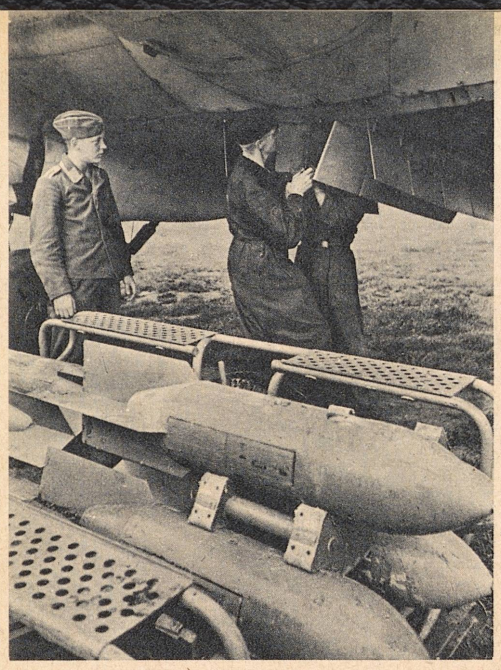
Photo: P. K. Grimm

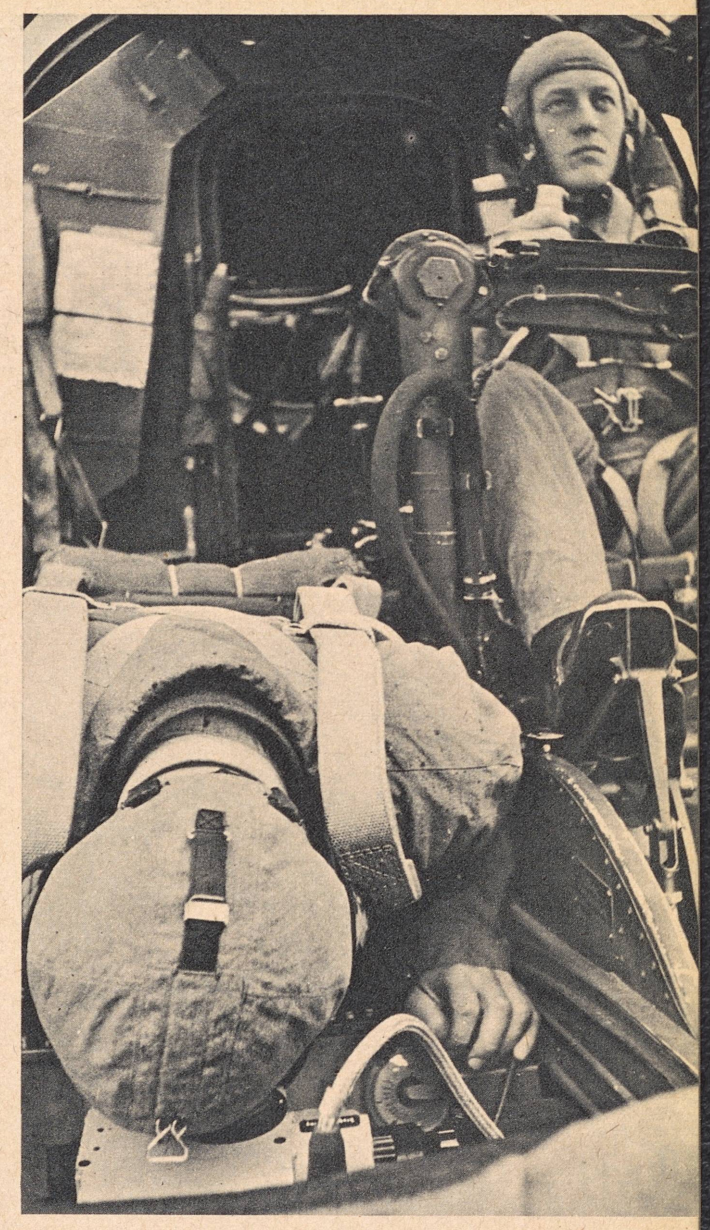
Bombenedkastning uten bomber
Et genialt konstruert apparat (billedet ovenfor) er en nøiaktig og ubestikkelig dommer over kasteydelsene: maskinens kurs blir gjennem et kamera overført på et kart. Observatøren nede på jorden står i radioforbinnelse med maskinen i samme øieblikk som der i 2000 meters høide kommanderes „kast" (billedet helt til venstre), blir flyets posisjon og nedslagspunktet (for den ikke nedkastede bombe!) fastlagt på kontrollbladet (billede til venstre)

Bomber — av sement
Øvelsesbombene er nøiaktig så tunge som virkelige bomber. Her blir de satt inn i maskinens bombesjakt, og snart der efter . . .

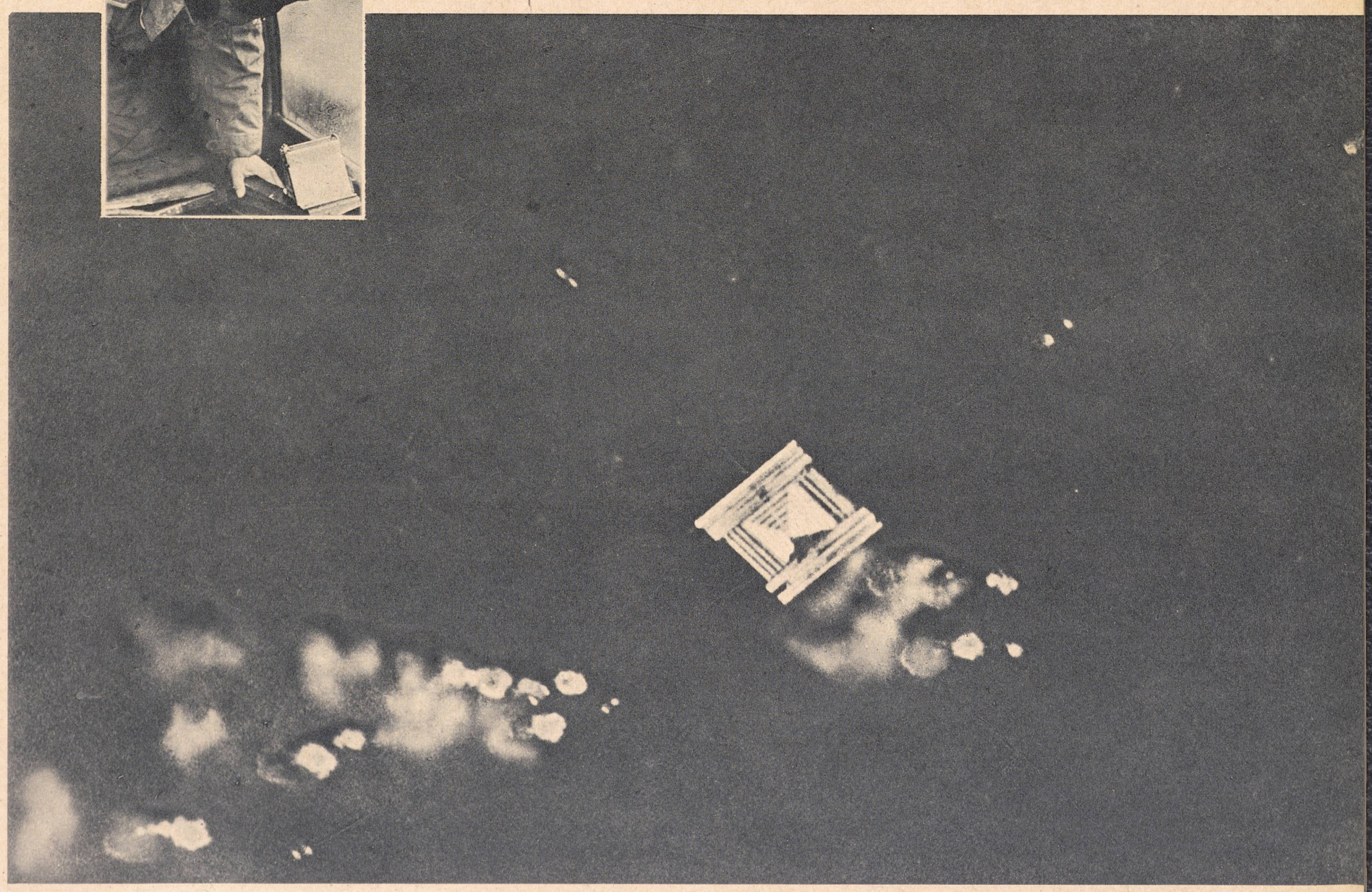

. . . stiger bombeflyet til værs
Målet er fastlagt. „Hold denne kurs!" sier bombeskytteren og . . .

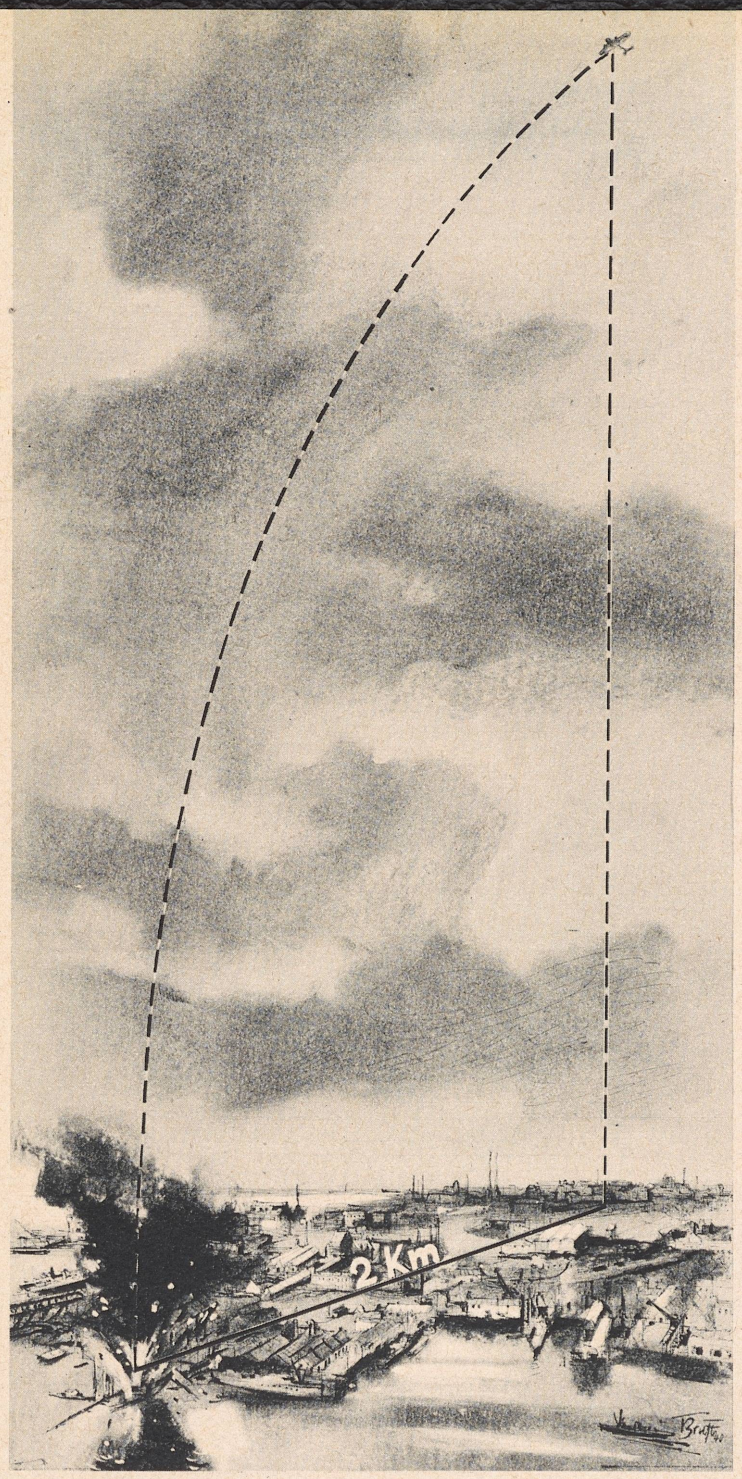

. . . strekker sig langt ut i stolen:
Gjennem måleapparatets optikk ser han angrepspunktet nærme sig. Nu! (helt til høire) — øvelsesbombene blir utløst og styrter mot jorden

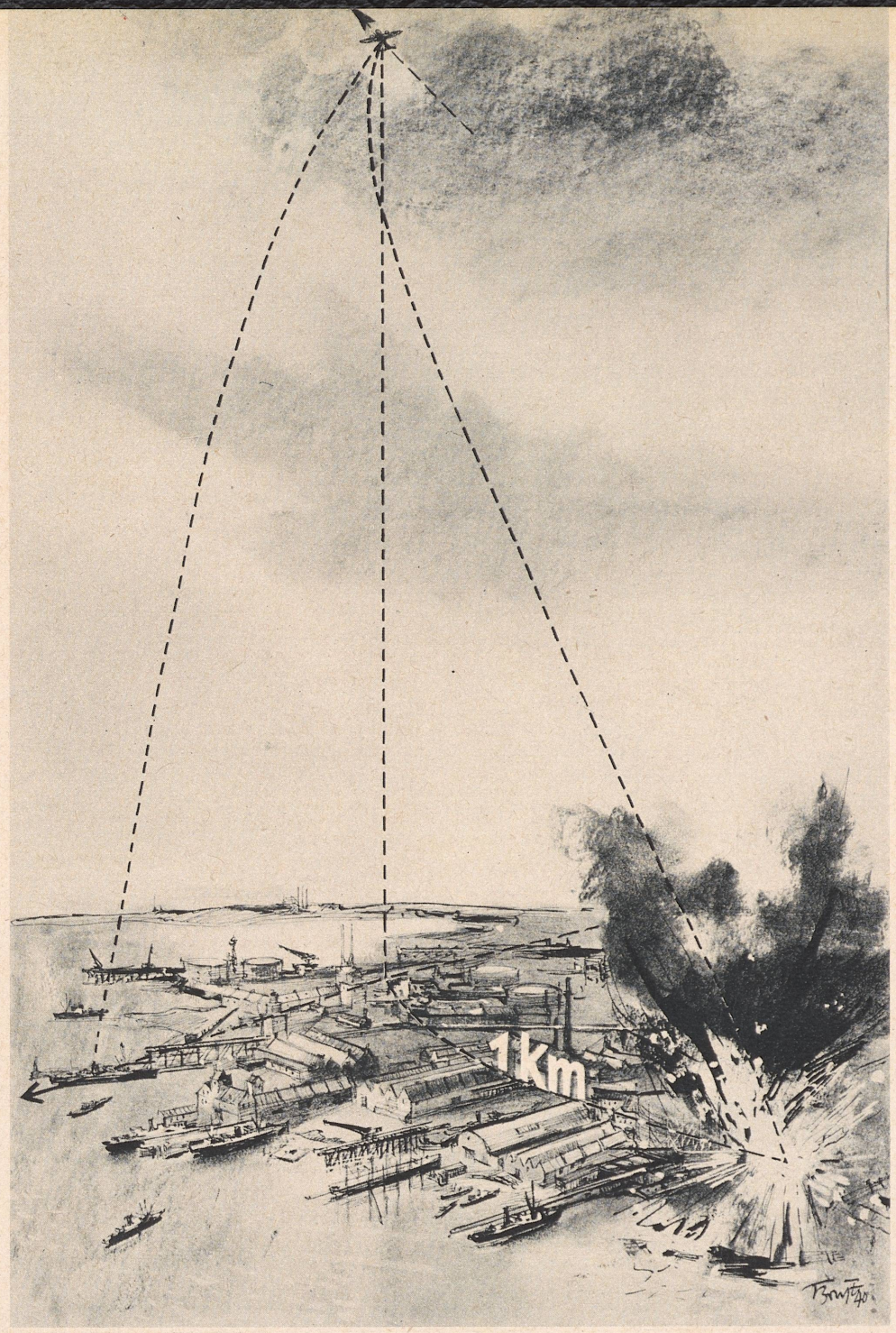

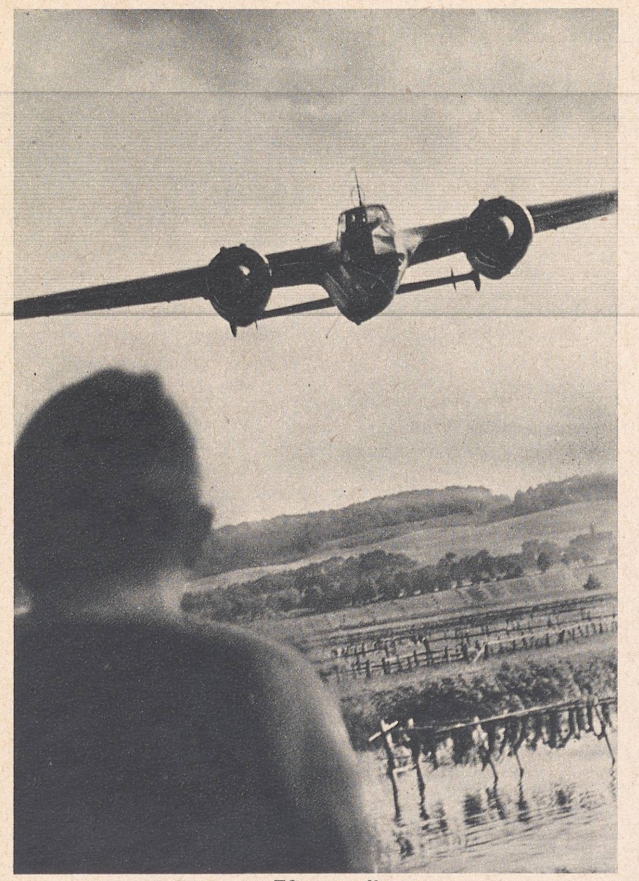
Spent følger bombeskytteren de kjempemessige projektiler,
som hurtig nærmer sig målet, en betongskive mitt i en ensom skogsjø. Nu treffer de! Hadde det været sprengbomber og på land, vilde de ødelegge alt i vid omkrets. Det næste treff ligger ikke mer enn tredve meter fra målet

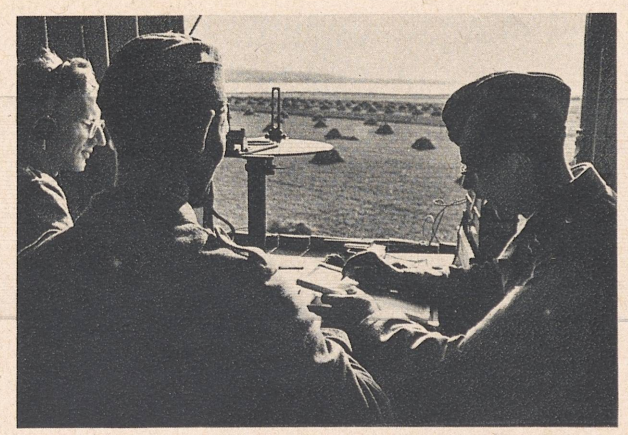

„Høiere matematikk“
Utløsningen av bombene er en spesiell kunst. I 4000 meters høide og med ca. 300 kilometertimers flyvehastighet må bomben utløses to kilometer foran målet

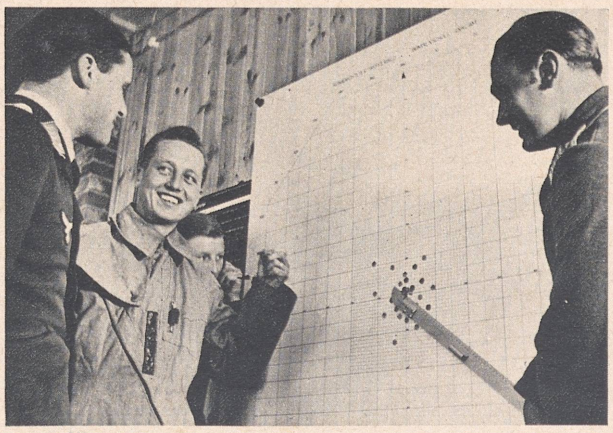

Med vind fra siden blir beregningen mere innviklet
Med normal vind vilde bomben treffe skibet til venstre ved kaien, men flyverens kampopdrag gjelder ødeleggelsen av havnebygningen til høire. Bombeskytteren tar den sterke sidevind i betraktning: en avdrift på en kilometer blir tatt med i beregningen. Bomben sitter mitt i målet!

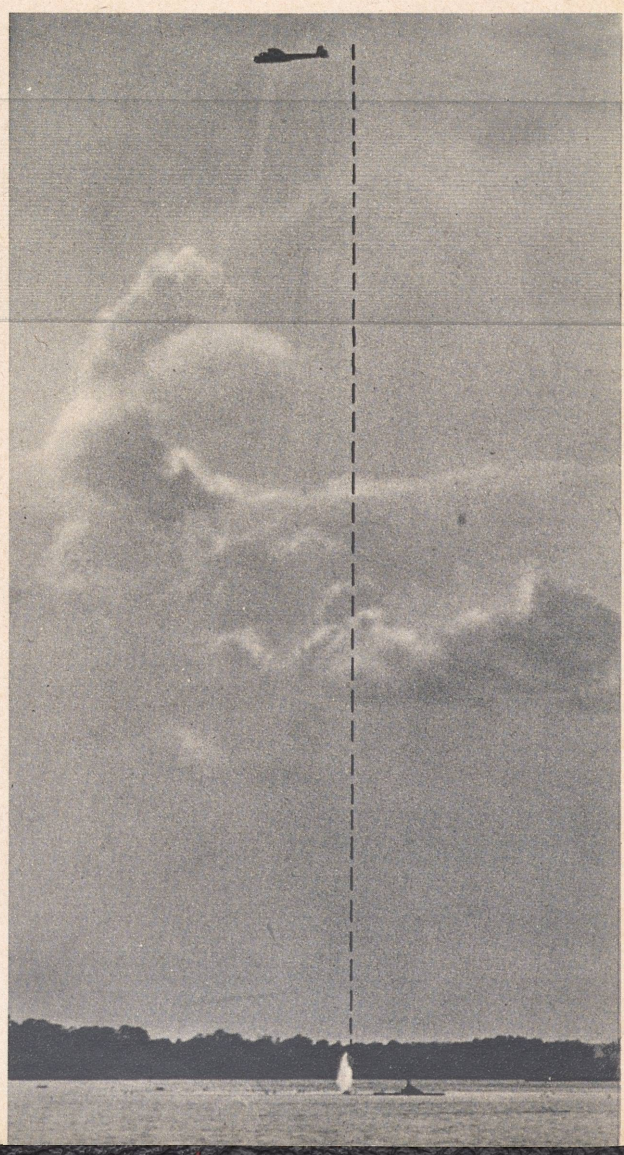
Efter nedkastet
Sakte tar flyet tilløp til landing. Derefter går flyverens vei til . . .

Hvert „innslag“ blir innpeilet fra tre sider. På kartet blir de utregnede punkter forbundet ved linjer — skjæringspunktet viser „innslagets“ nøiaktige beliggenhet

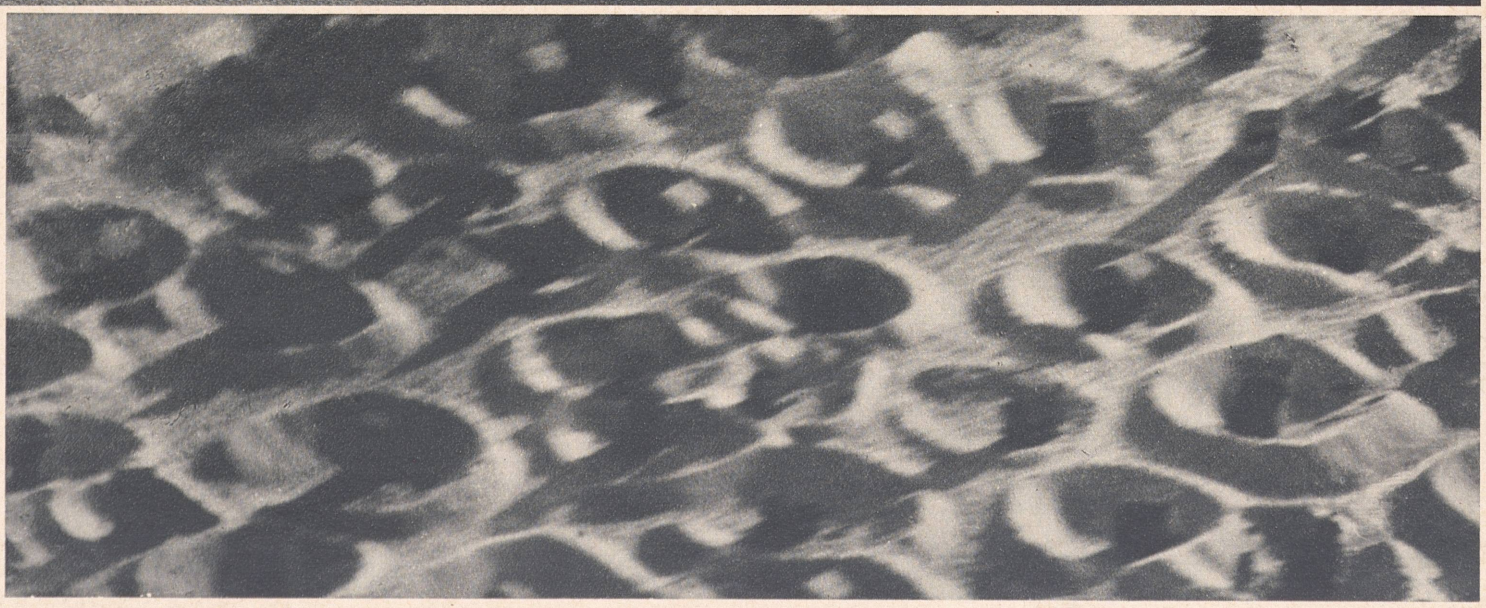
. . . målkartet, hvor hvert enkelt nedslag er nøie registrert (ovenfor)

Flyet har lenge i forveien kastet ned sine bomber. Mens de allerede treffer like ved målet, er maskinen neppe lodret over det

Den siste bombe er sluppet . . .
Den har forlatt sjakten sin og suser mot jorden. Vil den treffe det angitte mål, betongskiven i den ensomme skogsjøen? Forlengst er flyet langt fra nedslagsstedet, senker sig allerede langsomt. Da ser flyveren under sig . . .

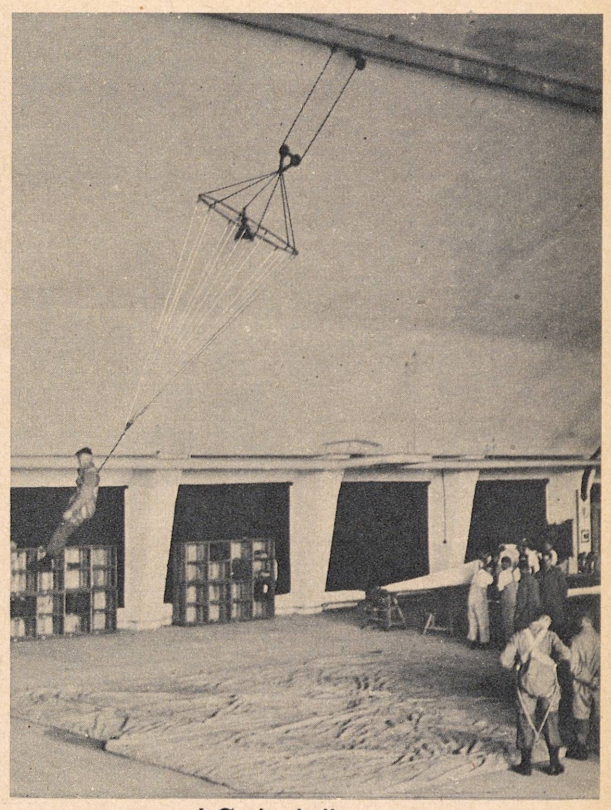
. . . grop ved grop!
Det er imidlertid ikke bombegroper, men sandborger på stranden Her vinker glade mennesker op til ham. Snart vil besetningen være blant dem! Det er slutt en „skoledag"

Fallskjermjegernes skole

Den 10. mai 1940, da det store slag i vesten begynte, blev betydningen av en overraskende innsats bevist ved fallskjermjeger. Det tyske luftvåpen utdanner i stor utstrekning fallskjermjegere. Tusener av tyske soldater meldte sig frivillig til dette.

Fotos A. Hoppe (4)

I Øvelseshallen . . .

øver de sig i landing. Fra et særskilt konstruert stillas blir „eleven" satt i en svingende bevegelse og satt ned med et rykk, lik det som opstår ved en virkelig landing under støtet mot jorden og idet fallskjermen fyldes av den vind som stryker langs jorden

Det første utspring — 1,50 meter høit!

Fallskjermjegerne får en overordentlig grundig utdannelse på flyplassen. De første utspring finner sted fra laveste høide. Her lærer de med lukkede øine den reglementære holdning de skal ha når de forlater flyet

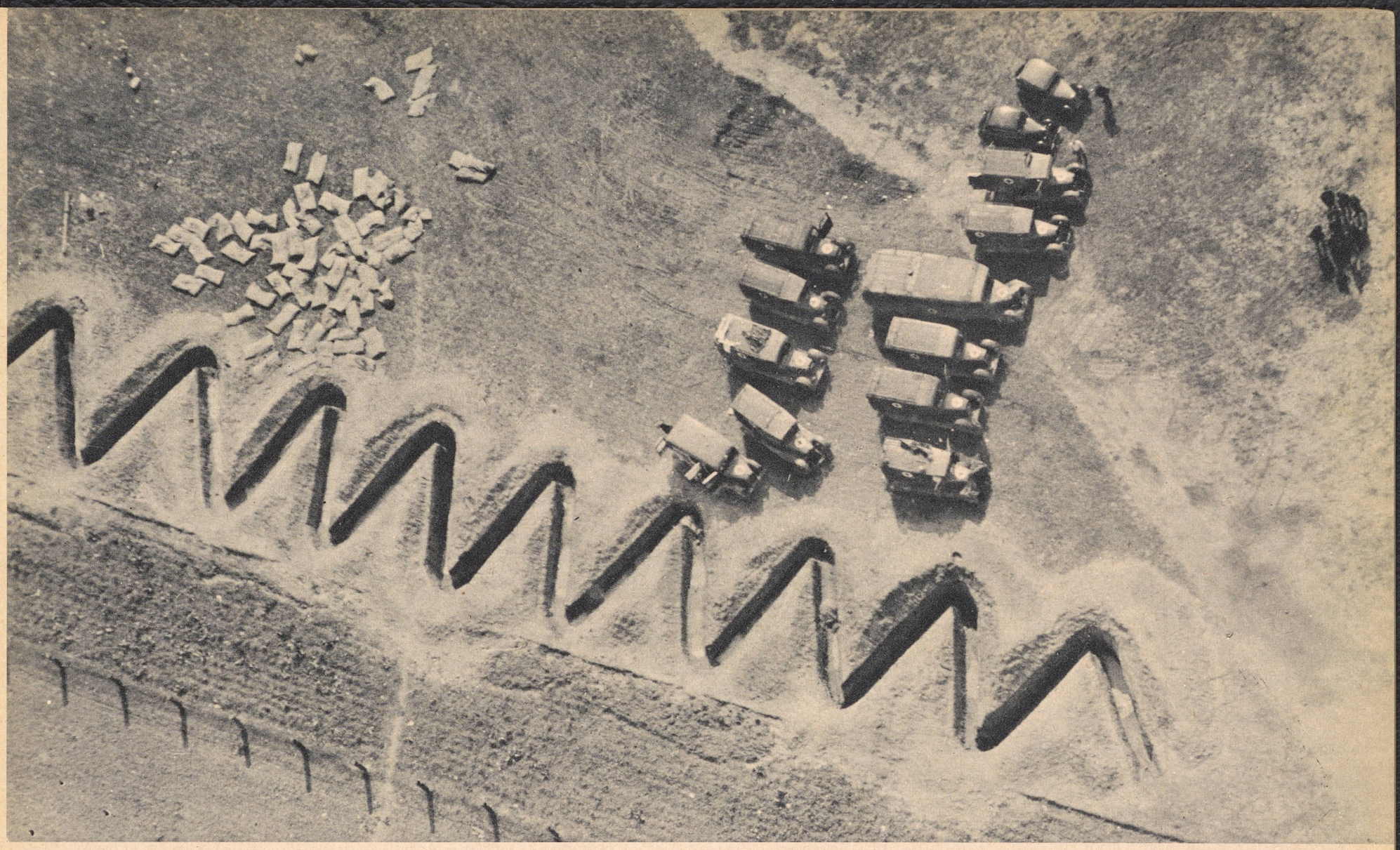
Masseutdannelse på øvelsesfeltet

Man prøver hvordan fallskjermsekken sitter. Fallskjermjegerens liv avhenger av om den sitter riktig og om pakningen lett kan løsnes når han springer ut, og dette er den første betingelse for resultatet av hans innsats

Man må lære å pakke en fallskjerm sammen!

Fallskjermens tynne hylster må tört og rent legges sammen på nøiaktig forskriftsmessig måte og så pakkes ned i ryggsekken

Et blikk fra sanitetsflyets vindu:
Nede på flyplassen venter sanitetsbiler med det røde kors merke foran på motorhetten. For bare ganske kort tid siden lå flyplassen midt i kampsonen. Sanitetsflyet kommer fra slagmarken. Når det er landet, blir det arbeid for bilenes besetning . . .

På hurtigste måte:

Fra slagmarken til lasarettet

Det tyske sanitetsvesen kan stå som et forbillede for verdens arméer. Tysklands mest moderne transportfly og sanitetsbiler og best utviklede kjemisk-farmasøitiske industri er satt inn for å hjelpe de sårede på kortest mulig tid.

Fotos P. K. Schulze (4)

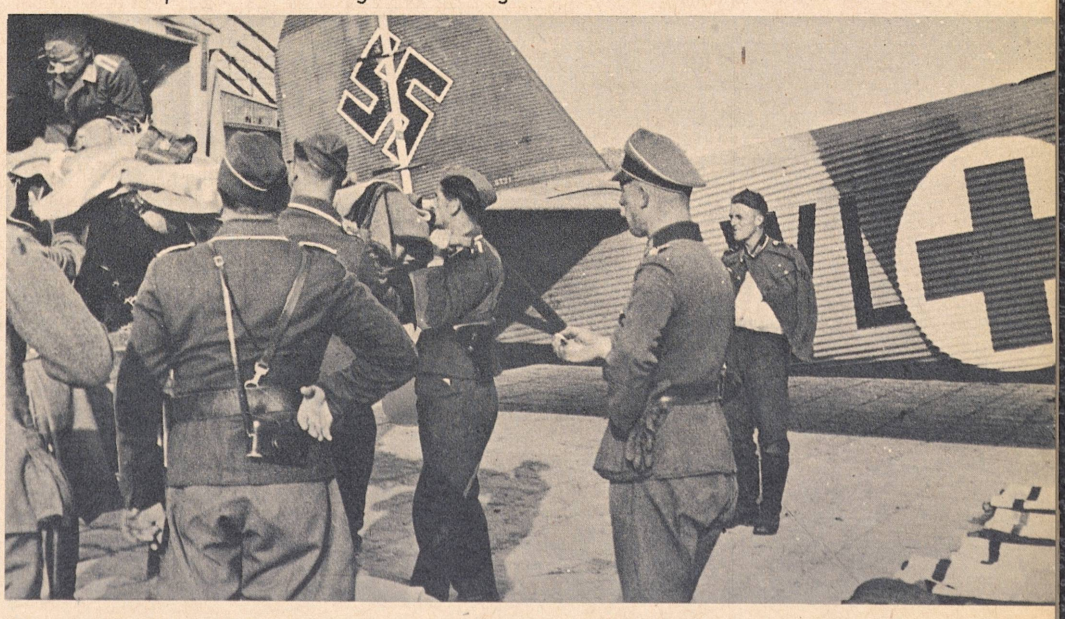

Hårdt sårede, som kommer direkte fra slagmarken,
ligger i det store rummelige transportfly og blir underveis pleiet av en sykepleier. På den hurtigste måte bringes de til lasarettet for der å bli behandlet

Kameratene kommer med hjelpende hender. Den ene båre efter den annen blir forsiktig løftet ut av flyet og båret til sanitetsbilen, som står parat

Bilen tar med de hårdt sårede
og bringer dem raskt avsted til nærmeste lasarett, hvor de allerede få timer efterat de er blitt såret, kommer under lægebehandling

De kommer!

I forrige nummer av „Signal“ berettet forfatteren om en reise, som han sammen med bladets sjefredaktør hadde foretatt til Bayonne i det sydlige Frankrike. De fulgte med i téten av den tyske armé. I de følgende linjer skildrer han hvorledes han drog med troppene fra Bayonne til den spanske grense

Et fotografi av historisk betydning

En spansk offiser overbringer den tyske kommandør for en av SS-troppenes rekognoseringsavdelinger, som nettop var ankommet til den tysk-spanske grense ved broen til Irun, en innbydelse fra den spanske general om å besøke ham i Irun. Dette er det eneste fotografi fra denne betydningsfulle hendelse

I langsomt tempo forlater vi jernbaneplassen i Bayonne. Det må ha gått som en løpeild gjennem byen at tyske tropper var kjørt inn og er stanset foran stasjonen, for da vi nu i langsom fart kjører gjennem gatene, styrter folk ut fra alle porter, de lener sig ut av alle vinduer og strømmer oss imøte fra de brede, lange gatene. Det forekommer oss som om Bayonnes innbyggere ikke vil forsømme et minutt for å kunne få se på de tyske tropper. Naturligvis kjenner de ikke oss, for vi er jo i sivil og WH-merket på våre biler er dekket av støv. Vi stopper i en sterkt trafikert sidegate. Jeg stiger ut og går inn i en tobakksforretning for i det minste å gjøre et forsøk på å kjøpe sigaretter, for vi har ikke hatt en eneste sigarett siden vi forlot Angoulone i Sydfrankrike. Hvor vi traff tyske tropper, gav man oss på vår anmodning sigaretter såvelsom brød, flesk og kjøttkonserver, for saken er den at det i hele Sydfrankrike like ned til den spanske grense ikke er noen sigaretter å få og neppe noe å spise i disse dager. Den borgerlige organisasjon i landet funksjonerte slett ikke lenger.

I den lille tobakksforretning står mange folk og snakker ophisset med hverandre. Bak mig styrter en gammel kvinne inn i butikken og skriker:

— De kommer!

Tobakkshandleren, en gammel mann som selv i butikken har baskerluen på sig, griper nervøst i sitt lille sorte fippskjegg med høire hånd og roper:

— Frue, De er den syttende som forteller oss dette.

En arbeider som lener sig til veggen, spør ironisk:

— Hvorfor skulde de egentlig ikke komme, Frue? Vår regjering og vårt militær har da gjort alt for å gjøre reisen for dem så lett som mulig.

Kvinnen som kom inn i butikken efter mig, skriker ophisset:

— Men hvad vil de gjøre med oss?

En gammel arbeider som sitter bøiet over en skammel og stadig forgjeves forsøker å knytte skoen sin med en for kort lisse, svarer med likegyldig mine:

— Jeg antar de vil la oss leve.

Kvinnen blir stående med åpen munn og hele butikken drønner av latter. Jeg ser opmerksomt på disse folk og merker at det utelukkende er folk fra den temmelig tallrike arbeiderbefolkning i Bayonnes: Verksarbeidere, fiskere og havnearbeidere efter hvad jeg måtte tro. Jeg kan godt forstå denne latteren, de ler henne ut fordi hun er redd for tyskerne, ja de ler henne ut rett og slett.

Nu får forretningens innehaver øie på mig, og jeg ber om sigaretter. Han trekker på skuldrene og tilbyr mig sigarett-tobakk og papir så jeg selv kan rulle mine sigaretter. Jeg tilbakeviser tobakken som jeg blir tilbudt, for jeg vet den er for sterk. Nu byr han mig noe jeg ikke kjenner og hvis betegnelse jeg heller ikke forstår. Alle vender sig om mot mig. Jeg kommer i forlegenhet, da jeg heller ikke forstår hans neste spørsmål.

Nu er jeg avsløret. Tobakkshandleren sier:

— Er de ikke franskmann, min herre?, og jeg svarer:

— Nei, jeg er tysker.

Dyp stillhet.

Den ophissede kvinne trykker sig dypt inn i et hjørne av butikken. Men en av arbeiderne spør ganske muntert: Er det allerede tyske sivilister her? Og jeg svarer ham:

— Nei, egentlig ikke, men jeg er tysk journalist.

En annen arbeider trekker et lettelsens sukk og sier:

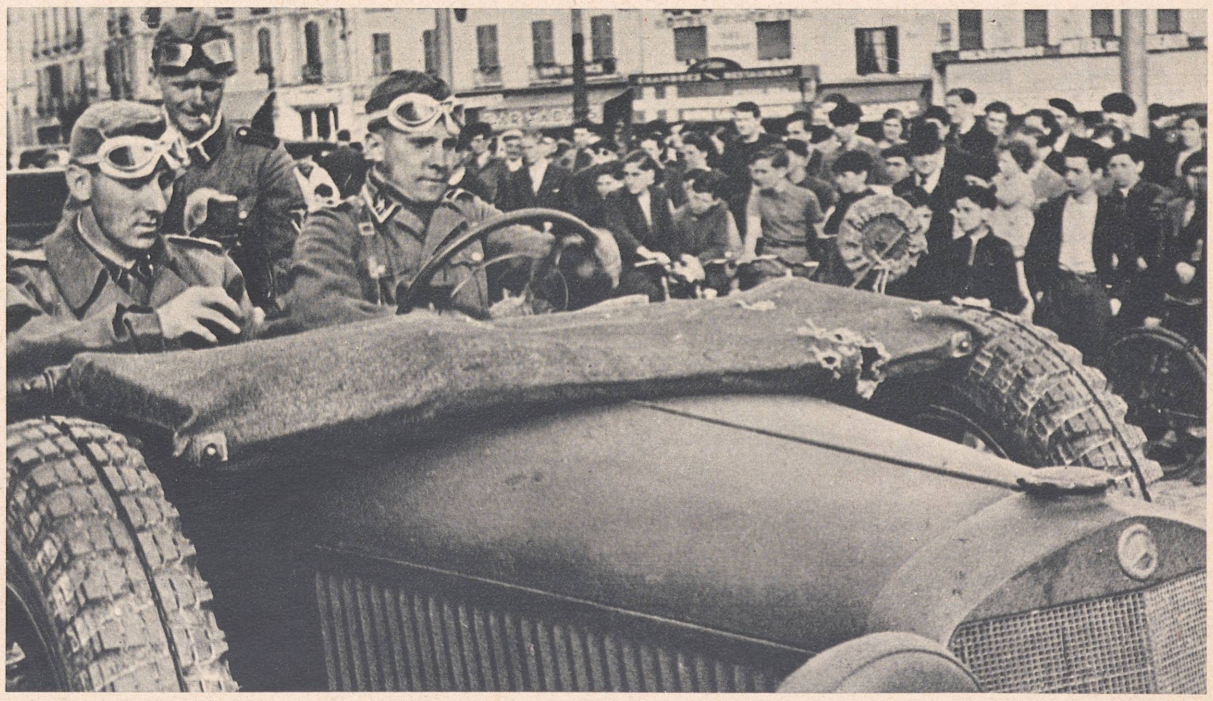
— Det må være meget interessant for Dem nu, Monsieur.

Jeg gjør en gestus i det uvisse. Da kommer en gammel arbeider, som jeg hittil ikke har sett, hen til mig fra det indre av butikken, slår mig fortrolig på skulderen og sier:

— Nå, sørg da for at vi får arbeide her.

Jeg ler og vil til å gå ut av butikken. Han holder mig imidlertid igjen, henter op fra dypet av bukselommen

Gjennem Bayonne til dem spanske grense

sin en sigarett, tilbyr mig den, gir mig fyr og spør så:

— Er det sandt at det ikke har vært noen arbeidsløse hos Dem på mange år?

Jeg forteller ham at han har rett i at det ikke er noen arbeidsløse mere, tvertom.

De ryster allesammen på hodet og en ung arbeider spør om jeg tror at tyskerne nu vil overta landets styre. Jeg forsikrer ham at jeg ikke kjenner noe til det. De tror mig ikke, men nu går jeg virkelig. Alle hilser de mig ganske vennlig med „Bonjour Monsieur".

Den gamle kone stemte i med koret og jeg hører ennu ute på gaten bak mig hennes stemme, hvori forbauselsens timbre klinger i det hun med sin papegøiestemme roper efter mig: „Bonjour Monsieur!"

Vi kjører videre og kommer op i fjellene. Til høire for oss lyser nu Atlanterhavet. Det kaster sin brenning mot klippekysten. Til venstre under oss brer skinnende enger sig nettgrønt utover og rett over raker et baskisk slott op mot himmelen. Hestekjøretøier, biler og fredelige spaserende kommer oss imøte eller vi tar dem igjen. Vi kjører forbi St. Jean de Luz. Ingen skjenker oss et blikk i denne middagsvarmen og litt efter litt kommer vi inn i en stadig voksende trafikk og nærmer oss så smått Biarritz.

Hvorledes vil denne byen og dette badestedet se ut?

Jeg kjenner det godt. Det var i 1936, da den spanske borgerkrig brøt ut, at jeg opholdt mig i Hendaye og Biarritz noen uker til jeg kom videre til Spania. Nu når vi påny drar til Biarritz, lukker jeg øinene og forsøker å huske hvordan badestedet dengang så ut. Nu har jeg billedet klart for mig: I et vidunderlig pyreneisk landskap ligger dette sted i en bred bukt, og dets huse og hoteller stiger langsomt nesten som et amfiteater op mot fjellene, og over byens og badestedets glatte asfaltveier ruller bilene inn på korsoen. I kafeene og hotellenes foyer, hvis store vinduer gir et åpent utsyn over havet, sitter det mest elegante selskap av den borgerlig vestlige verden, og på stranden vrimler det av mennesker og på alle annonsesøilene skriker de brogede plakater som innbyr til spill i kasinoet, til dans i Hotel Palais eller i Hotel Miramare, til middag i café de Paris eller diverse arrangements om aftenen.

Slik har badestedet sett ut dengang for mange år siden før krigen, og hvordan vil det vise sig for oss? Og når jeg nu lukker øinene op igjen, er vi allerede inne i byen. Vi kjører hurtig og bøier om et par hjørner bortenfor og så står vi allerede på plassen ved siden av Hotel du Palais, og ingen legger merke til at en bil med kjennetegnet WH nettop er kommet inn i Biarritz. Vi stiger ut, ser oss omkring og jeg stryker mig over øiene for å jage bort et spøkelse, for å bortmane et spøkelse som vil bedra mig: for det som jeg her ser, det er rett og slett for spøkelsesaktig.

For Biarritz har ikke forandret sig på noen måte, det ser i disse junidager i året 1940, like efter avslutningen av den fransk tyske krig, ut akkurat som det gjorde i 1936. Nu må man forestille sig alt vi har kjørt igjennem før vi kom til Biarritz. Man må tenke på alt det vi så før vår bil stoppet ved Hotel du Palais for å kunne utmale sig hvordan det virket på oss.

Vi så et land som for Englands skyld gikk med på den kontinentale krig og led det frykteligste. Vi hadde kjørt forbi millioner av flyktninger, som i stekende sol drog langs veiene med alle slags kjøretøier, eller til fots for å nå tilbake til sine hjem, som de hadde forlatt på grunn av den engelske skrekkpropaganda. Vi så ødelagte byer som i nytteløs motstand hadde forsvart sig. Vi ser fremdeles for oss billedene av all denne elendighet og gru, når vi nu står ved Hotel du Palais i Biarritz, og hvad er det vi her får se?

En verden, som ikke kjeder sig, en verden som slett ikke bekymrer sig over at de fryktelige følger av en tapt krig brer sig foran dets porter. At det i en avstand av 100 kilometer finnes millioner av mennesker, som lider under sult, nød og elendighet, bekymrer ikke de folk sig om, som nu i vakre biler og i sine luftige klær kjører over strandpromenaden på Biarritz's korso, de som sitter foran kafeene, spiser i restaurantene, de som soler sig og som åpenbart slett ikke har annet å gjøre enn å ha det godt . . . Dette Biarritz av idag er et så grotesk syn at vi lenge blir stående tause og stirre fremfor oss, inntil vi ser på hverandre og trekker på skulderen.

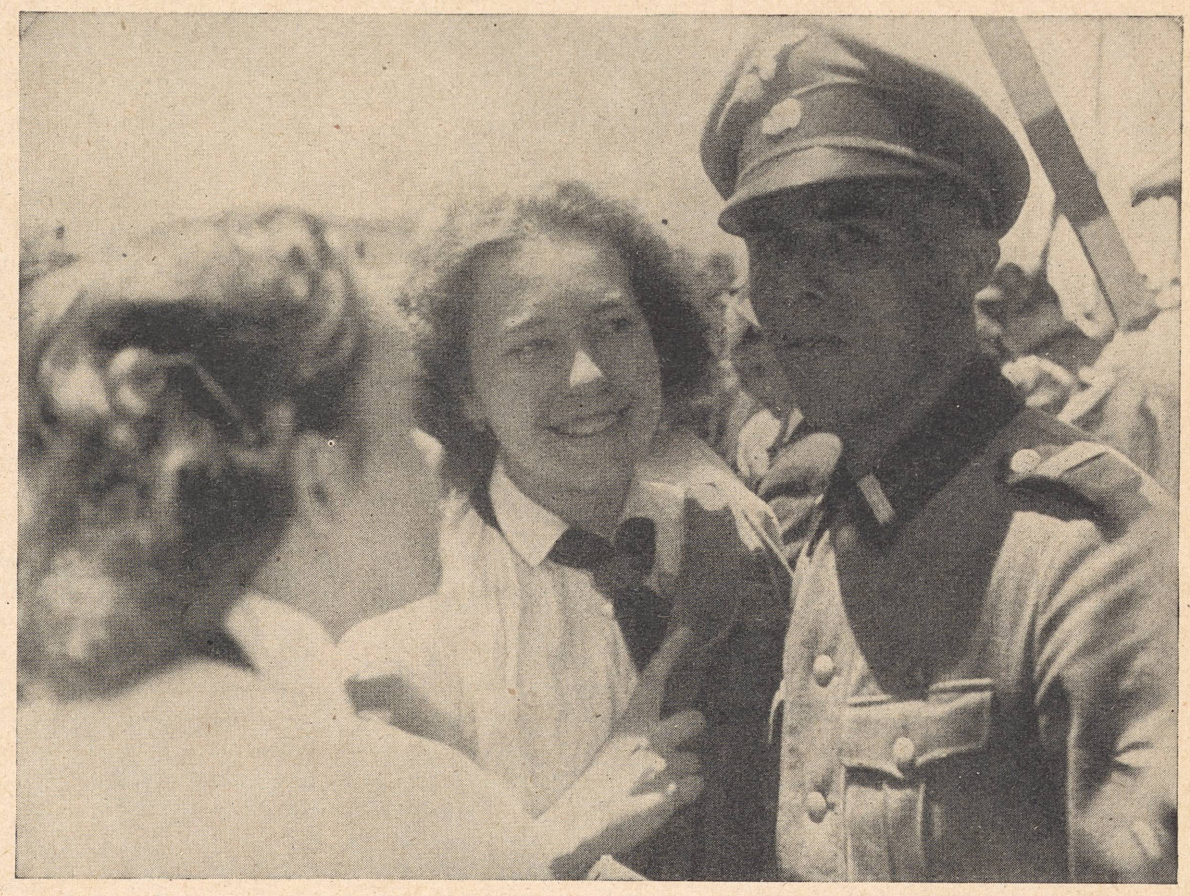
Og plutselig, nesten lydløs og i ganske stor fart glir en rekognoseringsvogn inn i byen Biarritz og kjører over korsoen mellem alle disse elegante biler, den kjører forbi damer, som sitter i sine åpne biler og nettop retter på hattene sine, som vinden har bragt i ulage, den kjører inn i den for oss tyskere så fremmede verden, stopper og blir stående. Og med smellende motorer, ganske god fart og sikkert kjører fire — fem motorsykler forbi. Soldatene i SS' hjelpetroppenes flekkede frakker ser sig slett ikke omkring, men stopper på de steder som er dem anvist.

Der står nu panser-rekognoseringsvognen. Der står de tyske soldaters motorsykler. På en gang snur alle sig på korsoen, på strandpromenaden og stirrer på panser-rekognoseringsvognen, de snur sig og stirrer på motorsyklene med soldatene, som ser ut over Atlanterhavet. Og nu setter alt sig i bevegelse. Bilene kjører med engang hurtigere, svinger inn i sidegatene. På stranden reiser alle sig og i ansiktene på alle disse folk i Biarritz kan man lese den plutselige forferdelse og den plutselige skrekk over at virkelig en del av verden, som man har erklært krig, klarer å trenge inn i deres aller helligste, på marker som var reservert for dem og hvor de trodde sig helt sikre. Jeg ser mig omkring. Bak oss ligger et stakitt med forgylte spisser. Dette gitter omslutter Hotel du Palais, som tidligere var et slott. Napoleon den tredje hadde bygget det for Eugenie av Frankrike. Det er det mest fasjonable og mest feudale hotell jeg noensinne har sett. Jeg måtte engang opsøke det da jeg på den spanske borgerkrigs tid opholdt mig i Biarritz i 1936. På hotellets gårdsplass står mange biler, den typiske Rolls Royce-kjøler er fremherskende. Sjåførene på disse biler har galonerte bukser, en hvit jakke med gull- og sølvsnorer, en høi hvit krave med en hvit plastron, dessuten en fantasilue med gull- og sølvemblemer. Disse sjåfører står der i en rekke på tredve til firti mann ved gitteret, ser på de tyske tropper som kjører inn. Jeg betrakter nøie deres ansikter. Jeg tror ikke jeg tar feil når jeg sier at et lett smil smyker sig over deres trekk.

De er åpenbart hverken overrasket eller bestyrtet.

Så kommer plutselig folk styrtende ut fra hotellets hovedinngang. Det er menn og kvinner, som vel blev op — skremt under lunjsen. De løper alle hen til gitteret og stirrer mot gaten. Jeg hører bare to setninger. En eldre dame sier til en yngre herre: "Får de da lov til dette?" Den unge herre trekker på skuldrene og svarer: „Ja, åpenbart."

Nu kjører vi videre. Fra St. Jean de Luz stiger vi ennu videre op i fjellene og nu går det meget fort. Bak Hendaye, som vi først kjørte utenom, kommer vi til den franske grenseavsperring. Atter står der fransk militær og en offiser med bajonetten på geværet.

Den beste forståelse hersker mellem de tyske soldater og medlemmene av Spanias tyskfødte kvinnelige ungdomsorganisasjon, som er kommet til grensen for å ønske dem velkommen

Denne gang blir vi straks gjenkjent. Man har opdaget WH-merket på bilen vår. Offiserer og soldater står og stirrer på oss. Men før de får tid til noen nærmere drøftelse bærer det raskt nedover. Kommandanten for rekognoseringsavdelingen innen SS's hjelpetropper, som kjører i spissen for arméen, stanser sin tunge bil umiddelbart foran grenseavsperringen.

Den franske offiser og de franske soldater er forsvunnet. Da bryter det plutselig løs en ubeskrivelig jubel bak fra den spanske grensen. Spanierne styrter ut fra husene og skriker og jubler. De vifter med lommetørkledene, kaster hattene i luften og det blir en bevegelse i de spanske offisersgrupper, som likeledes står ved grenseavsperringen. Plutselig åpner den spanske avsperring sig og en ung offiser kommer i raske skritt bort til den franske grense.

Føreren for den tyske SS-tropp går ham imøte. Begge offiserer hilser på hverandre. Den spanske løitnant overrekker den tyske offiser innbydelsen fra de spanske troppers kommanderende general om å besøke ham i Irun.

Den tyske offiser hilser tilbake.

Over gletsjere og fjellkammer, som man mente ikke kunde passeres

foregikk om morgenen den 21. juni de italienske troppers fremstøt på hele linjen mellem Mont Blanc og Middelhavet. Efter hundre timers offensiv trådte allerede våpenstillstanden i kraft. De italienske tropper hadde på dette tidspunkt overalt trengt igjennem den franske hovedforsvarssone

Gjennembruddet over Alpene

Hos de italienske tropper i Piemont

Det er en morgen som ikke gir en noe inntrykk av at det er den første sommermorgen. Over Lille St. Bernhards massive fjellmasser pisker tett sneføike. Isgrå mørke skyer damper over veien, som slynger sig forbi de nye militærbarakker op til fjellskaret. Stadig tettere snemasser feies av den hylende nordenvind fra høidene på Mont Blanc ned over fjellkammene, og en av de alpejegere, som ligger i angrepsstilling på begge sider av Hospitset, sier: „I 2200 meters høide merker man ikke akkurat at det allerede er sommer".

En halv time senere begynner artilleriet, som er satt op bak fjelltoppene, i fjellrevner og små senkninger, sin vilde konsert. Dets mål er fiendens minefelter og skyttergraver på fjellskaret og frem for alt det franske fort La Traversette, som speider ned fra

Til venstre:
Mere enn 1000 festninger
beskyttet på fransk side de fem veier, som fra Piemont fører over de høie alper til Rhonedalen

Til høire: **„Alpesoldatene fra Susa og de falne franskmenn"**
I den lille by Landlebourg, som italienerne hat besatt smykker de italienske offiserer hver morgen minnesmerket over de falne med friske blomster

Gletsjernes samaritter

For å transportere de sårede ned fra høifjellet tok alpejegerne for første gang hundespann i bruk. De bestod sin prøve især i området omkring Lille St. Bernhard og Mont Cenis

steile klipper, med sine gamle murer og de mange nye artilleristillinger, der er sprengt inn i fjellet, med maskingeværposter og ammunisjonskamre, La Traversette som det stadig vekk sies om at det er uinntagelig.

Fra sitt klipperede behersker La Traversette Lille St. Bernhard. Dets skyts holder fjellskaret under ild. Det er så godt innsiktet at det selv i den tetteste sneføike kan sperre veien gjennem passet med et regn av kuler og likeså den mørke slukt bak Hospitset, slik at et hvert pionérarbeid på broen, som franskmennene har sprengt er umulig.

Allikevel rykker det italienske infanteri denne morgen frem til angrep på de franske stillinger. For infanteriet er det en vanskelig, en blodig, en nesten håpløs dag. Fjellskaret blir til det rene helvede. I snestorm og tåke eksploderer granatene fra La Traversette, bjeffer de italienske fjellkanoner, skratter maskingeværene, og da drønner en ennu mektigere torden over den flammende fjellverden: når lavinene ruller ned fra de veldige isbreer og fjellvegger på nord-og sydsiden av passet.

Allikevel falt La Traversette. Det blev riktignok ikke erobret. Det blev omringet. Ikke gjennem Lille St. Bernhardpasset, men over isbreene som Frankrikes generalstab mente ikke kunde passeres. De var også uhyre vanskelig å komme over. Nesten tre fjerdedeler av alpejegernes fortropper, som tok sig frem over isbreene, er blitt offer for de laviner der blev satt i bevegelse av skuddene. Stadig river den hvite død menn med sig ned i dypet og de mørke skikkelser forsvinner i tåkedis og sne. Men nye kommer stadig til, og så skratter deres maskingeværer i ryggen på de franske stillinger, deres håndgranater rydder op i skyttergravene, sammenpakkede ladninger braker i maskingeværreder inntil motstanderen flyktet eller blev tilintetgjort.

Kunstig løv og falske pinjer

Nede ved Middelhavet legger man merke til mørke pinjer (til høire) som på en besynderlig måte drar parvis gjennem egnen. Ved den ene pinje arbeider soldatene fremdeles . . . Under pinjene skjuler der sig kamuflerte master til en viktig taubane. Og ikke langt fra pinjen farver soldatene med en knipling det selvvevede løv (øverst)

Alarm ved kysten!

Stadig forsøkte fiendtlige fly å vanskeliggjøre den italienske fremmarsj ved nattlige bombardements over åpne byer. Takket være det italienske luftvernsskyts årvåkenhet var skadene ubetydelige

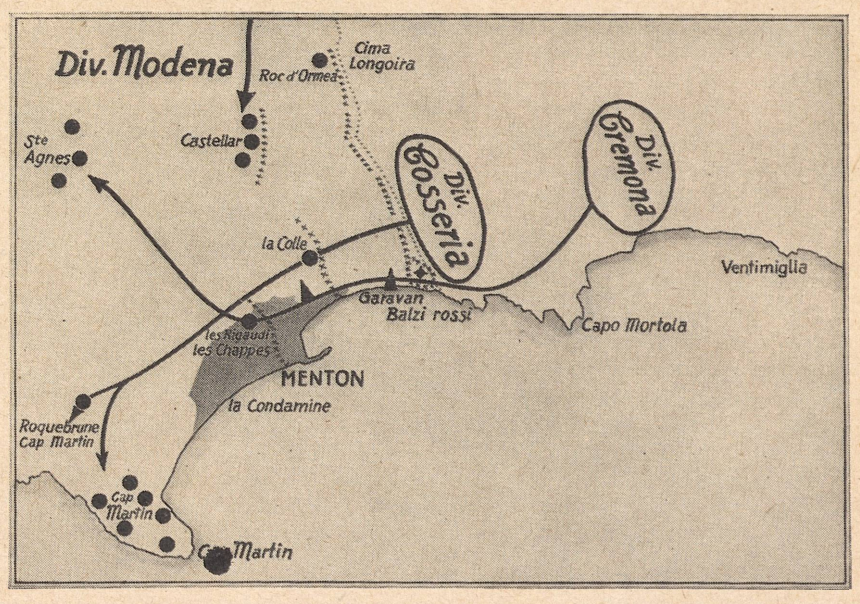

Kampen om Mentone

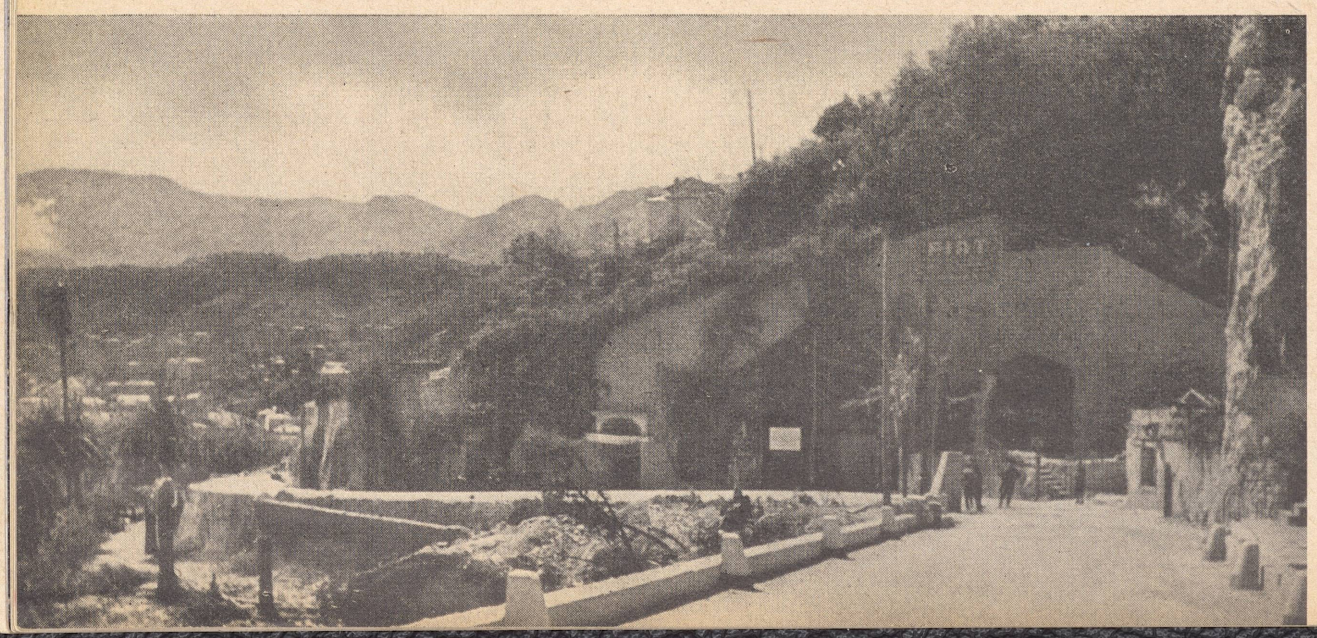
I tre dager kjempet man forbitret om Mentone. Avgjørelsen bragte her et pansertog, som uavladelig kjørte frem og tilbake på jernbaneskinnene ved kysten og hele tiden rettet den fiendtlige artilleri-ild fra Cap Martin på sig, inntil troppen, som rykket frem på veien ovenfor skinnene, var kommet forbi ved veifortet Ponte Luigi (billedene nederst til venstre)

Dette fort sperret veien

Divisjonene, som rykket frem mot Mentone, kunde bare benytte en eneste farbar vei (nedenfor). Men fortet Ponte San Luigi (til venstre) som var innebygget i klippeveggen ved veisvingen, gjorde det nesten umulig å passere denne vei. Tilslutt lyktes det allikevel divisjonen Cremona efter blodige ofre å trenge sig igjennem her, mens troppene fra Cosseria-divisjonen tok veien under fjellene, som omgir Mentone

Således blev den nordligste av de fem veier tatt, som far den italienske lavslette fører ned i Rhonedalen, dels over høider på op til 2500 meter, gjennem dype daler og atter over nye fjellkjeder.

På lignende måte blev disse soldater også herre over Mont Cenis, Monte Ginevrino og Colle della Maddalena. Det var hundretimersslaget mellem den 21. juni og natten til den 22. da våpenstillstandsavtalen trådte i kraft. Motstanderen var tapper og uberørt av begivenhetene i Nordfrankrike. Da så midnattstimen slo og våpenstillstanden inntrådte, og kanonlarmen plutselig stilnet av i fjellverdenens uhyre område, hadde de italienske tropper overalt gjennembrutt franskmennenes hovedforsvarslinjer. Frankrike lå åpent foran dem. I det vesentlige var situasjonen ved den italienske vestfront den samme som ved den tyske. Det dreide sig her om to befestningssystemer som synes å ville vanskeliggjøre direkte frontale angrep. Der dannet høifjellet en ca. 150 km lang barriere, som strakk sig fra Mont Blanc ned til kysten, og som på fransk side syntes å være sikret ved tusen befestningsverker. Fjorten franske divisjoner holdt stillingen besatt, derav to divisjoner fra TAF (Troups Alpines Forteresses) og tre senegalske divisjoner.

Den 15. armés generalstab
efterat Ponte San Luighi var erobret

For et offensivt fremstøt syntes den italienske krigsledelse minst å trenge krefter som var tre ganger så sterke, så meget mer som det var tvilsomt om man kunde gjøre bruk av flyvevåpenet på grunn av dårlige værutsikter. Men i dette fjellandskap var det også nesten overalt umulig å sette inn tungt artilleri — dels på grunn av terrengvanskeligheter, dels fordi det ikke fantes noen gunstige steder hvorfra man kunde holde fienden under ild. Således var infanteriet henvist til sine egne våpen og i ennu høiere grad til hver enkelt manns dyktighet.

Dertil kom at de tropper som kjempet under den italienske tronfølgers kommando, prinsen av Piemont, fra øverstkommanderende ned til simpleste soldat var sig bevisst at det jo var ens eget land man kjempet for, en del av Piemont som inntil midten av det forrige århundre ennu hadde vært italiensk. På den andre siden av den gamle grensen snakkes der i den samme italienske dialekt som på denne siden, det samme klangfulle konsonantrike piemontesisk, som den italienske konge og keiser bruker i fortrolig familiekrets, som marskalk Badoglio snakker når han er på ferie i sitt hjemsted, en liten landsby i Piemont — den dialekt som man i spøk, men ikke helt uten grunn sier, at den er den italienske hærs sprog. Ikke minst derfor har den italienske hærledelse besluttet sig til å forsøke å ødelegge minst mulig under krigen. Det beste eksempel på at de forventninger man satte til infanteriet ikke skuffet, var erobringen av Mentone, den skjønne by ved Middelhavet, som først falt efter overordentlige hårde og blodige kamper uten at byen mistet stort av sin skjønnhet. I Mentone syntes stillingen å være ennu vanskeligere enn på høifjellet. Vilde dolomitlignende klipper sperrer veien. Bare en ca. 300 m bred stripe langs kysten gir tilgang til byen. På denne stripe går en vei i mange svinger, hugget inn i klippene, og 100 m nedenfor langs havet en jernbane, og grensen går akkurat der hvor jernbanen kommer ut av tunnelen. Langs havet blir strekningen dekket av befestninger. Veien blir imidlertid sperret av fortet Ponte San Luigi, som direkte er sprengt inn i klippeveggene ovenfor veien. Ennvidere blir denne vei også holdt under ild av kanoner som skyter fra det like overforliggende Cap Martin.

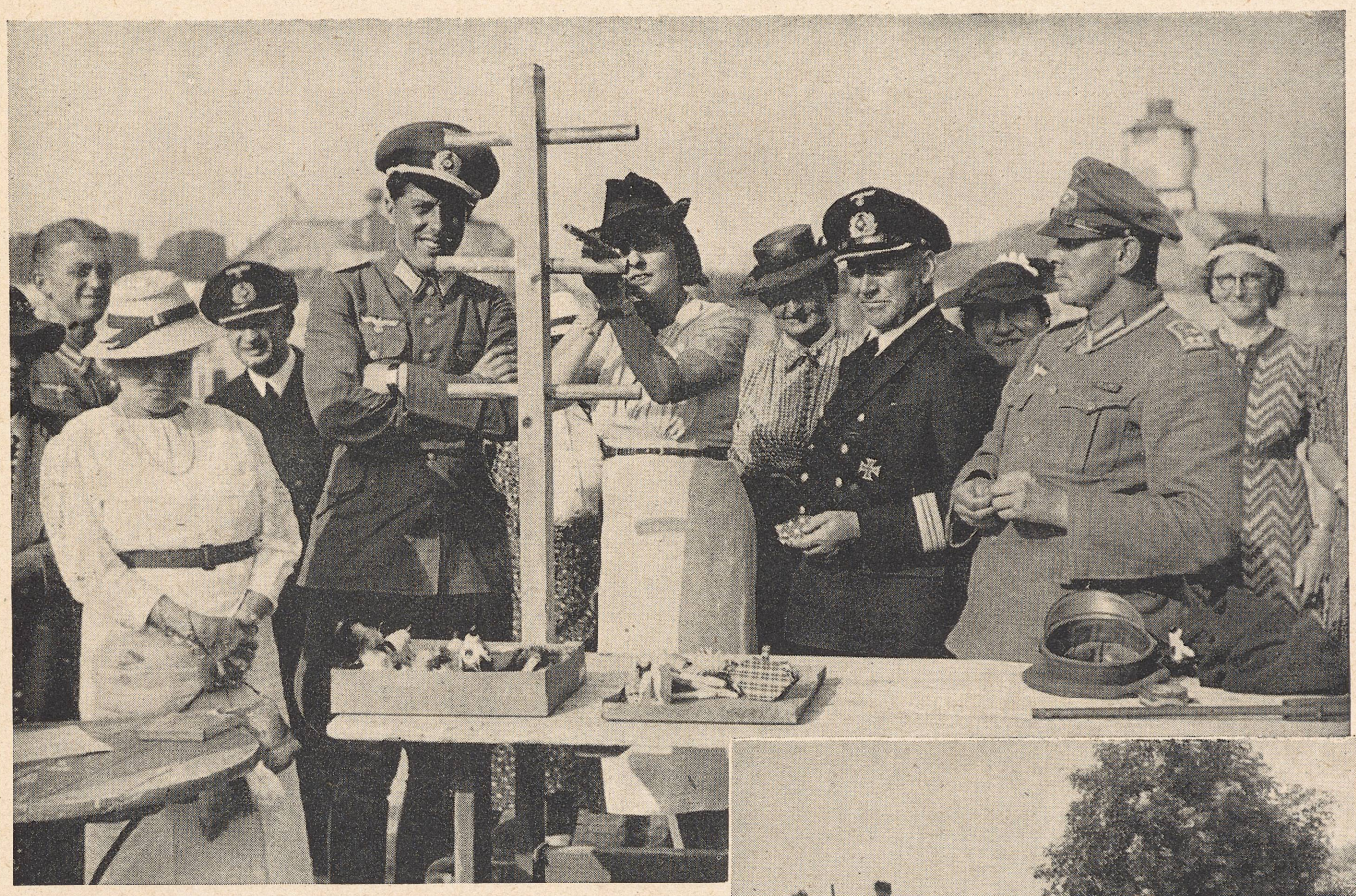
Her, i Mentone, har føreren for et pansertog, en ung kaptein fra krigsmarinen, med dødsforakt og med vilje ledet den fiendtlige ild fra Cap Martin hen på sitt pansertog inntil troppene på veien ovenfor efter timelange kamper var kommet forbi Ponte San Luigi. Bare et virvar av forvridde jernrester viste efter avslutningen av kampene det sted hvor pansertogets besetning hadde ofret sitt unge liv: For fedrelandets storhet, fedrelandet som enhver italiener elsker over alt.

Bak det falleferdige hus... et sterkt fort!
Det skulde beskytte nordsiden av Mentone, men blev bestormet av troppene fra Cosseria-divisjonen, som om natten var klatret ned fra klippene

Frisk frukt fra Mentone
bringes de italienske soldater av unge piemontesiske piker

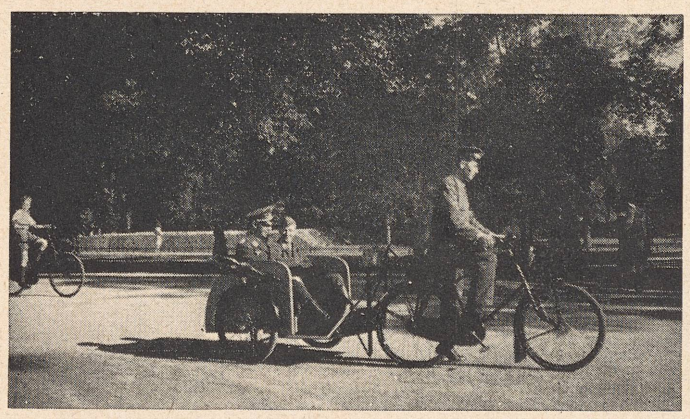
Soldatene inviterer

Lystig kaffefest på „Tre Kroner"

Mellem de tyske soldater som er stasjonert i København og de derboende tyskere, består et hjertelig vennskap. Særlig tar de tyske kvinner sig av soldatene og assisterer dem på forskjellig vis ved å stoppe deres strømper, lappe, deres tøi og inviterer dem. Soldatene er takknemmelige: forsvarsmakten inviterte derfor sine kvinnelige „landsmenn" til en eftermiddagsfest på den gamle festning „Tre Kroner", med premieskytning (til venstre) og et vakkert kaffebord (nedenfor) og mange slags underholdning

På sykkel gjennem Amsterdam!

Tre som slipper bensintanken: en „sykkel med tilhenger" som man kan leie til lystturer i Amsterdam er meget populær blandt de tyske soldater

Hollandske barn reiser til Ostmark

Efter invitasjon fra Reichskommissar for Nederland, reiser barn fra Rotterdam til Ostmark på ferie. Forventningsfull glede lyser ut av alle ansikter — og Dr. Seyss-Inquart tar det som en selvfølge personlig å ønske de små lykke på reisen og god ferie i Tyskland

STOCK

Elektra V 27 Vanadur

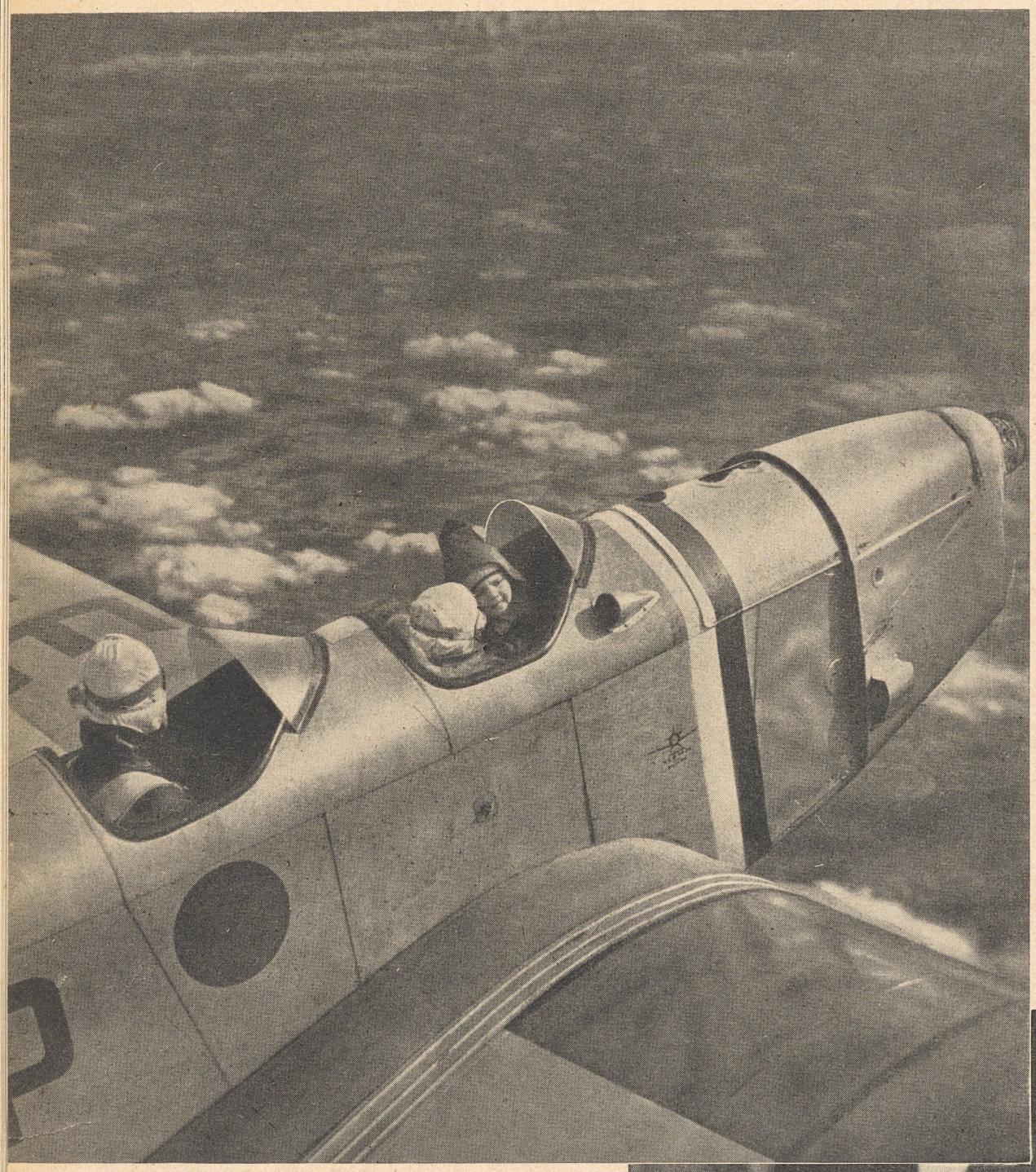
VERKTØI

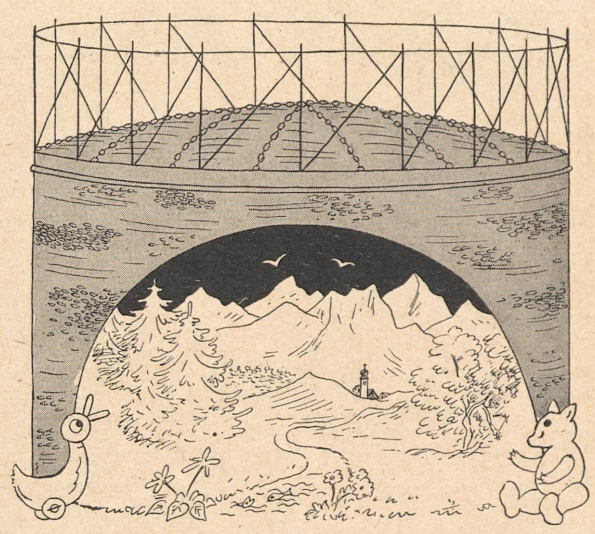
for store Ydelser

leveres nu som før i de bekendte prima Kvaliteter!

R. STOCK & CO

SPIRALBOHRER-, WERKZEUG- U. MASCHINENFABRIK
AKTIENGESELLSCHAFT, BERLIN-MARIENFELDE

SANATORIUM I GASSVERKET

I gassverkene i flere tyske byer er det nylig blitt oprettet lekeplasser, hvor de kikhostesyke barn kan leke med den jord, som har vært benyttet til å rense lysgassen med. Mødrene kan fortelle om forbausende gode resultater. Fullstendig helbredelse inntrådte ofte efter noen få besøk. Kikhosten er en gåtefull sykdom, hvor den psykiske innflytelse spiller en rolle. Derfor kan muligens det inntrykk som en høideflyvning eller det å leke i en uvant omgivelse gir, kanskje medvirke til at den helbredende virkning inntrer.

For 2 år siden: mot kikhoste . . . „høifjellsluft"

Åpne sportfly førte de små pasienter en times tid op i 2000 m høide. Den tynne luft og de ultraviolette stråler skulde helbrede sykdommen. Adskillige ganger blev små barn virkelig straks helbredet. Hos de større barn syntes den helbredende virkning å utebli. Krigen har hindret fortsettelsen av forsøkene. Nu . . .

I gassverkets inhalatorium: barn som leker sig sunde

Den svart-røde jorden som barna leker med på gulvet i hallen har i et halvt år tjent til å rense lysgassen. Svovelvannstoff og cyan er derved blitt bundet. Nu ved „kakebakingen" og silingen av jorden blir de frigjort igjen og barna innånder den. Også ved denne terapi har det inntrådt lindring og helbredelser. De kursteder som foreløbig er oprettet i Leipzig og Dresden, blir derfor flittig benyttet

et selsomt billede!

Barn som lider av kikhoste følger sine mødre inn i byens gassverk . . .

. . . veien fører dem til hallen hvor menn med spader skyfler rød og svart jord om hverandre

Under marsj og kamp 1100 Kilometer fremad

Med et tysk infanteriregiment gjennem Frankrike

Av krigskorrespondent Ludwig Sertorius

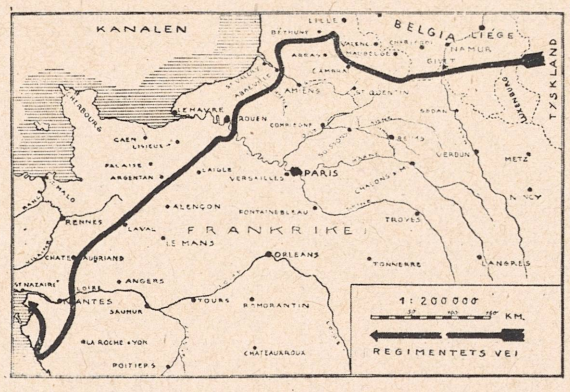
Utallige tyske regimenter marsjerte, kjempet og seiret i Frankrike. Det fortelles her om et av disse regimenters oplevelse

Ved Atlanterhavet

Blygrå stormrevne skyer. Grågrønn, bølgende sjø. I tunge, lange dønninger ruller Atlanterhavet mot kysten mellem Loire-mundingen og den lille havneby Pornic. Denne kysten som består av en lang sandstrand ved foten av høie sandbanker — strekker sig flere kilometer på begge sider av det lille badested St. Brévin, som før fortrinsvis tjente som sommeropholdssted for innvånerne i Nantes. I dag er stedet og kysten det ubestritte doméne til et pommersk infanteriregiment, som her besørger kystvakttjenesten, men som ved siden av heller ikke forsømmer sin egen utdannelse. Godt kamuflert innimellem de høie, svaiende sandrør eller under furukratt som her gir kystlandskapet et alt annet enn fransk preg, peker her og der løpet av en mitraljøse eller et antitankskyts utover havet. Enkelte steder står en ensom post, en feltvakt o. s. v. Slik lever en del av regimentet, dag og natt, stadig på vakt. Men de kompanier, som ikke direkte er satt inn i kystvakttjenesten, ferierer ikke nettop. Den flate sandstrand er akkurat som skapt til øvelsesplass for regulær eksersis, for sport som blir dyrket ivrig, og hvor naturligvis svømmingen for øieblikket spiller en stor rolle. Svømming og badning: her er ikke grensen mellem tjeneste og adspredelse så skarp. Opholdet her i den sunde sjøluften er i og for sig hvile nok. Men det pommerske regiment, om hvis to siste kampmåneder vi vil fortelle litt, har også fullt ut fortjent en slik hvile.

Med gummibåter over elven Maas

Den 10. mai var regimentet, som de mange hundre andre regimenter i den tyske hær, gått til det store angrep i vesten. Fra det sydlige Eifel gikk det over den belgiske grense og inn i den nordlige utløper av Ardennene. Fienden ydet i begynnelsen bare ringe motstand, men fjellandskapet og de utallige forhindringer, som belgierne hadde lagt, forårsaket dog mange ophold og meget arbeid. Allikevel marsjerte regimentet fra den tyske grense til Maas på knapt tre dager, en marsjprestasjon som i og for sig er respektabel. Regimentets jegerbataljon åpnet angrepet. Den 14. mai i morgengryet stormet den syd for Givet den østlige skråningen, som er bevokset med tett, på enkelte steder mannshøit, kratt ned til elven. Torner river op hender og ansikt, huker lett fatt i gummibåtene som jegerne sleper med sig. Langt mere besværlig er den heftige artilleriild, som den påpasselige fiende straks dekker skråningen med. Men jegerne lar sig nok ikke stoppe. Nu er de allerede nede ved elvebredden. Gummibåtene klasker allerede i vannet, nu er de alt fullt bemannet, årene er stukket i vannet og med „ro vekk" bærer det ivei over Maas. Maskingeværprojektilene pisker vannflaten, sårete jamrer sig. De døde styrter med

Fra Eifelfjellene til Atlanterhavet
Regimentets vei

dumpe fall i elven. Også de franske befestningers kanoner setter inn med flankeild mot overgangsstedet. Snart er det ikke en eneste gummibåt som ikke er blitt truffet. Enkelte av båtene er allerede sunket.

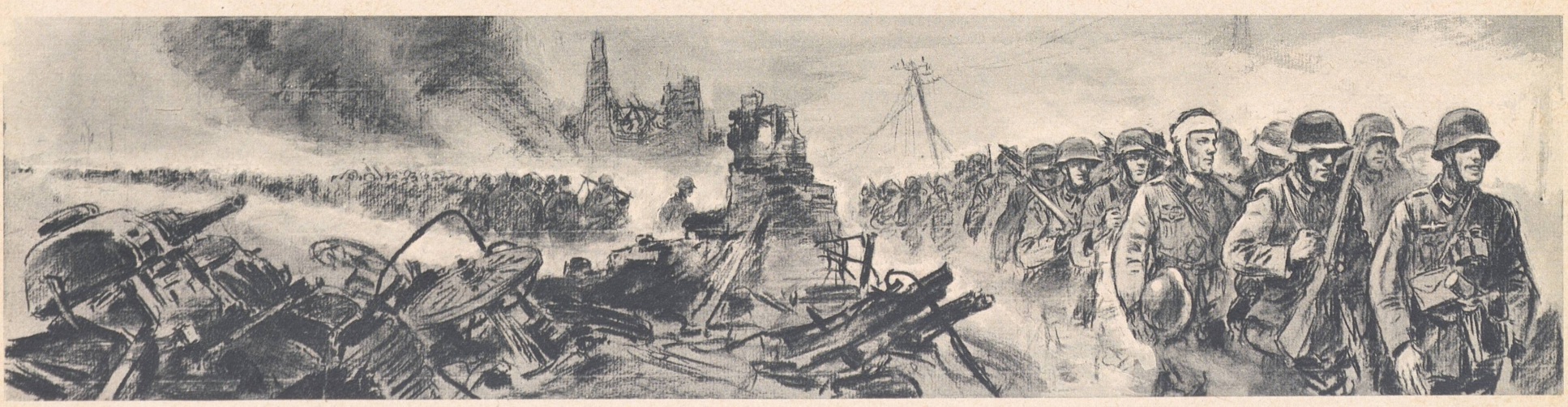
Storm mot fortet ved Givet

Mannskapene svømmer ilsomt henimot den vestlige elvebredden. Endelig springer de første soldatene iland på den andre siden; det er en avdeling av det 5. kompani, av hvilken bare fem soldater er uskadd. Avdelingen fikk med sig bare et eneste av sine maskingeværer over til den andre siden. Dette blir nu straks satt inn og fyrer vilt løs mot de nærmeste franske maskingeværreder, som i et antall av over et dusin dekker de bratte skråningene på vestbredden. Efter å ha sprunget over en ca. 400 m bred eng uten dekning hvor det opstår nye tap, når det 5. kompanis første avdeling endelig en jernbanefylling, som på en måte gir dekning. Her venter soldatene i to fulle timer inntil resten av kompaniet tilslutt inntreffer, og inntil jegerbataljonenes andre kompanier har fullført elveovergangen tilhøire og tilvenstre for dem. I den første timen viser fienden sig ennu fullstendig urokket, men så gjør virkningen av vårt tunge antitankskyts, som fra den østlige bredden fyrer direkte mot de franske bunkeres skyteskår, sig mer og mer gjeldende. I mellemtiden har noe mere sydlig også I. bataljon fått fotfeste på vestsiden av Maas. Dens videre fremtrengen som avlaster jegerne endel, gjør sig efterhvert mer merkbar. Nu ser man allerede hvordan enkelte franskmenn forsøker å trekke sig unna over høidedragene i vest. Og nu følger tilslutt også et angrep fra styrtkampflyene mot fortene ved Givet. De der opstilte meget lett bevegelige kanoner har inntil nu hemmet overgangen i betraktelig grad. En av dets granater som eksploderte midt i regimentstaben, hadde såret adjutanten og ordonansoffiseren. Regimentskommandanten unngikk selv den samme skjebne takket være sin gassmaske, mot hvis hårde metallfutteral en stor granatsplint prellet av. Nu efter angrepet fra styrtkampflyene tier endelig fortets kanoner — bare noen få granatkastere er ennu i virksomheit. Men deres ild er dog ikke lenger tilstrekkelig til å opholde det tyske angreps videre fremstormen. Den III. bataljon har nu også overskredet Maas. Dens kompanier forsterker første bataljons og jegerbataljonens kompanier, og i uophørlig stormløp går det nu mot høidedragene i vest. Enkelte steder kommer allerede fienden våre stormtropper imøte med hendene i været. Snart er høiden inntatt og fienden er, såsant den ikke har overgitt sig, på vill flukt. De pommerske soldater som forfølger dem hakk i hæl, trenger ennu fire-fem kilometer videre frem mot vest. Om aftenen er anstallet av fanger over 700, hovedsakelig franskmenn og marokkanere, som alene er tatt tilfange av vårt infanteriregiment.

Ennu større er imidlertid det taktiske resultat. Regimentet hadde i høi grad andel i forseringen av Maas syd for Givet, likeledes i gjennembrytningen av en fra naturens side begunstiget strømhindring, som meget hårdnakket blev forsvart av en tapper motstander. Den voldsomhet som kampen blev ført med, bragte oss dog tilslutt seieren. Om kampens voldsomhet vidner ikke bare størrelsen av egne tap (24 drepte og 71 sårede), men også den kjensgjerning at av de 28 gummibåter som blev satt inn var bare to ubeskadiget.

Maginot-linjen blir gjennembrutt!

Den 15. mai er atter en marsjdag. Den 16. og 17. mai bryter regimentet efter forholdsvis lett kamp gjennem den franske Maginotlinje nord for Hirson, mellem Anor og la Capelle og det tiltross for en sterk fiendtlig besetning. Det buskete terrenget er

„. . . Seks dager marsjerer regimentet i glødende hete og støv på Frankrikes landeveier . . . "

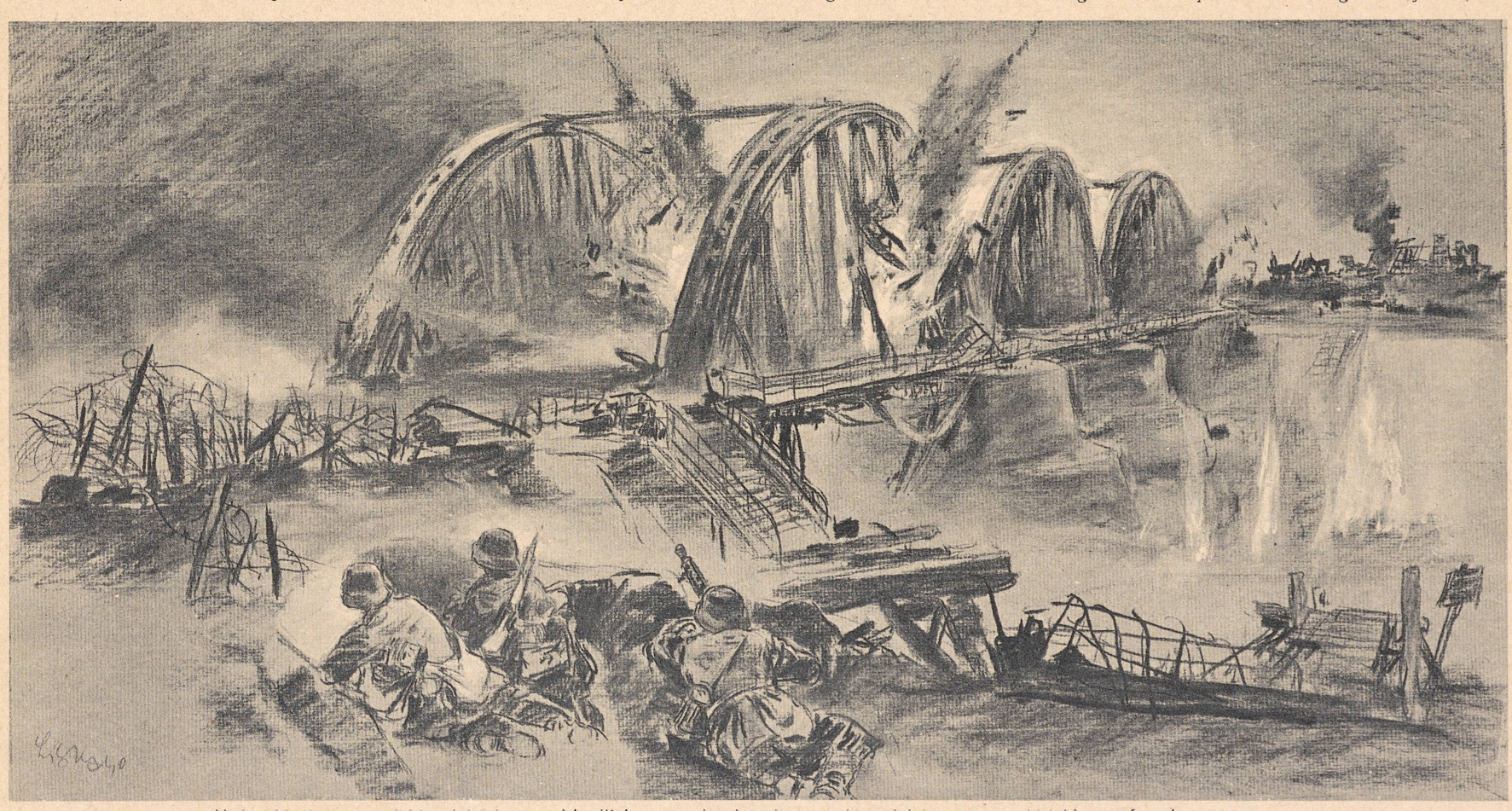
„. . . Efter Stukas-angrepet er endelig kanonene på Givets fort bragt til taushet . . . "

veien klar for våre store panserformasjoner inn i det nordfranske lavland, det gjorde veien klar til det avgjørende gjennembrudd mot havet, til kanalkysten.

Kampen om kanalstillingen

Nu følger igjen lange og anstrengende marsjdager for vårt pommerske regiment. Det går nordover, forbi Cambrai, inn i traktene mellem Douai og Lens, hvor de fransk-engelske armeer som er trengt sammen i Flandern og Artois, blir avskåret sin sydlige fløi. Den 25. mai står de pommerske soldater ved Canal de la Haute Deule, og dermed begynner deres ikke ringe deltagelse i det store ødeleggelsesslag. Fra Harnes skal Regimentet trenge frem i retning av Carvin, og derved utføre overgangen over den før nevnte kanal. Men på den andre siden av kanalen sitter franskmennene i sterke og godt utbyggede stillinger, og fremfor alt befinner det sig der et meget sterkt fransk artilleri. Allerede mens man arbeider sig frem mot kanalen, kommer den først innsatte III bataljon inn i fiendtlig sperreild. Allikevel lykkes det den ved et overraskende hurtig angrep å komme i besittelse av en av franskmennene utilstrekkelig sprengt jernbanebro, for over den å trenge frem med bataljonens hovedstyrke. Men ikke før er det på den andre siden laget et brohode, så angrep noget østligere for å avlaste presset. Den kommer også over kanalen, men blir dog først liggende foran en sterk, godt kamuflert fransk feltstilling. Det opstår store tap og bare en effektiv tåkelegning forhindrer et føleligere tilbakeslag. Franskmennene er imidlertid blitt overmodige. De går over til motangrep, dels med infanteri dels med tunge panservogner. Det lykkes jegerne bare med nød og neppe å forsvare sig mot dette motangrep. I denne sammenheng fortjener å nevnes en dumdristig dåd av en løitnant, som på tyve skritts avstand med sitt maskingevær skjøt rett inn i kanonløpet på en fransk panservogn og tvang den til å snu. — Ikke desto mindre blir II. og III. bataljons stilling litt efter temmelig kritisk fordi det allerede opstår en følbar ammunnisjonsmangel. Først ved innsatsen av I. bataljon og et naboregiments bataljon, som nu også forserer kanalen, bringer en vending i stillingen. III. bataljon, som holder ut ved brohodet til den sønderskutte jernbanebro, blir unnsatt og motstanderen blir for godt kastet ut av hele kanalstillingen. 600 fanger faller i henderne på vårt pommerske regiment.

Efter begge disse heftige kampdager (den 25. og 26. mai) var det regimentet vel unnt å få opleve en noe roligere uke. Regimentet marsjerte først mot Lille, men dreide 8 km. syd for byen vestover i retning an Kanalkysten. Ikke langt fra sjøen (her var det også anledning til å bade) blev det innlagt tre hviledager som virkelig kom hele regimentet, menn og hester, tilgode.

Ved et hurtig angrep lyktes det å komme i besittelse av en jernbanebro som bare delvis var sprengt istykker av franskmennene . . .

dennegang meget gunstig for angriperne. Det lykkes nesten overalt å bringe tungt skyts, og særlig da tungt antitankskyts helt frem til de franske festningsverkene, for derpå å uskadeliggjøre disse med direkte ild. I forreste bunkerlinje yder fienden forholdvis hårdnakket motstand. I flere bunkere finner man bare likene av besetningen, og for regimentets offiserer er det ennu idag uforglemmelig, med hvilken eksemplarisk soldatermessig holdning kommandanten på et fransk betongverk, en gammel kaptein som var skutt blind, kom dem imøte. Efterat den første bunkerlinje er i hendene på de pommerske soldater, gjør den moralske virkning av disse hurtige erobringer sig i stigende grad gjeldende hos fienden i de to andre bunkerlinjer, som ligger mere vestlig, og som ennu er intakte. Det fullstendige gjennembrudd av Maginotlinjen koster neppe mere tysk soldaterblod.

Den operative betydning av dette gjennembrudd står idag utenfor al tvil. Vi vet nu at det gjorde blir jernbanebroen skutt så sønder og sammen av et tungt fransk artilleri, som skyter aldeles utmerket, at dens videre benyttelse kommer ut av betraktning. Den fiendtlige artilleriild, som dennegang har nådd verdenskrigsformat, konsentreres på broen og syd for denne. Den III. bataljon er så godt som avskåret. En belgmørk natt setter inn. Regimentsstaben i Harnes forsøker forgjeves å få forbindelse med bataljonen Hele terrenget like til kanalen ligger under den heftigste trommeid fra de franske batterier. Regimentets ildkommandoplass blir også av og til bedekket med granater. Bare av kamplarmen hele natten fra nordsiden av kanalen, kan man slutte at den avskårete III. bataljon tappert holder stillingen. I morgengryet den 26. blir II. bataljon satt inn til et

. . . en typisk skogfektning med alle de forhindringer som vanskeliggjør et angrep . . .

Og nu til Somme og til Seinen

Den 3. 6. begynte så regimentet fremmarsjen mot nedre Somme. I de to første dagene i den tyske nord-syd offensiv var våre pommerske soldater divisjons-eller korpsreserve. Først den 7. juni og de følgende dager, da man forlengst var gått over Somme, kom de igjen i forreste linje, men de var bare av og til i berøring med fienden bak Bresle og Bethune som var sterkt oprevet og på flukt. Regimentet har dog også på denne måte, d. v. s. ved uavbrudt marsjering og med enkelte forpostfektninger hatt sin store andel i omringningen av den 10. franske armés vestgruppe som den 11. juni måtte overgi sig ved kanalkysten mellem St. Valery og Dieppe.

Ved kysten blev det forordnet tre hviledager, hvilket virkelig var til gagn for mannskap og hester . . .

Og nu gikk det mot Seinen. Den blev nådd ved Rouen den 13. juni, og overskredet omtrent 10 km. syd for byen; først av regimentet kom III. bataljon over elven vest for Gouy. Det var enda ikke bygget noen bro. Overgangen foregikk med gummibåter og først nesten uten fiendtlig motstand. Først efter at bataljonen hadde marsjert 12 km. — med frigjort materiell, denne gang også med soldater med infanterikanoner, traff den på det smaleste sted i den store Seine-sløifen syd for Rouen, midt i tykkeste skogen, på overordentlig sterk fiendtlig motstand mellem landsbyene Orival og Moulineux. Her går er jernbanefylling tvers igjennem skogen og bak denne står franskmennene. Mitraljøse ved mitraljøse. En djevelsk ild møter III. bataljon, som henvist til sig selv, til å begynne med ikke kan utrette noe Regimentets to andre bataljoner må nu også over Seinen ved Gouy. I stormmarsj blir de ført frem til jernbanefyllingen og satt inn til venstre for III. bataljon. Slik forløper natten til den 14. juni. Men også formiddagen går hen før regimentet kan gå til angrep. Det er nesten umulig å få frem det for stormangrepet nødvendige artilleri over Seinen og gjennem den tette skogen. Først om eftermiddagen er noen lettere batterier og flere tunge antitankskyts klar til kamp. Kl. 16 begynner angrepet. I stormløp tar I. og II. bataljon jernbanefyllingen om enn med store tap og trenger videre mot sydvest. Terrenget er nu som før uhyre vanskelig. Høie bøketrær med utrolig tett underskog. Alle åpninger bestrykes av fiendtlige mitraljøser. Følgen blir en nesten typisk skogfektning som vanskeliggjør fremrykningen for angriperne. Utallige fiendtlige mitraljøsereder holder sig først i ryggen på den fremstormende tropp. Snart har man overhodet ingen forbindelse forover mellen de enkelte bataljoner og regimentstaben. Alle ordonanser blir skutt. Det franske artilleri bestryker nu som før alle tilførselsveier, og belegger likeledes planmessig hele skogen med granater. Fienden foretar også om natten mellem Kl. 1 og 3 flere Bombeangrep på overgangsstedene over Seinen. En tung fransk flybombe eksploderer like in nærheten av regimentets ildkommandoplass. De pommerske soldaters angrepsvilje er imidlertid urokkelig. I. og III. bataljon danner i nattens løp såkalte „pinnsvin", II. bataljon sikrer ryggen og høire flanke. Og ved daggry den 14. juni blir denne tapre utholdenhet belønnet. Fienden har allerede delvis demontert sitt materiell og delvis holder den på å trekke sig tilbake. Av dette tilbaketog blir det snart vill flukt. Da den første tyske speidertropp ved middagstiden når sydvestkanten av denne forferdelige skogen, kan gjennembruddet av den franske Seinestilling ved dette sted anses som fullført. Vårt regiment har igjen vunnet en stor seier.

Forfølgelse! Marsjering!

Videre! Videre sydover! „Forfølg" er nu parolen. Marsjretning mot nedre Loire. I seks dager „traver" regimentet i stekende hete og støv på de franske veier mot sydvest. I Risle-avsnittet blir det noen små fektninger. Motstanderens moralske ryggrad er dog allerede brutt. De pommerske soldater har ingen vanskeligheter med stadig å kaste ham ut av stillingene, hvor han forsøker å sette sig fast. Marsjer! Marsjer! Det som benene tåler. Men tilslutt går det også for langsomt. Ved hjelp av motorkjøretøier blir regimentets I. bataljon den 19. juni som forpostavdeling sendt frem over Château-Briant til Mauve-sur-Loire lidt østlig for Nantes. Dessverre lykkes det ikke å erobre broen der er i ubeskadiget stand. Den går i luften idet bataljonen kommer til Mauve. Også noen franske mitraljøser sender sine projektiler over fra Loire' sydlige elvebredd. Det er bare et siste opbluss av fiendens allerede brutte motstandsvilje. I mellemtiden har den høire nabodivisjon intatt byen Nantes uten motstand. Broene der er uskadde og allerede i løpet av aftenen den 12. juni kan vårt regiments I. bataljon fullføre overgangen over elven. Den 20. juni følger de to andre bataljoner

. . . broket sammenstilte skarer: hvite og sorte franskmenn, marokkanere, polakker . . .

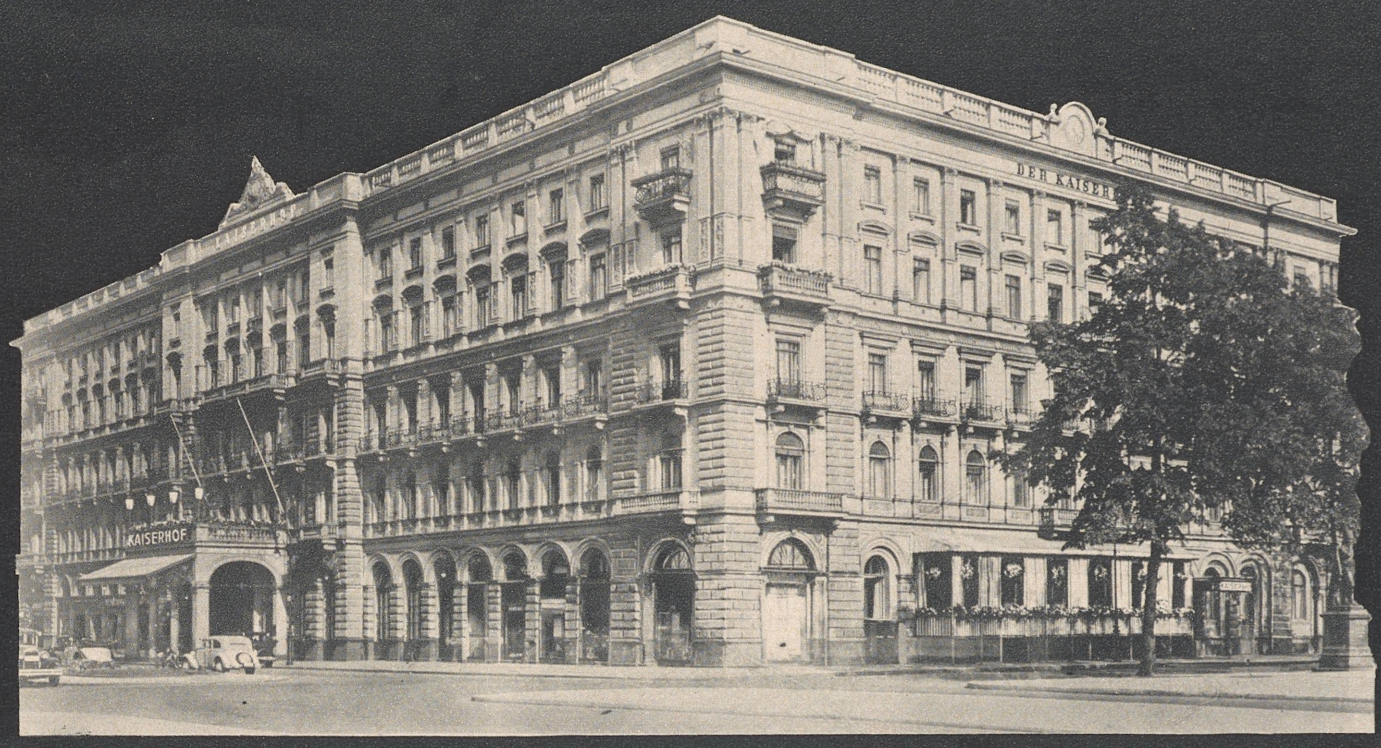
. . . en løitnants dristige dåd. På 20 skritts avstand skjøt han med sitt lette maskingevær midt inn en panservogns kanonrør . . .

Tegninger: Krigskorrespondent Hans Liska

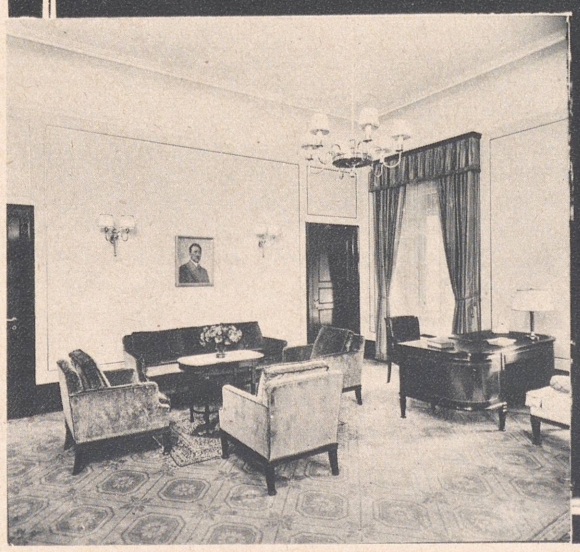
efter, og nu går det mot Atlanterhavskysten midt gjennem restene av en fransk armé som befinner sig i fullstending opløsning. Ennu tre marsjdager som hver dag bringer et utall av fanger i en merkelig broket blanding: hvite franskmenn, sorte franskmenn, marokkanere, polakker o. s. v. En dag er det 2,000, en annen 2,600 og en tredje 4,000 fanger.

Havet er nådd . . .

Den 23. juni er havet endelig nådd. De pommerske soldater står ved Atlanterhavet, efter at de har marsjert ca. 1,100 km. fra riksgrensen og hit. 1,100 km. marsj, kamper og seire, 1,100 km., hvor det langsmed veikanten ligger mange graver. 4 offiserer, 30 underoffiserer og 111 mann er falt av regimentet. 14 offiserer, 58 underoffiserer og 308 mann måtte efterlates som sårete. Det blodoffer regimentet har måttet gi for sine seire er relativt stort. Men store er også de opnådde resultater. Regimentet har i ordets sanneste betydning fortjent å opleve noen ukers hvile ved Atlanterhavet — hvile som ikke på noen måte betyr en avslappelse.

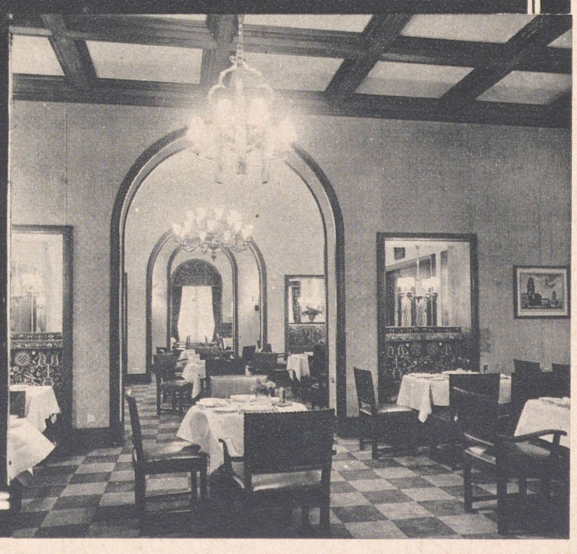

HOTEL
KAISERHOF
BERLIN

„Der Kaiserhof", stadfestet som det representative hotel i rikshovedstaden Berlin, knytter i den utforming som det har idag, en fornem og smakfull innredning sammen med alle fremskritt på hoteltekniikkens område.

Et blikk inn i et nytt appartement

Den nye restaurant „Kaiserhofstuben"

Fortsatt fra side 13 (Natten før flukten)

været. „Tigeren" selv vilde le i skjegget hvis han så disse karikaturer på dette sted, ved siden av karikaturer av Mandel selv og ved siden av morsomme, frekke små billeder av lettklædde piker, som av vanvare avslører de mest henrivende legemsdeler. Clemenceau vilde smile i skjegget . . . Og hvis han nu var i Mandels sted? „Tigeren" selv har preget ordet: „Kjempe foran Paris, kjempe i Paris, kjempe bak Paris." Hvad kan han, Mandel, gjøre annet enn å gå i sin store sjefs fotspor . . . Sålenge de militære vil tillate det.

Mandel går langs dokumentskapene og bokreolene: intet må glemmes som man kan ha bruk for mellem avreisen og tilbakekomsten. Tilbakekomsten? Hvad blev det ikke nylig sagt ham av en av de ti deputerte, som i kammeret hadde våget å stemme mot krigen?

„De har laget propaganda så lenge at de tror på sin egen propaganda."

Ja, Mandel, han tror. Hvilken utvei vilde det være for ham his han ikke trodde. Han går gjennem forstuen til de bakre værelser. Om han skulde ta med noe fra Claudes værelse? Kanskje kan han nu få se barnet igjen.

Et øieblikk hviler hans blikk på billedet av en pike i blå kjole, som står på pianoet. Claude — da krigen brøt ut, sendte han straks piken til den spanske grense. Det var godt at hun var i sikkerhet, under bombardementet og også nu da alle reiser bort. Det må ikke skje barnet noe. Mandel er meget glad i sin datter som stammer fra et kjærlighetsforhold, over hvilket han endog like overfor sine venner bevarer strengeste diskresjon.

Han går tilbake til soveværelset: „Garderobekoffertene ferdig? . . . Vel. Foreløbig blir de stående . . . Telefoner til Ritz at jeg sover her inatt."

Om aftenen den 9. juni kommer endel soldater til ministerens bolig: „Ministerens ordre: å hente koffertene." Sent på aftenen forlater Mandel Paris med fem kofferter, ledsaget av Senegalnegeren og detektiven.

Reynaud

Madame de Portes slukker allerede den sjette sigarett i askebegeret. Hun er nervøs. „Forsøk ennu en gang å telefonere til ministerpresidenten!" Men før piken kan få forbindelsen istand, går det i døren. Reynaud kommer hjem. Madame de Portes springer op fra chaiselongen og går ham imøte. Han er enda mer nervøs enn ellers, det første blikk viser det, hele måten han snur sig på, som han kniper øinene sammen, som han rykker med hodet.

„Du var hos Pétain!" Hans spørsmål forråder på ny de sorger som trykker ham.

Madame de Portes ryster pa hodet: „Ménetrel lot mig ikke få adgang. Marskalken var for trett."

„Siden marskalken behandlet ham som sin sønn, bærer han, sig ad som om han med navnet også har antatt marskalkens verdighet."

Reynaud elsker kompliserte setninger. Et middel til å dempe på nervøsiteten. Dette har han ofte fortalt i fortrolig krets.

„Forklarte du Ménetrel hvad du hadde å si Pétain?" „Han hørte bare med det halve øret. Du vet jo hvordan stemningen er omkring Pétain."

Madame de Portes er ikke bare Reynauds veninde. Hun er hans beste diplomat i alle indrepolitiske handlinger, og siden det stadig blir vanskeligere for Reynaud å utøve, noen innflytelse på de militære, blir hun sendt som formidler. Pétain og Weygand — vanskelige herrer, to militære som krever våpenstillstand mot en minister-president som vil føre krig. Hvor man ikke lenger ønsker å høre på Reynaud selv, klarer madame de Portes med sin elskverdighet og ved gamle bekjentskaper å trenge inn og si sin mening.

Reynaud overveier, han gjør disse små rykkende bevegelser med hodet som hos ham alltid er tegn på forlegenhet. „Hvis de militære ikke skifter mening, må vi altså rømme feltet." Han blir stående foran bokskapet i arbeidsværelset og ser på de asiatiske bronsemasker som er stillet op der . . . Han kommer på andre tanker, nettop da han egentlig måtte konsentrere sig. Hvad skrev ikke nylig den store Paris-avis, da den fotograferte ham med en av disse maskene? „Døm selv: har ikke hans ansikt de samme skarpe trekk som denne maske, som han har bragt med sig fra Indochina?" Han må selv nu smile smigret ved tanken på det.

Familiefar

Madame de Portes betrakter ham taus som han der vandrer omkring, fra det store verdenskartet i arbeidsværelset, som er innarbeidet i veggen, til Europakartet som henger over chaiselongen i sideværelset, til den hvite kommoden i soveværelset, til skrivebordet, hvorpå det ligger en bok som er utslitt ved megen lesning: „Frankrikes militære problem" av Paul Reynaud. Alt er blankt og ryddet. Hvis det ikke var for den slitte boken, hvis det ikke haddet ligget sigarettrester i askebegeret, vilde det være som et møbelfirmas utstillingsværelse. Et smakfullt utstillingsværelse, men uten den sjel som en bolig må ha. Nu ja, man hadde hatt en dyktig dekoratør. „Vi reiser altså imorgen. Sekretærene reiser i forveien. Vil du være ferdig med dine kofferter til i aften? Jeg henter dig som vanlig".

Pariserpressen fremstiller ministerpresidenten som en god familiefar, den reproduserer gjerne billeder av ham sammen med datteren eller svigersønnen. At han her på Place du Palais Bourbon har kombinert kontor og ungkarsbolig, at hans kone vel neppe noensinne betrådte denne bolig, at madame de Portes styrer her når hun besøker Paul Reynaud — hvem vet det unntagen ministerpresidentens nærmeste fortrolige!

„Har du ennu noe å gjøre?" — „De Gaulle venter mig i krigsministeriet. Hvis jeg ikke trengte Weygands navn — er de Gaulle den eneste mann som jeg tiltror å kunne føre krig." — „Nye planer!" — „Han må reise til London. — Weygand vil ikke mer uten hjelp fra England. Men når de Gaulle er vekk — hvem skal da gjøre det av med defaitismen i hærens øverste ledelse? — Når vi har vunnet krigen — vil jeg foreta en stor utrenskning." — Madame de Portes reiser sig: „Du må jo fremdeles arbeide — det er sent og jeg må pakke."

Iskolde som atmosfæren i denne bolig er planene, forberedelsene til flukt.

„Vi reiser uten å vekke opsikt, efterat det er blitt mørkt . . . De som allerede er vekk, kompromitterer sig iallfall ikke". Reynaud elsker slike betraktninger, og han elsker også å diskutere med sine politiske motstandere.

„Ta Laval som eksempel. Han har allerede i flere dager opholdt sig i Chateldon. Langt borte fra den politiske krise. Det finnes en hel mengde som har trukket sig tilbake."

Telefonen ringer. „General de Gaulle? Ja, jeg kommer." De går sammen inn i heisen. Foran døren venter

Jod-Kaliklora

Tannkremen som legene anbefaler

inneholder 0,0075 % organisk jod, av hvilket ca. 0,000035 g jod absorberes av tannkjøttet under tannpussingen og fordeles i legemets indre organer.

Jod-Kaliklora er en behagelig skummende tannkrem av beste kvalitet (uten klorsur kali!) med en serdeles velsmakende og forfriskende aroma. Den minimale mengde organisk jod er tilstrekkelig til en varig desinfeksjon av munnhulen (videnskapelig påvist) og beskytter tennene såvel som tannkjøttet mot sykdommer, og da særlig mot den i hele verden utbredte paradentose.

Dessuten er Jod-Kaliklora anerkjendt av legene som prophylakticum mot forkjølelser, alderssymptoner (arterieosklerose) og virker stimulerende på alle organer.

Opplysninger og brosjyrer fåes gjennem videnskapsavdelingen i den kjemiske fabrikk

Queisser & Co., K. G., Hamburg 19

madame de Portes bil. „Altså på gjensyn i morgen!“ — „Henimot aftenstid. Jeg telefonerer.“

Blum

Værelset ligger i mørke. De store vinduer som vender mot Seinen og sjalusiene står vidt åpne. Mannen som står ved vinduet, med store briller i mørk innfatning, med den spisse, skarpt fremstående nese, ligner — i den matte belysning fra den nattlige himmel — virkelig en ugle som lurer på bytte.

Partiføreren Léon Blum blir av sine politiske venner kalt for „uglen“. Han bøier sig langt ut og ser ned på Quai Bourbogne: Fremdeles intet spor av Yvon Delbos bil.

Det er mennesketomt der nede. Vandringen av de tusen og atter tusen som forlater Paris går ikke over Seinen St. Luis. Men det er som ligger det en dump støi over byen, det er som om man gjennem mørket og tomheten merker den uro, den angst og den hast der fyller de millioner av mennesker i Paris, som et eller annet sted i sine trange boliger gjør ryggsekk og sykkel parat for flukten.

Fabrikkene har også lukket nu. Maskiner, råstoffer og materiell er sendt vekk. Denne omstendighet vil også drive dem vekk fra Paris som inntil nu blev der for ikke å miste arbeid og fortjeneste.

Det er godt så. Fabrikkene rømmes, råstoffer og materiell transporteres vekk for at arbeidskreftene på ny kan samles i syden — for Paris må ikke bli til noen nytte for tyskerne, hvis de skulde besette byen.

Bøker om Tyskland

Léon Blum trer tilbake fra vinduet og lukker dette og sjalusiene. Han tenner lyset, som blender ham et øieblikk. Han går gjennem leiligheten, rastløs, lett foroverbøiet som det er hans vane når han tenker. Bøker, bøker, bøker. Leiligheten er fylt av den lette støvlukt som kommer fra trykt papir. Bøker fra gulv til tak i forstuen: i dobbelte rekker står de på bokreolene. Bokreoler i selskapsværelset. Bøker på bordene og på stolene. Léon Blum blir stående foran sitt skrivebord. Der ligger hele utvalg av bøker over Tyskland som han omhyggelig har studert. Det kan ikke være noen tvil om det — tyskerne vil tape krigen. Hvad Rauschning, Strasser og Emil Ludwig har samlet av materiale om Tyskland, beviser at man bare må vente. Han farer nervøst sammen: det klirrer høit i kjøkkenet — men så husker han, det er den eldgamle portneren som ennu pusler omkring der mens de andre allerede er vekk: mademoiselle Rouget, sekretæren, Yvonne og Emilienne, kokkepiken og stuepiken. Koffertene er pakket, bare den lille håndkofferten står fremdeles åpen. Å Pakke ned også personlige erindringer? Léon Blum ser ennu engang igjennem sin skrivebordsskuff. Fotografiene av hans to koner? Kanskje det av Thérèse? En pakke med avregninger. De hadde man kunnet tilintetgjøre for år siden — avregningene fra teppefirmaet i Passy, som Thérèse arbeidet sammen med. Det var ingen dårlig forretning, leveransen av tepper for nyinnredningen av operaen og for verdensutstillingen. Léon Blum smiler. En liten skandale blev det jo da man avslørte forbindelsen mellem dette teppefirma og ministerpresidentens hustru. Men folkefront-regjeringen stod den gang på høiden av sin makt og Paris glemmer fort.

Det ringer. Det må være Delbos. Léon Blum går selv for å åpne før den gamle portneren kommer ut av kjøkkenet: Delbos er nervøs og tørker sveden fra pannen: „Herriot og Jeanneney er reist. Daladier er også underveis — sammen med marquise de Crussol“. Det er klart at Daladier ikke lar sin veninde bli tilbake i Paris.

I mange år har disse to bodd tett i nærheten av hverandre, den sosialistiske partifører og den radikale politiker. Forbindelsesmann mellem Léon Blum og de radikale — det er Delbos rolle. Léon Blum nøder den andre til å gå inn i arbeidsværelset og betrakter ham gjennem sine store briller med et halvt medlidende, halvt ringeaktende blikk. Delbos er og blir den samme. Den gang, da Léon Blum dannet sitt kabinett, lo de radikale da han frem for alle de foreslåtte kandidater til slutt gjorde Delbos til utenriksminister med den begrunnelse: „J'ai besoin d'un serviteur“. En god underordnet — det var Delbos bestandig.

„Såsnart min sjåfør kommer med bilen, kan vi reise. Hvordan er det med de andre?“

Mens Léon Blum vandrer omkring i værelset regner Delbos op den lange liste av venner som allerede er flyktet eller i løpet av de neste timer vil flykte. Han blir stående foran det store gobelin, som i dype grønne og blå farver forestiller et romantisk landskap. Han vandrer over til bokskapet, hvor det ennu står en fødselsdagsgave fra hans lille niese — et påklistret lite billede med blomster, harer og fugler i grelle gule, røde og blå farver. Familien anstrenger sig for å være opmerksom mot ham siden silkehuset i Rue Réaumur gikk falitt. Men han har allikevel gledet sig over denne fødselsdagsgave. Det virker noe merkelig dette lille billede som står opstillet foran de tykke bøker. Det kan bli stående som det andre, som de kostbare møbler, som gobelinene, som flygelet, som alt annet her.

„Nyheter fra England?“ — „Arbeiderpartiet synes å innarbeide sig.“ — „Gunstig, at de er trådt inn i regjeringen. Man kan bedre gjøre det klart for våre folk at de må holde ut med England“. — „Motstand?“ — „Ikke i partiet. Der er alle klar over at krigen må føres videre . . . Men småfolk — nu ja, understøttelsen er liten. Arbeid gis der ikke og bagasje kan de heller ikke ta med sig.“ — „Chansene for Churchill?“ — „Om han blir stående eller ikke — England kan jo ikke bli slått. Det er hovedsaken.“ Det er Léon Blums krig som nu blir ført. I årevis har han arbeidet for dette. Krig mot Tyskland. Hvordan man skal føre den videre? Derfor har man de militære.

Man hører den brå bremsningen av en bil foran huset. De farer begge nervøst sammen, så fatter Léon Blum sig. Han slukker lyset og går til vinduet. „Sjåføren! Han kommer for å hente koffertene. Vi kan gå!“

Gamelin

„Vi kjører altså til Dordogne. Til Périgueux. Vi vil opsøke familien Gaboriaud. Der har man ro i den korte tiden.“

General Gamelin rekker brevet til sin hustru. Sivilbeklædningen sitter dårlig på hans stramme, militære skikkelse. Det er uvant for ham å bevege sig i sivilt tøi.

„Du holder fast ved det? For kort tid?“ — „Weygand vil bringe sakene i orden. Litt før eller senere, det spiller ingen rolle.“ Generalen, som for få dager siden ennu var den øverste hærfører for de allierte arméer, har større tiltro til sin efterfølger enn til sig selv. Feltherre mot sitt

ønske — det var omtrent hans rolle. Og han er ikke utilfreds med at man har avløst ham. I vennekretsen har han et par ganger uttalt sig om det. Selvfølgelig. avslutningen av denne karriere midt under krigen er smertelig. Men for arméen er det kanskje bedre.

I Paris blev det utspredt det rykte: Gamelin har begått selvmord. Det gikk det rykte: Gamelin arrestert på grunn av landsforrederi. Nok et rykte: Gamelin skutt. Generalen smiler forbitret og sint når han tenker på disse ryktene. Selvmord? Arrestasjon? Skutt? De som avsatte ham, vet godt at han ikke er den skyldige. „Det instrument som jeg disponerte over var svakere enn jeg tenkte", forklarte han de ansvarlige menn efter de første uker av krigen, efter at han hadde foretatt de første inspeksjonsreiser. Selvmord? General Gamelin flyttet ganske enkelt fra hovedkvarteret i Vincennes, fra generalstabsbygningen, til sin bolig i Avenue Foch, da man avsatte ham. Mens arméen bringer sakene i orden igjen vil han nu i all ro hvile ut på landet efter de siste måneders og de siste års strabaser — denne tid som forløp uten ferie og nesten uten pause i arbeidet.

Weygand var riktignok pessimistisk. Og englenderne? Alle koalisjonskrigens vanskeligheter, som han måtte kjempe med i disse uker, stiger frem for Gamelins indre blikk.

Fra den andre siden av forstuen hører man tjenestefolkene larme. De gjør leiligheten i stand for avreisen. De flytter møblene sammen og trekker lenestolene og sofaene over med et grønt overtrekk. Med et kjærlig blikk betrakter generalene sine billeder, sine bøker i arbeidsværelset. Det er lenge siden han har hatt tid til å leve så fredelig i sin bolig som nu da han må forlate den. Han går hen til bordet med æresmedaljene . . . Der ligger de allesammen, medaljene som Pétain tilegnet ham og Foch, Pilsudski og Benesch og alle de alliertes statsoverhoder, og der ligger også den første medaljen han fikk — gaven fra Ecole Supérieure Militaire. Gamelin var altid den beste: på skolen, på militærakademiet — Gamelin var i forgrunnen. Vel, det er på tide å forsvinne fra offentlighetens lys. Han går over til havestuen: efter medaljene, som man må la bli liggende, ordnene. Generalen elsker sine ordner høit. Det lille mahogniskap er til siste plass fylt med blå, røde, grønne og sorte skrin, hvor de høieste ordner fra alle de tyve stater som under verdenskrigen hørte til de allierte, ligger på et underlag av damask. Han setter sig foran det lille skapet og tar eftertenkelig det ene og det andre av disse brokete skrin ut: Polen, Brasilien, Tsjekkoslovakia, her den hvite elefants fantastiske orden, der republikken Libanons strålende sol. Alt er velordnet efter alfabetet, og bokstavene i alfabetet strekker ikke til for antallet av de stater som har tildelt ham sin høieste utmerkelse. Opstablet står skrinene med de engelske ordner. Atter England!

General Gamelin er ingen pratmaker. De har allerede ofte foreslått ham å skrive sine erindringer. Kanskje, når krigen er vunnet . . . „Polen vil yde motstand til våren, inntil da vil England ha to millioner mann på kontinentet". Det var den store krigsplan som han fremførte i ministerrådet ved krigens utbrudd. Den eneste plan som ga utsikt til militært å vinne krigen. De har begge skuffet ham, polakkene med sitt hurtige sammenbrudd, englenderne, som ikke engang sendte en kvart million mann.

Ute i haven forhandler madame Gamelin med portneren. Den lille haven med sine blomsterkasser med fuksia, med sine spalierplanter, omgitt av høie leiekaserner som nesten helt stenger for solen den lille haven må pleies mens familien Gamelin er bortreist. Det er allerede nokså ukoselig i soveværelsene, hvor man har ryddet ut klær og lintøi, i arbeidsværelset, hvor skapene og skuffene er tømt. Her i huset i Avenue Foch er familien Gamelin omtrent de eneste som reiser. Det bor mange utlendinger her ute, sydamerikanske konsuler, representanter for store utenlandske hus — de behøver ikke å flykte. Han selv? Hærens øverste leder fra igår må ikke falle i hendene på fienden, heller ikke nu som privatmann.

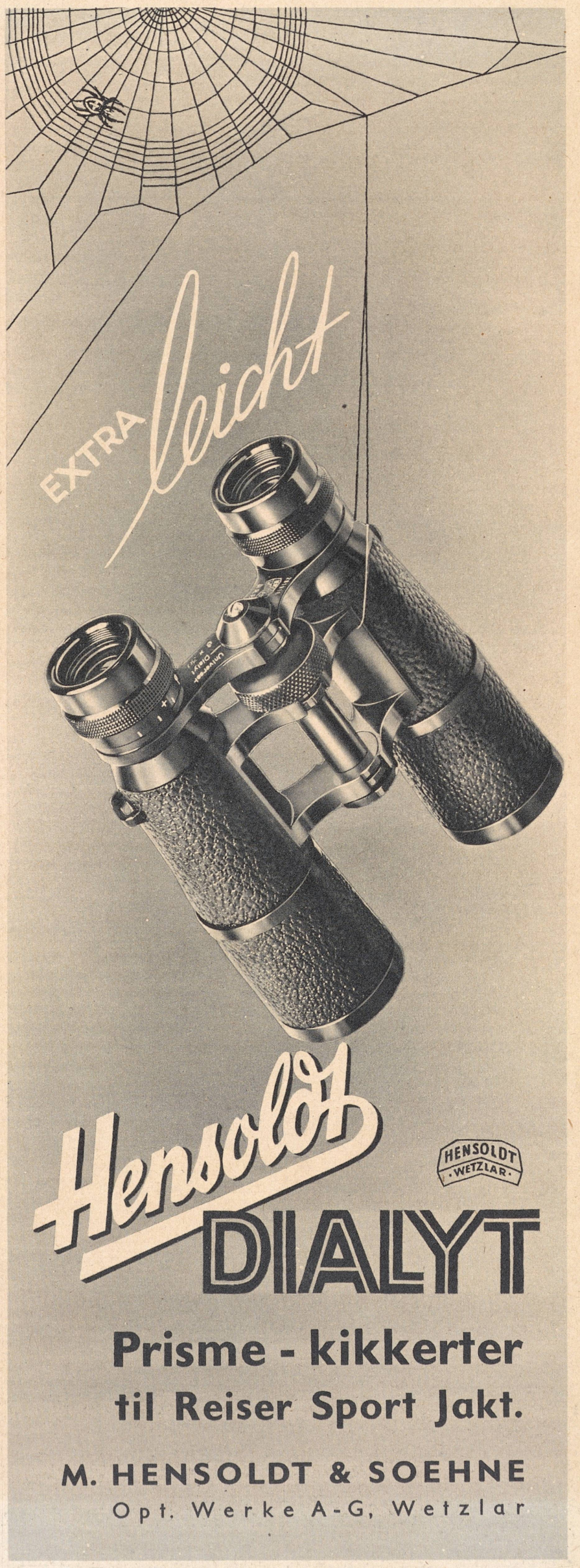
Ta avskjed? Plutselig vil ingen ha noe mer med ham å gjøre. Reynaud har aldri likt ham. Men heller ikke Daladier har meldt sig mer. Og hans egne medarbeidere? Hell og sukcess er avgjørende for vennskapet. Siden han tok avskjed i Vincennes, har han ikke sett noen mer. Skjønt hans medarbeidere dog vet at han forutså faren. Den sekstende mai, den hissige samtalen med Churchill, da tyskerne var støtt frem mot Abbeville. „En lomme, intet annet enn en lomme", hadde Churchill erklært under Reynauds bifall. „I denne lomme ved Abbeville ligger det britiske rikes skjebne", hadde Gamelin den gang advart. Men han fikk bare det lettsindige svar: „Jo lengre tyskerne trenger frem, desto farligere for dem".

Gamelin trekker på skulderen, han har advart, han kan ikke hjelpe, nu kan de andre forsøke. Han behøver ikke å skamme sig for noen. Heller ikke for sin far, hvis strenge billede i Contrôleur Général's uniform ser over til ham.

Avskjed fra personalet, avskjed fra portneren som får de siste instrukser. „Det er bare for et par ukers tid", generalen snur sig for å gå og skrider verdig over gården til forhuset. Den store reisebilen, som venter der ute, er tungt lastet.

I retning av Etoile kjører kolonner av automobiler ned over Avenue Foch. De kommer fra nordvest. Omgruppering til syden? Generalen mønstrer eftertenkelig troppene, som hurtig passerer. Soldatene, som støvete, trette og sammensunkne sitter på vognene ser anstrengte ut. At det tilhøire og tilvenstre for disse troppekolonner stadig drar nye, stadig mer hastende flyktningskolonner forbi, at de tunge transportvogner må stoppe og vike til siden for ikke å kjøre over kjerrer, syklister og fotgjengere med ryggsekker — det tjener ikke til å bedre troppenes moral. Siden sin avsettelse har general Gamelin ikke bekymret sig om noe. Han føler uro ved synet av disse loslitte, overtrette, sammensunkne skikkelser på motorvognene. Skulde avskjeden dog være for mer enn noen uker?

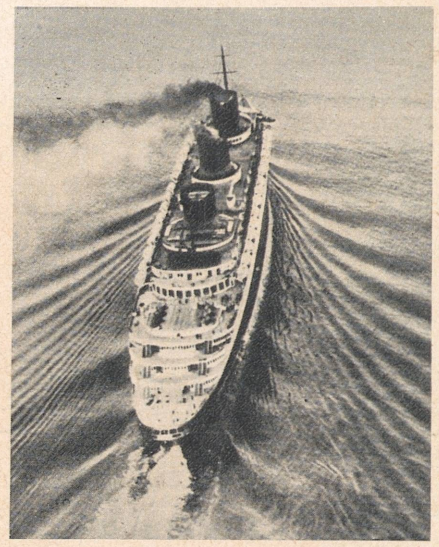
Landeveiene mot syd og vest er overfylt i disse netter. Neppe en avbrytelse i kjeden av automobiler, kjerrer, syklister og fotgjengere. Ved veikanten sover de i bilene, som ikke kunde komme videre. På markene tilhøire og tilvenstre har flyktningene leiret sig, disse flyktninger som i lengre tid ikke har hatt tak over hodet og som flere dager ennu må leve under fri himmel, så godt eller så dårlig det går. Forbi flyktningskolonnenes langsomme tog, forbi de sovende og de som har leiret sig sprenger tunge reisebiler avsted mot syden med blendede lykter på den frie siden av veien med soldater på motorsykler foran for å gjøre veien fri. De ansvarlige politikere og militære flykter. Det er fastsatt hvor de vil stanse undervéis, kvartermesterne er reist i forveien.

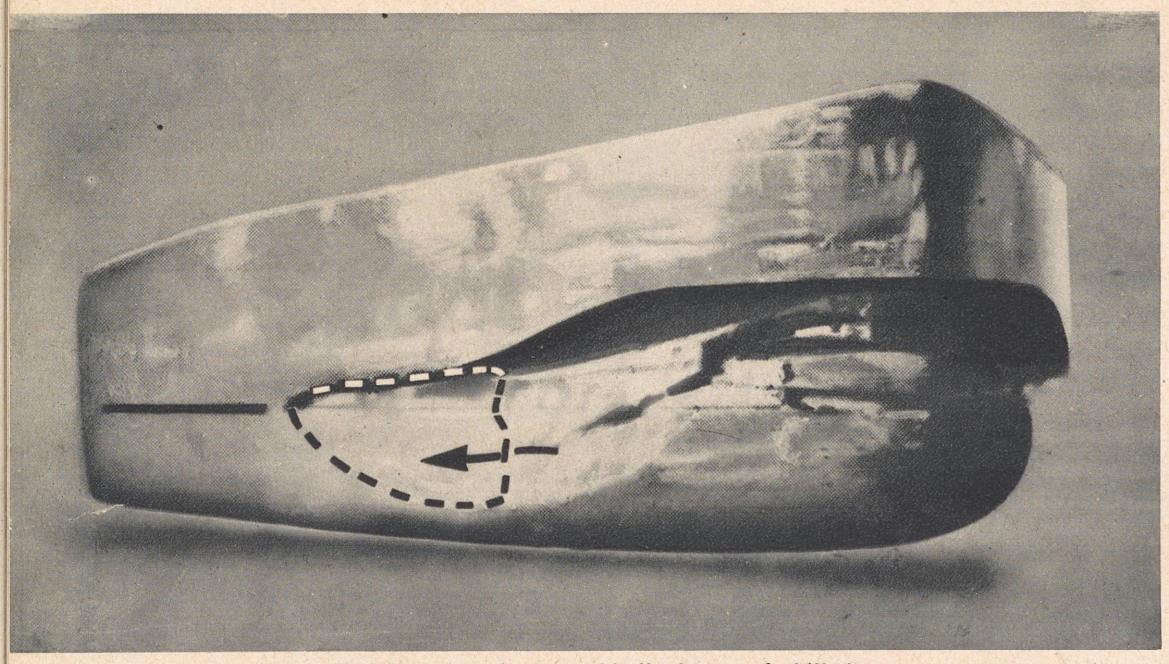

Skipsbyggerens læremester — tigerhaien
Med sin påfallende hurtige svømning viste den sig å være et lønnsomt studieobjekt for skipsbyggeren. Fotografiapparat og film blev tatt i bruk

Bølge-slukeren

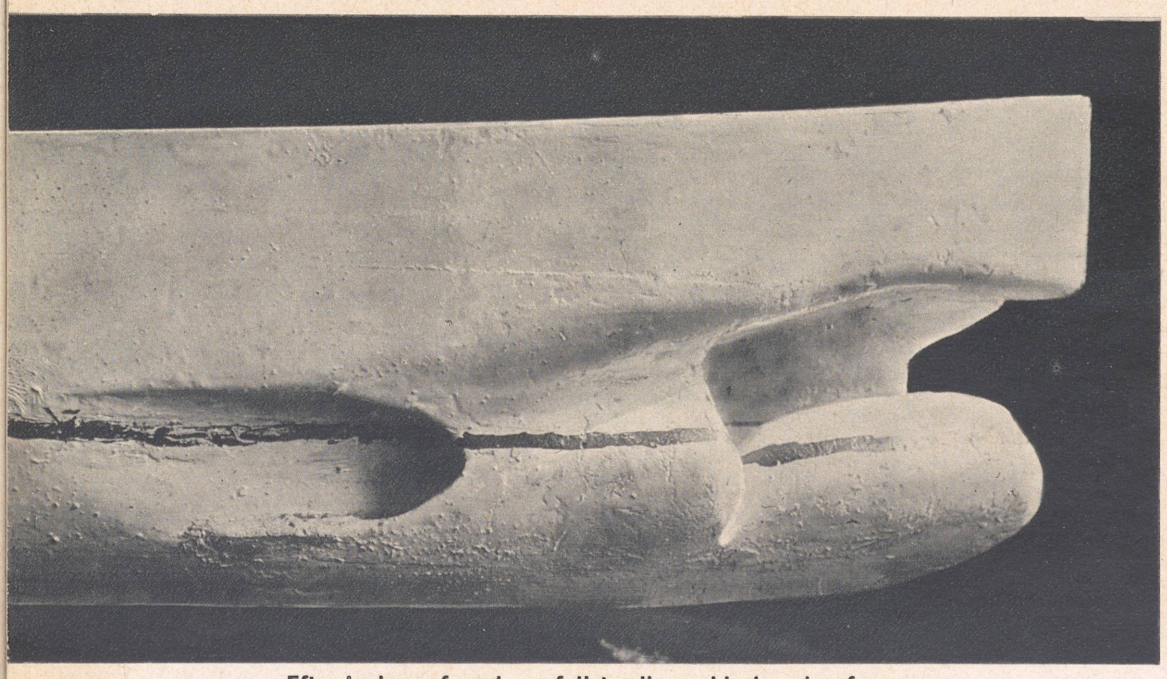
Et veldig antall av en oversjøisk dampers hestekrefter går med til utelukkende å danne dens imponerende baugbølge og skummende sidebølger. Dersom det lyktes å bygge et skibsskrog som hindret enhver bølgedannelse, kunde meget spares

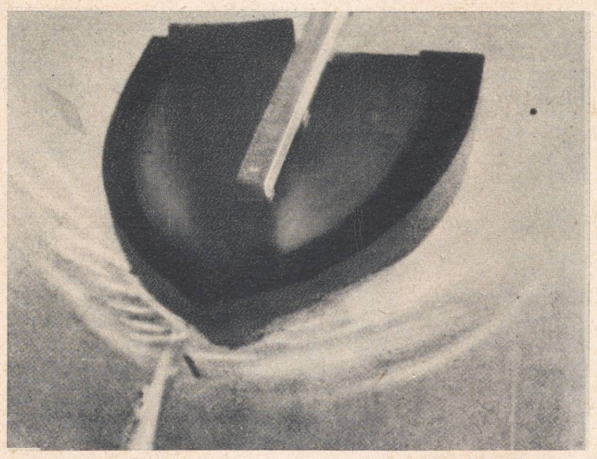
Modellen av en baug med haihodet som forbillede
Slepeforsøk med en modell av dette slag muliggjorde en forandring i bølgedannelsen og en toveisfordeling av vannophopningen mot baugen. På denne måte kom man en naturhemmelighet på sporet. Underkjeveformen måtte dog utvikles videre

Det tyske patentkontor gjorde bølgeslukerens patentverdighet avhengig av opfyllelsen av en særlig opgave. Det måtte påvises at det opnåes en økonomisk fordel som, under medvirkning av skipsbyggings- og forsøksanstalter, måtte uteksperimenteres på modeller med de mest moderne linjer eller på en modell av verdens hurtigste skip. På grunnlag av de forskjellige forsøksresultater er nu patentet blitt gitt. „Bølgeslukeren", som er blitt til efter et inngående studium av hurtigsvømmende sjødyr, vil undertrykke dannelsen av baugbølgen, bølgedalene og hekkbølgene med deres skadelige virkninger på skipsskrog og propelldrift.

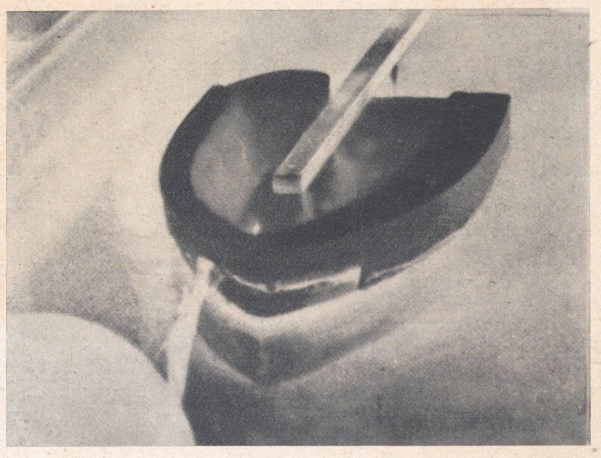
For den innenlandske skipsfart vilde det derved være mulig på kort tid og med minimale materialomkostninger også å modernisere eldre fartøier ved å innbygge en „bølgeslukerbaug". Derved opnåes en større fart uten å beskadige elvebreddene, og dette vilde igjen øke sterkt disse skibs transportkapasitet. En innsparing av motorbrensel vilde straks bidra til en øket yteevne av vår innenlandske flåte. I Tyskland er det ca. 18.000 elvefartøier. En utvidelse av de hittil tillatte meget lave fartsgrenser kunde ha meget betraktelige økonomiske virkninger.

Efter årelange forsøk : en fullstendig ny skipsbygningsform
Hos en fisk kommer vannet gjennem munnen inn i gjellerummet og strømmer ut gjennem gjelleåpningene efter å ha spylt gjellene Med bølgeslukeren foregår en lignende prosess ad teknisk vei

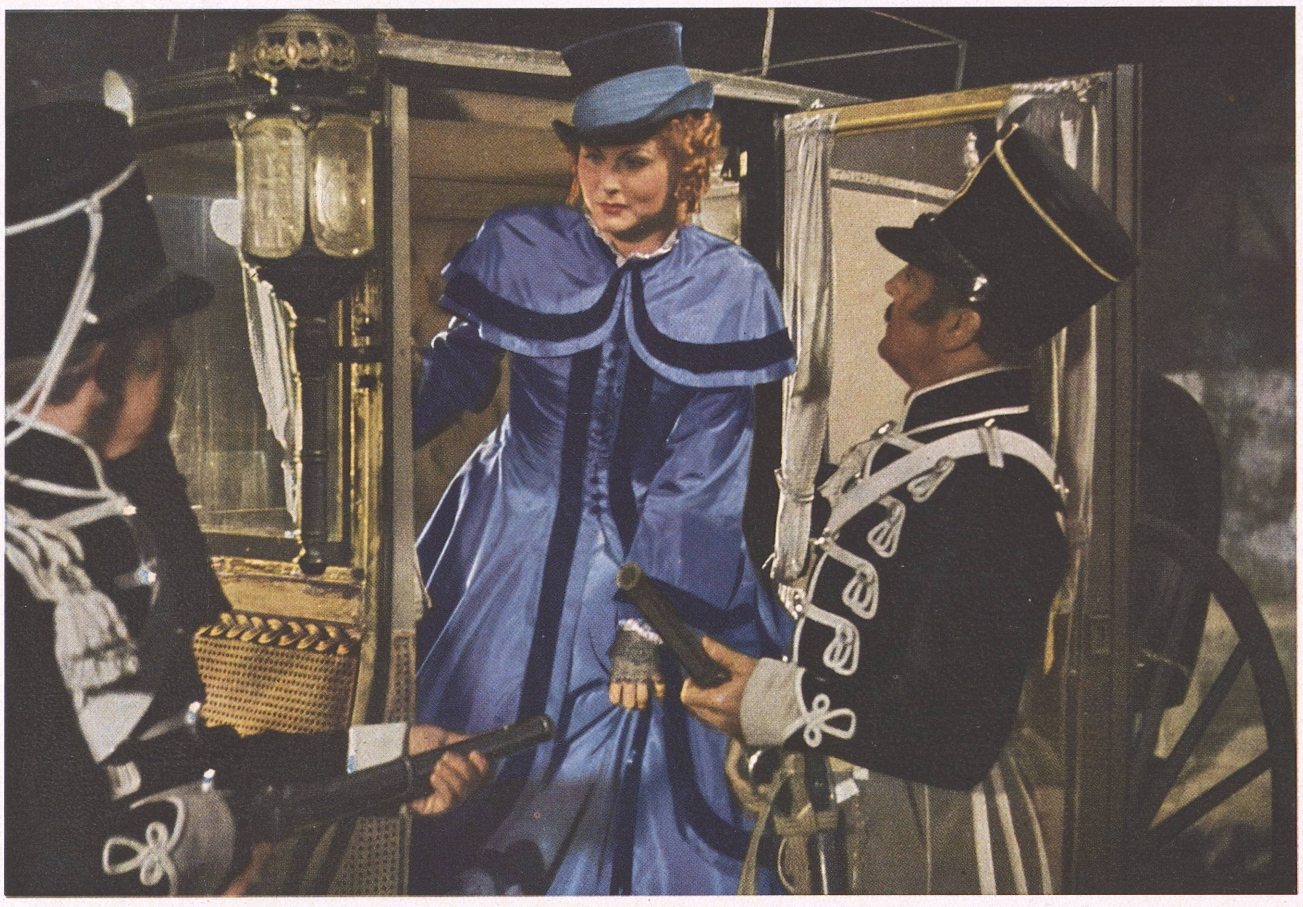

Slepeforsøk med modell : Uten bølgesluker . . .
Foran baugen opstår den typiske vannophopning baugbølgen, som stemmer op mot farten og hindrer den

. . . og med bølgesluker
Skibet glir rolig gjennem vannet. Modellens speilbillede kan tydelig sees

Fra en tysk farvefilm:

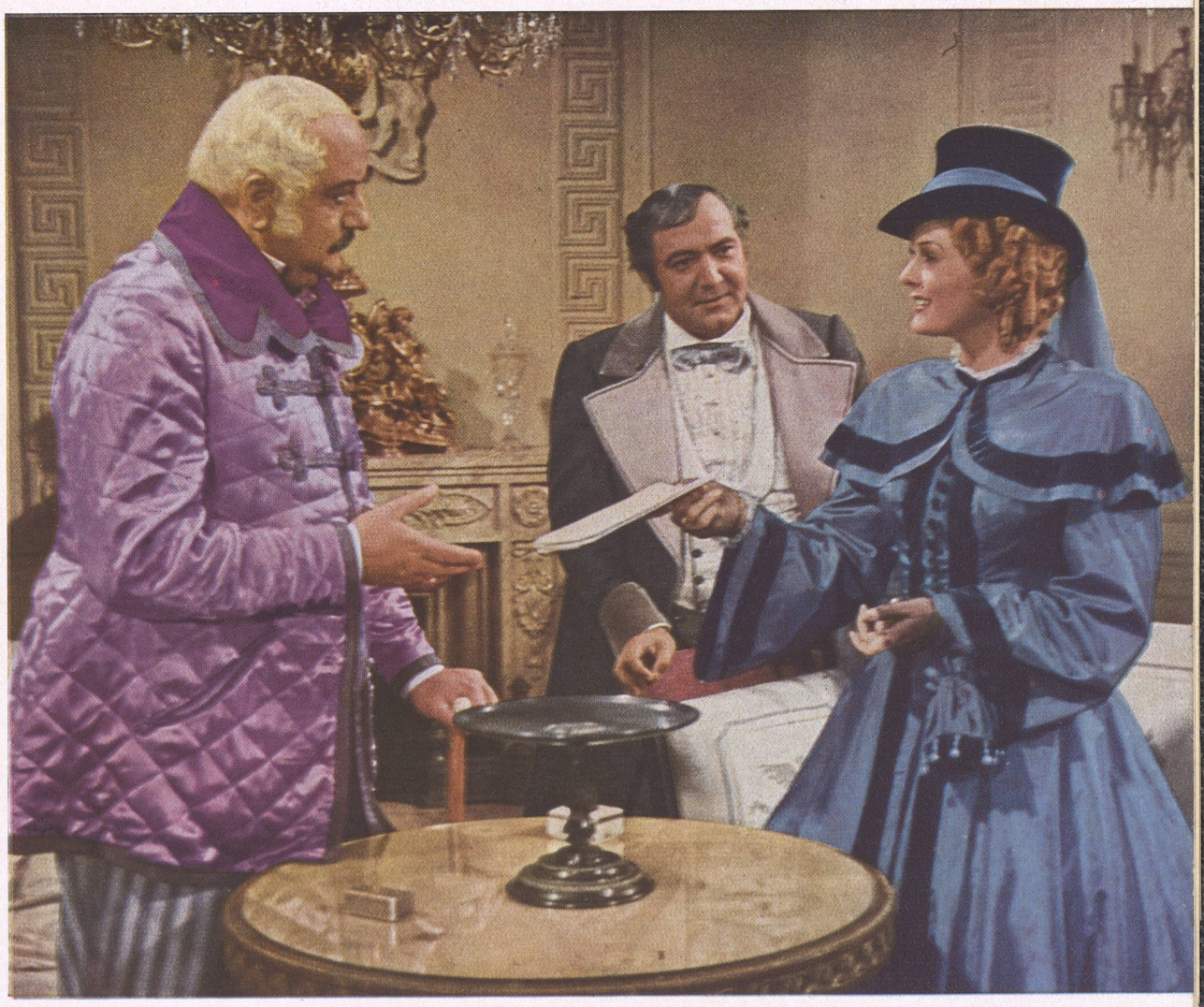

I den nye UFA-farvefilm „Kvinner er dog bedre diplomater" som foregår i den farveglade jevnt borgerlige tid ,drar forbundstroppene fra Frankfurt mot Alt-Homburg for på befaling fra høieste hold å lukke spillebanken. Landgreven i Homburg forsøker å forhandle, og til Frankfurter-offiserenes overraskelse kommer en henrivende dame (ovenfor), en danserinne fra Homburg, Maria-Luise (Marika Røkk), som parlamentær. Men Frankfurterne forstår ingen spøk, og generalen lar henne kort og godt ta til fange. Hennes vokter, rittmester von Karstein (Willy Fritsch), blir straks inntatt i henne og hjelper til i kjøkkenet (til høire), til slutt . . .

. . . kommer den yndige arrestant til ham om natten for å be ham om å flytte hennes seng vekk fra måneskinnet! Mens han gjør det, unnslipper hun hemmelig . .

. . . og står neste morgen foran landgreven og hans kurdirektør. „Jeg bringer Dem den fiendtlige opmarsjplan, Deres Høihet . . ." sier hun leende, og overlater det til de ærverdige herrer å forhandle med forbundstroppene fra Frankfurt

At „kvinner dog er bedre diplomater“ beviser den livsglade danserinne for annen gang, da hun opsøker Homburgs strenge borgermester. I mellemtiden er troppene fra Frankfurt rykket inn i byen, og Maria-Luise forstår å ordne det slik at borgermesteren gir henne som kvartergjest nettop . . .

. . hennes elskede offlser, rittmesteren, som hun under sitt fangenskap i Frankfurt på en så fin måte hadde ført bak lyset. Idyllen blir snart til et elskovsspill, og mens de to lykkekige musiserer . . .

. . . nyter Karl, rittmesterens forelskede oppasser, sitt bekjentskap med en bedårende kjøkkenfe, Maria-Luises lettsindige tjenestepike

Stykket går videre — og regissøren finner snart et nytt påskudd til å sette op farverike billeder:

Rådsherrene i Homburg vilde gjerne understøtte landgreven i hans diplomatiske forhandlinger og gir en stor fest med klatretrær, danseeng og ball for besetningstroppene fra Frankfurt

Ved den elegante ballett, som blir gitt i kurparken til ære for de herrer offiserer, fortryller vår skjønne danserinne alle tilskuernes hjerter. Triumferende svever hun i snehvitt kostyme på hendene til to kavalerer. Selskapet applauderer. Kulørte livkjoler og brokete uniformer blander sig med damenes selskapskjoler. Utsiktene for Alt-Homburg bedrer sig ...

... og efter „hester-appellen", står også enhver Homburgpike i broket drakt hos sin utvalgte soldat for å la sig engasjere til aftenens ball for soldatene. En så festlig innkvartering hadde de skjønne kvinner i Homburg ikke oplevd på lenge!

Der opstår forviklinger i det diplomatiske spill. Intriger blir spunnet. Den skjønne danserinnes hjerte lider . . . Farlige innflytelser gjør sig gjeldende ved spillebordet...

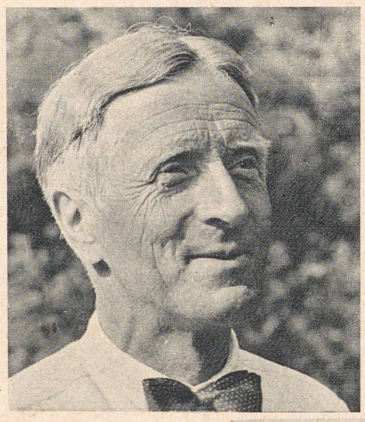

. . . men i sitt vakreste Sevilla-kostyme forsvarer Maria-Luise sin lykke . . .

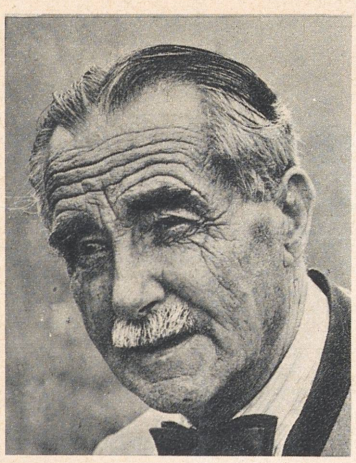
. . . og overvinner all motstand i en henrivende spansk dans, hvormed hun vinner tid

Signal besøker karikaturtegnere i München

Erich Schilling og hans selvportrett! Han fører tegneblyanten med saklig presisjon. Hans figurer står der urokkelige og gir hans komposisjoner et trekk av monumental tyngde, som innpreger sig

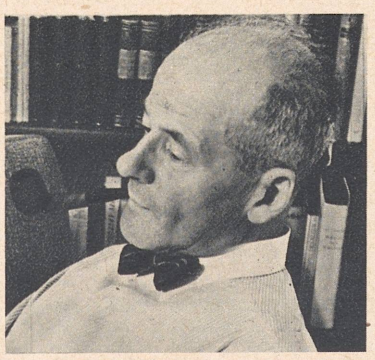

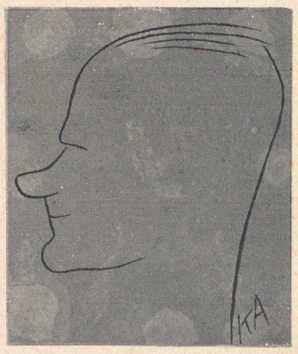

Og på denne måte tegner professor Eduard Thöny sig selv! Han er frem for alt blitt berømt ved sine glimrende soldatbilleder

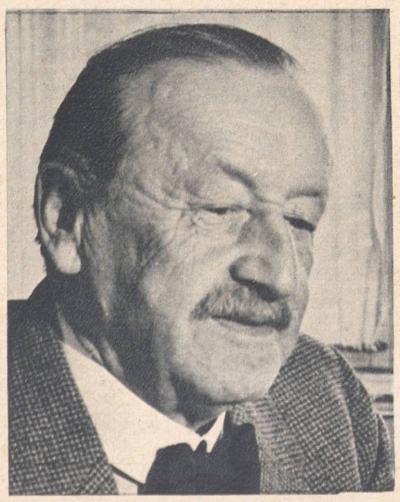

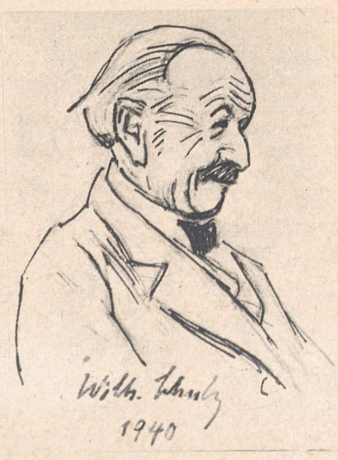
Et samvær i Hofgarten-kaféen efter redaksjonskonferansen. Til venstre for Thöny sitter den humørfylte hovedredaktør for „Simplizissimus", Walter Foitzik, ved siden av ham igjen Karl Arnold. Han kan naturligvis ikke la være å stille serveringsdamen et kinkig spørsmal — Schilling og Schulz lytter fornøide. Men hvor er Olaf Gulbransson? Han „svever" bare over alle

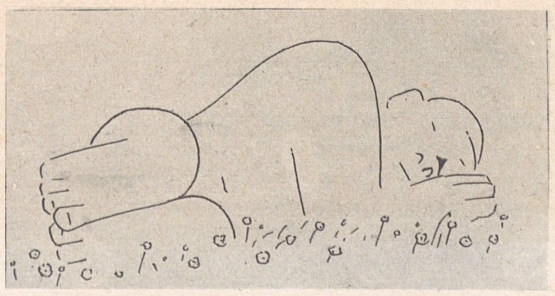
Professor Karl Arnold trekker ut ekstrakten! Denne satirens mester er like så knapp og rammende i ord som han er i sine tegninger

Professor Wilhelm Schulz tegner sig selv ikke mindre treffende! Å dikte og å male ligger ham i blodet — hans billeder av idylliske små tyske byer røber stadig romantikeren

De fem karikaturtegnere hvis portretter og selvkarikaturer „Signal" bringer her, har siden før 1900 sammen med forleggeren Albert Langen gitt det verdensberømte satiriske tidsskrift „Simplizissimus" dets preg. Meget har de i dette lange tidsrum oplevd sammen og med sitt „Simpl". Hvad som imidlertid er det bemerkelsesverdige: ennu idag møtes disse fem hver tirsdag til redaksjonskonferanse, ennu idag er det deres ånd som preger tidsskriftet. Eduard Thöny og Wilhelm Schulz er idag over sytti år, Gulbransson er ikke langt fra det samme, men deres ukentlige tegninger viser allikevel usvekket friskhet og et

Og her dovner professor Olaf Gulbransson sig. Hvor ligger han da, hvem eier engen . . .?

. . . engen tilhører naturligvis ham selv! Gulbranssons hele kjærlighet gjelder jorden — han slår ogsa altid selv gresset og passer sine trær og blomster

kavaler av den gamle skole, bor ved Ammersee og malerdikteren Wilhelm Schulz i München. Erich Schilling er den eneste ungkar blant de fem, og endelig Karl Arnold, en uhørt vittig selskapsmann, bor riktignok også i München, men er allikevel litt av en globetrotter. Han våget sig ikke bare gjentagne ganger fra det gemytlige München til Berlin, men var også ofte i Paris og kjenner fremmede land og skikker. Selv om de alle forlengst er berømte og tjener gode penger, er de fremdeles ekte bohèmnaturer. De sitter i små røkfulle kneiper, gleder sig ved livet, og ennu har ingen av dem anskaffet sig en kjempebil. Selv Karl Arnold, den gråhårede yngste blant dem, tilbakeviser med forakt tanken på å anskaffe sig et slikt kjøretøi. „Hvorfor skulde jeg det," spør han indignert og legger overlegent til: „Jeg har jo heller ikke i sin tid kjøpt noen sporvogn!"

*

kunstnerisk høit nivå. De er altså den levende bekreftelse på at en god latter forlenger livet. Bortsett herfra er de karer av format, originaler med personlig egenart. Nordmannen Olaf Gulbransson bor ved Tegernsee, og da han selv er et stykke natur, er han neppe til å få bort fra sine fjell. Eduard Thöny, en ridderlig

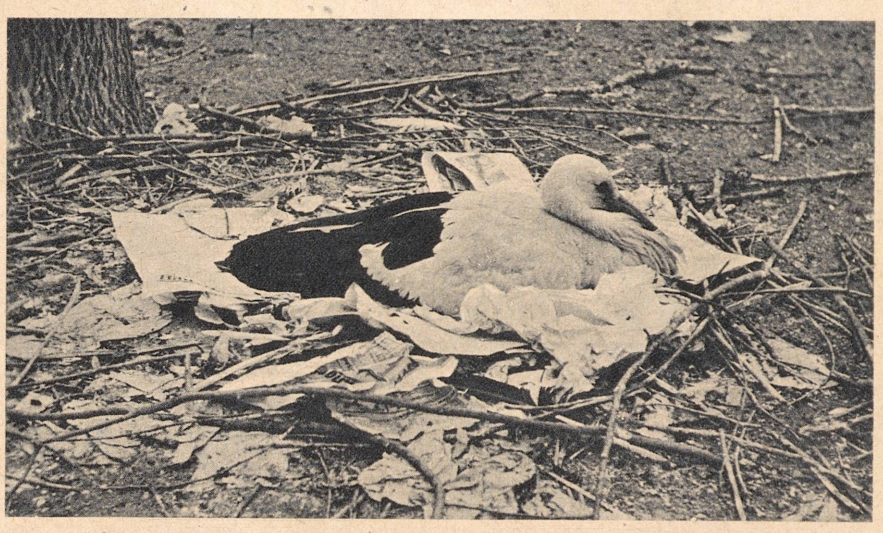
Om det regner eller solen skinner, griper Gulbransson, som elsker originelle ting, stadig til sin store gamle bondeparaply. Under den mottar han også alle besøkende

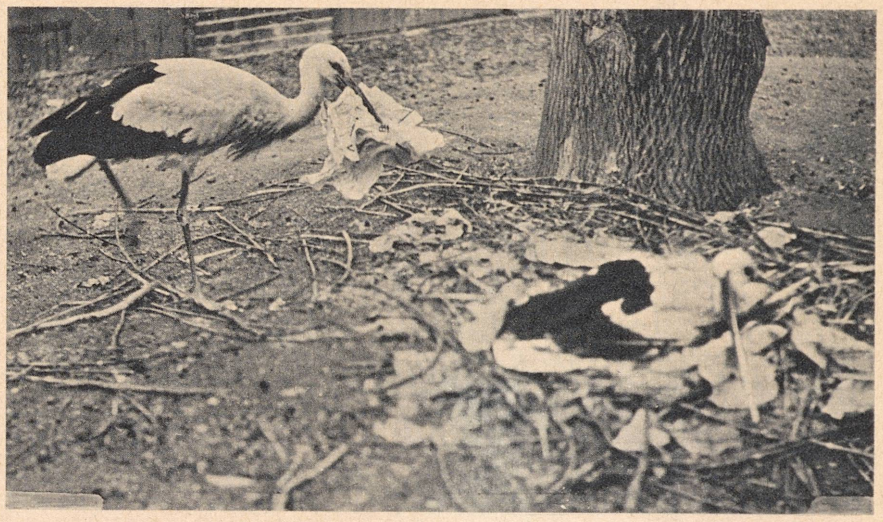

I sitt hus ved Tegernsee går han alltid i et antrekk av rensdyrskinn (når han ikke akkurat ligger prustende i vannet) og hans kone (nedenfor i midten) bruker også norske klær

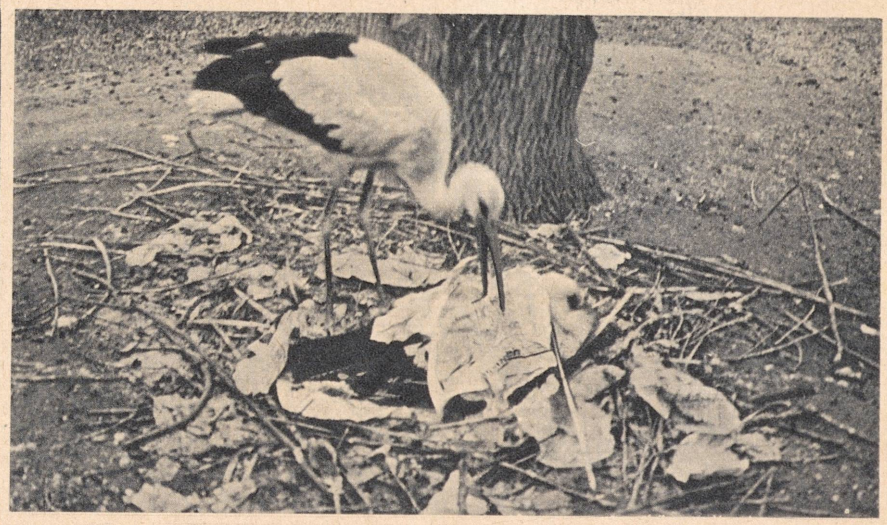
En stork forstår å innrette sig

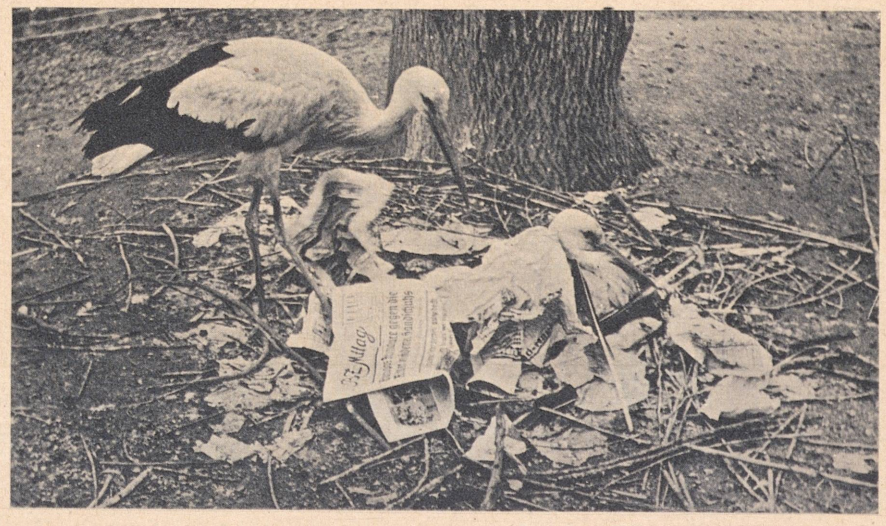
Storkeparet i den Zoologiske have i Leipzig forbereder sig til foreldregledene. Til rugingen trenges et rede. Storken sleper sammen . . .

. . . hvad den kan få tak i ett eller annet sted, tørre grener, smørbrødpapir og frem for alt aviser som de leselystne leipzigere har lagt igjen efter sig. Storkemor ruger, men . . .

. . . da nettene ennu er kjølige, må storkemor ha et dekke over sig. Til det trenges en hel morgenavis. Storkemor blir kjærlig innhyllet i den. Og nu også . . .

. . . en „B. Z. am Mittag" hvis anbringelse skaffer den vordende storkefar meget hodebry — og storkemor kan ikke hende noe mere

I ekstase Ved den bulgarske landsby Panitscharewo ved Svarte Havet fikk vår medarbeider dr. Peter Pannoff om morgenen den 3. juni se denne bondekonen som danset i betatt hengivelse. Fra alle kanter strømmet folk til. Troende og skuelystne. De strømmet til . . .

Prestene står i en krets omkring „Nestinarka“, den „hellige ilddanserinne“ Kera Jordanowa. En enkel bondekone, men allikevel er hun vidt og bredt berømt: hun kan danse barbent på glødende trekullaske og formår ved den blotte berøring . . .

. . . å helbrede legemlige og sjelelige sykdommer og sår Det tror iallfall de mange lidende, som allerede siden igåraftes har samlet sig i Panitscharewos kapell. Deres spenning vokser: for . . .

. . . trehaugen er allerede nesten blitt til hvitglødende aske. Denne trehaug er i morgengryet velsignet og antendt foran kapellet av prestene. Den høitidelige slaktning av offerlammene, som senere skal bli fortært i et felles måltid, er også forbi. Klokken ringer . . .

. . . Dansen på den glødende aske

. . og ilddansen begynner! Med billedet av de to helgener Konstantin og Helene fanatisk trykket mot brystet skrider bondekonen Jordanowa med forklart ansikt atter og atter med bare ben over den glødende trehaug, hvis hete holder tilskuerne på en passende avstand. Den „hellige“ danser i stadig stigende ekstase — inntil hun til slutt vakler ut av flammehelvedet og bryter bevisstløs sammen. Duften av røkelse og prestenes trøstende ord bringer henne til sig igjen, men . . .

. . . ennu lener „Nestinarka“ sig lenge til kapellets mur, fullstendig utmattet, uten å slippe helgenbilledet. Hennes føtter er imidlertid uskadt, og snart vil hun begynne med å helbrede sine troende tilhengere

Hvorfor synger mannen i badeværelset?

Fra det daglige livs fysikk

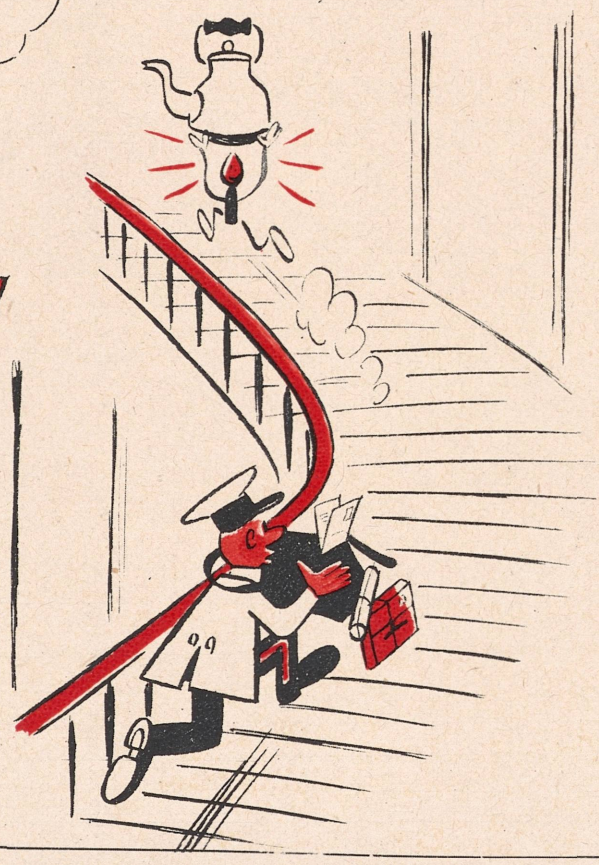

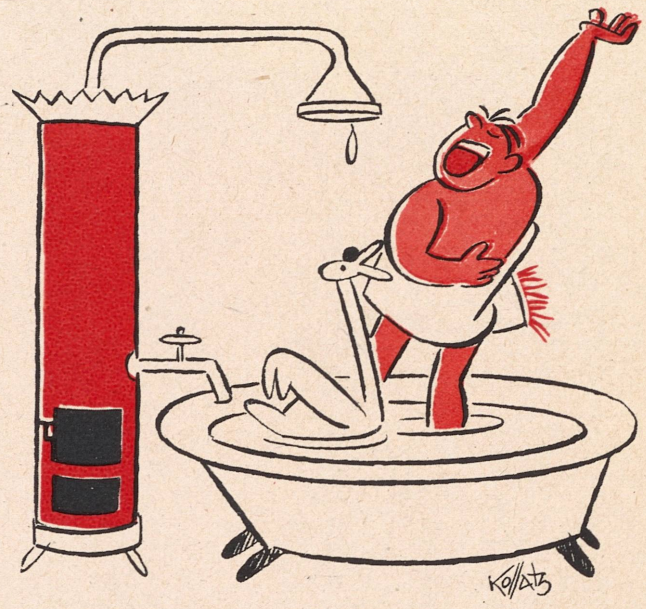
"Det er så deilig varmt ute. Vi vil spise i haven!" bemerker husets herre. Fruen i huset motsier ham med lav stemme: "Men maten blir så fort kall der ute! Har hun rett? Ja, det har hun! Men hvorfor?

Selv i den sterkeste sommervarme — undtatt de ytterst sjeldne vinnstille dager — virker den svakeste luftning på maten som når vi blåser med munnen .Den fremskynder avkjølingen ved fordampning. Og da den ikke bare puster på skeen eller gaffelen, som vi fører til munnen, men også over tallerkener og fat, så blir maten allerede der avkjølt, og dessverre alltid da når alt nettop har den for oss riktige temperatur.

★

Det stakkars postbudet! Hver dag må han gå dusinvis av trapper, endog gjennemsnitlig 230 etasjer, hvilket tilsvarer en høide på 690 meter. Antar man at den meget plagede mann, sammen med sin veske, veier 85 kilo, svarer dette arbeide til omtrent 60.000 meterkilogram. Det vil si det arbeid som er nødvendig for å løfte ett kilogram 60.000 meter i høiden eller 60.000 kg. en meter i høiden.

Allikevel er hans ytelse liten i forhold til det arbeid som en ørliten gassflamme presterer når den får 10 liter kalt vann til å koke. Dette svarer nøiaktig til den virksomhet et postbud i en storby utfører i 5 arbeidsdager.

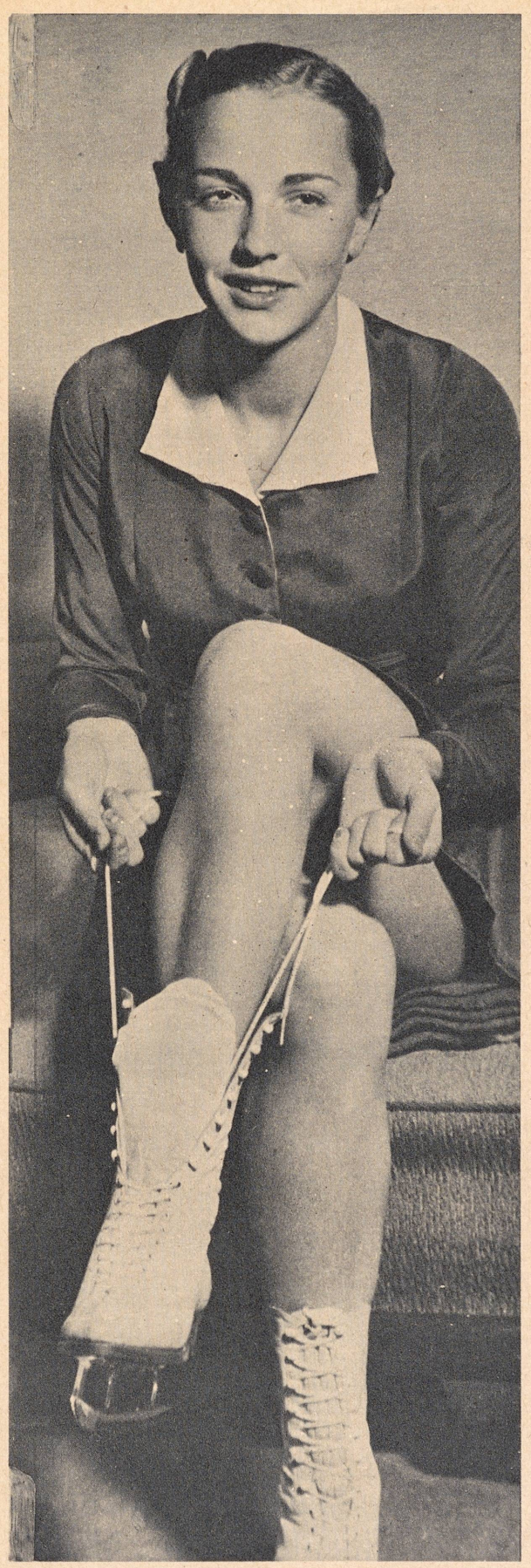
★

Hvorfor synger mannen i badeværelset? Simpelthen fordi han i dette rummet, hvor de nakne veggene ikke demper klangen, har en særlig prektig klingende stemme. Dette gjeller nok bare mannen med sitt dype organ. Hansemann med sin lyse stemme kan ikke få luften i rummet og ei heller selve rummet til å svinge med. I beste fall opnår han gode stemmeeffekter på et stille lite sted.

Blant disse unge piker som tjener sitt pliktår som landarbeidersker og her er stillet op til spisebestikkontroll i riksarbeidstjeneste leiren befinner det sig en verdensberømthet. Kan De gjette hvem det er? Det er . . .

...Maxie Herber!

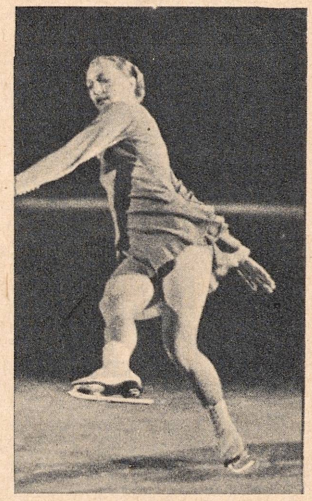
... Maxie Herber, verdensmesterinnen i kunstløp på skøiter! (Den tredje fra høire på billedet på foregående side)

Det første verdensmesterskap vant Maxie Herber med sin partner Ernst Baier i 1936 i Paris . .

... det annet i 1937 i London ...

... det tredje i 1938 i Berlin ...

... det fjerde i 1939 i Budapest. Foruten å vinne heder under de olympiske leker, vant Maxie Herber også tallrike andre førstepremier og mesterskap

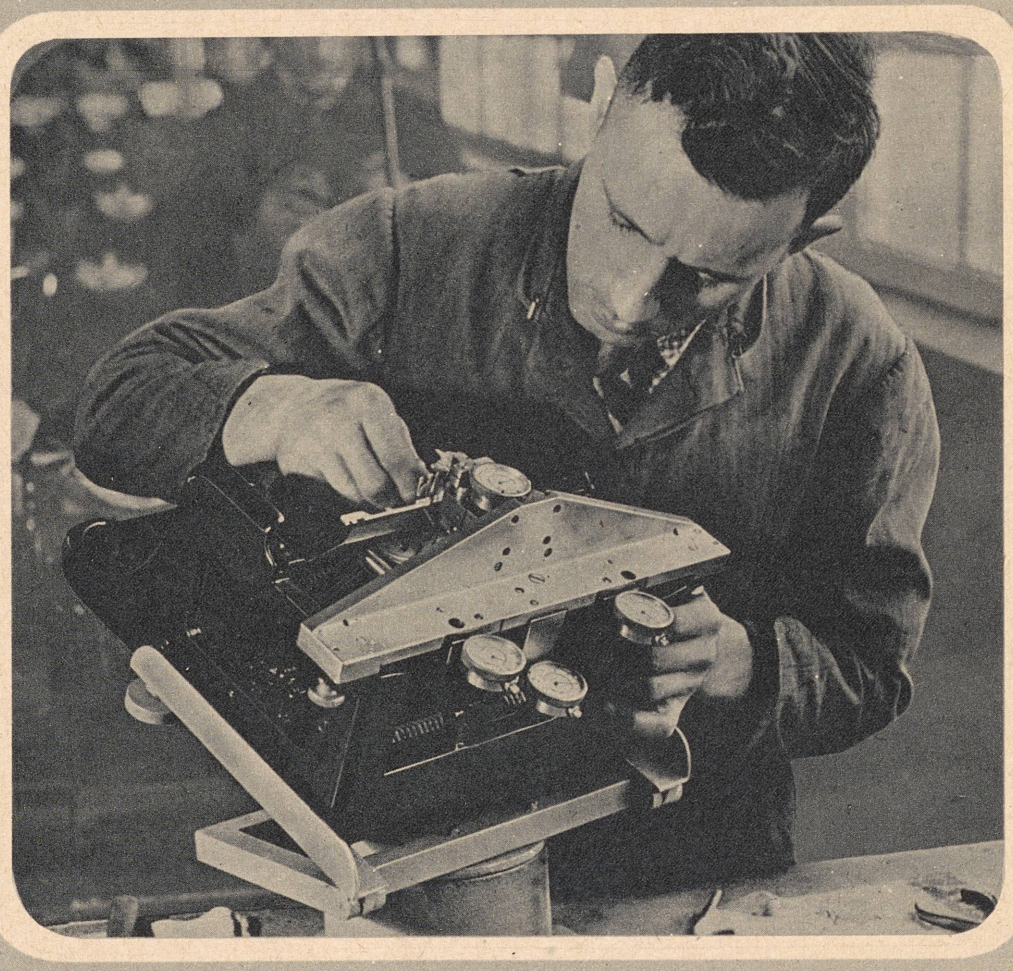

Som en av de mange tar Maxie Herber med det samme smil som verden kjenner fra de store turneringer, fatt på det ikke alltid lette arbeide, som pliktåret forlanger av henne. Enhver tysk pike under 25 år må for hele folkets vel avtjene denne tid på landet eller i en husholdning i en by. Ovenfor ser man Maxie Herber fore en kalv med melk, nedenfor ved den daglige skopussingen. Nedenfor til venstre under lek og sang i hviletimene om aftenen i arbeidstjeneste-leiren Mimbach ved Augsburg i Bayern

Signal nr. 10. 1. årgang, 25 August 1940 / utkommer hver 14. dag Chefredaktør: Harald Lechenperg / Forlag og trykkning: Deutscher Verlag, Berlin SW 68, Kochst. 22/26 / All rett forbeholdes / All rights reserved / Entered as second-class matter at the Postoffice of New York N. Y. / Printed in Germany

. . . ., en av de mange dyktige fagarbeidere ved vår bedrift. Han vet hvad det vil si å være medarbeider ved fremstillingen av Rheinmetall-kontormaskiner; for hver maskin som forlater verket skal fortsatt gjøre navnet „Rheinmetall" ære.
Rheinmetall-kontormaskiner sendes ut i hele verden og avlegger vidnesbyrd for

tysk kvalitetsarbeide

Rheinmetall

RHEIN METALL BORSIG

SKRIVEMASKINER
REGNEMASKINER
ADDERMASKINER
FAKTURAMASKINER
SALDERINGSMASKINER
BOKFØRINGSMASKINER

RHEINMETALL-BORSIG
AKTIENGESELLSCHAFT WERK SÖMMERDA/THÜR.

Tyske fjern-rekognoseringsfly starter

Mellem Narvik og Bordeaux er de på vakt langt utover Nordsjøen og Atlanterhavet. Deres prestasjoner nevnes sjelden i forsvarsmaktens beretninger, enddå de i høi grad bidrar til at det tyske luftvåpens og krigsmarines store foretagender kan iverksettes